

SANDRA BROWN

**DRAGOSTE ÎN CATIFEA
ALBASTRĂ**

Prolog

Lissa intră prima. Era atât de fericită să regăsească locul acesta familiar, cu buchetele de orhidee strălucind în lumina palidă a lămpii! Credea că Andrew e în spatele ei, dar îl văzu traversând încăperea și apropiindu-se de cutia muzicală. O ridică încet și îi răsuci cheița. Muzica se ridică suav în cadrul nopții.

— Fiecare cu comoara lui, spuse el. Tu ai frumosul tău manej, iar eu... pe tine. Vrei să fii comoara mea, Lissa? îți promit s-o iubesc și să veghez asupra ei.

Această declarație era atât de tulburătoare, încât Lissa simți că se sufocă, nereușind să articuleze nici un cuvânt. Să fie comoara lui pentru totdeauna, sau numai pentru o noapte? Ciudat, în clipa aceea, lucrul acesta era lipsit de importanță! O noapte cu Andrew părea să merite toate suferințele lumii.

— Dacă asta vrei, reuși ea să îngaime.

— Chiar asta-mi doresc, răspunse el, mângâindu-i cu degetele obrazul. Crede-mă, Lissa, nu vei regreta, spuse el.

Dar o umbră îi trecu brusc peste chip.

— Sper că înțelegi că asta nu are nici o legătură cu târgul nostru. Știi că nu mai are nici un rost. Mă vrei cu adevărat, nu-i așa?

— Da, te vreau.

Cum putea nega acest lucru? Dezlănțuise în ea un adevărat incendiu! Un foc de artificii minunat, compus din tandrețe, bucurie, respect, admirație și dragoste...

Dragoste? Cuvântul se impusese de la sine în mintea Lisei, dar încerca, totuși, un reflex de teamă. Dar abandona repede această idee; dragostea era un sentiment mult prea periculos pentru a-l lăsa să se amestece într-o relație care se putea dovedi efemeră.

— Dacă mă vrei, reluă Andrew, îți aparțin.

O înconjură cu brațele și gura lui coborî spre buzele ei, fierbinte, lacomă și insistentă. Sărutul acesta o cutremură și o lăsă fără voință. Simți cum limba lui i se ciocnește de dinți și, în momentul în care gura ei se deschise să o primească, avu senzația că întreg corpul îi explodează într-o

multitudine de culori și de lumini. Caldă, umedă și catifelată, limba lui trezea în ea senzații noi, necunoscute. Respirațiile lor se amestecau, în timp ce fiecare din ei scoase un suspin lung de mulțumire.

Mâinile lui începură un asalt senzual, emoționând-o cu fiecare atingere.

— Pielea ta mă înnebunește, spuse el abia șoptit. Atât de proaspătă și moale ca mătasea! Iar dedesubt se simte atâta căldură... e o nebunie!

Mâinile lui Andrew păreau să zboare pe corpul Lissei, senzuale și ușoare. Păreau să învețe fiecare formă, fiecare rotunjime a trupului ei tânăr, ca mâinile unui orb ce descoperă o statuie: cea a eternului feminin.

Privirea lui, cu reflexe de ambră, o tulbura adânc pe Lissa. În ochii lui sălbatici era atâta dorință, atâtea promisiuni fierbinți!

— Nu stingem lampa? se bâlbâi ea.

— Nu, vreau să te văd. Lumina sculptează trupul tău, îl acoperă cu o ploaie de aur. Vreau să te văd, să te miros, să te gust...

Acum, când ei învățau să-și descopere secretele corpurilor lor, ea era aceea care îl dorea cu ardoare. Fără să forțeze, tânjea după o explorare mai adâncă. El însă o chinuia dulce.

Lissa închise ochii când el îi masă sfârcurile ușor, frecându-le în cercuri mici, trecându-și degetele încoace și încolo peste ele până când obținu reacția dorită.

Când buzele lui Andrew îi atinseră sânii, Lissa scoase un țipăt scurt și închise ochii. Andrew se arăta tandru și, pe măsură ce trecea timpul, el se dăruia, din ce în ce mai avid, acestui deliciu.

Tulburată de atâta forță și virilitate, Lissa se agăță de umerii lui largi, trăgându-l spre ea, arcuindu-se inconștientă pentru a-l cuprinde.

Își afundă degetele în părul lui des și îi strigă numele:

— Andrew, bâigui ea, Andrew, te rog, acum, vino, acum...

Bărbatul o ascultă, cu o infinită răbdare, lipindu-și tulburător palmele de pielea netedă a coapselor ei. Lissa icni. Se agăță de umerii lui de teamă să nu cadă sau să dispară din univers. Gravitația nu mai avea nici o putere asupra ei când o atingeau mâinile lui Andrew.

— Nu-ți fie teamă. Ai încredere în mine. Nu te-aș face să suferi pentru nimic în lume.

Da, Lissa avea încredere. Acum, avea încredere absolută. Dar, în ochii lui Andrew, era atâta tristețe! Iar această tristețe o simțea cu atâta durere...

Numai aceste momente de supremă fericire puteau aduce alinare acestui suflet. Și ea, Lissa, putea face acest lucru.

Unu

— Vezi o altă soluție? făcu Lissa, strecurându-și nervoasă degetele între buclele ei blonde. Suntem prinși între Scyla și Charybda.

— Charybda și cine? făcu Julio, uimit.

— Știi foarte bine: Charybda, vârtejul din strâmtoarea Messina, și Scyla, stânca de care se izbesc navele atunci când reușesc să evite Charybda!

Julio nu avea nici o idee la ce anume făcea aluzie Lissa, dar asta nu era de mirare. Ea vorbea întotdeauna despre lucruri de care el n-avea habar.

— Bănuiesc că e cam același lucru cu ceea ce vrea să zică Blake când spune că e prins între ciocan și nicovală.

— Exact. Și dacă nu-l scoatem pe Blake din taverna asta, va sfârși cu un cuțit între coaste sau îl vor face să bea până ce le va spune unde-i avionul.

— Asta dacă nu cumva o mierlește înainte. Dacă ne-am lua după barman, acum câteva minute nu era prea departe de asta.

— Asta-i un motiv în plus pentru a-l scoate de acolo. Când îl vom scoate din ghearele lui Ralph Despard, nu vom avea altceva de făcut decât să găsim un mijloc de a-l face să părăsească Santa Vera.

— Și cum crezi că o să-l iei de acolo? întrebă Julio. Blake este singur la masă cu Despard, dar Simmons și ceilalți sunt în spate. La cel mai mic zgomot vor sări în ajutor.

— În orice caz, trebuie să merg singură, replică tânăra. Despard și oamenii săi nu știu că faci parte din echipaj. De fiecare dată când am venit la bungalow, tu erai în pădure păzind avionul.

— Fără discuție! făcu ferm Julio. Vin și eu. De data asta, nu mai merge așa!

Lissa își sacrificase tot timpul ei pentru ceilalți, dar în seara, asta va fi o excepție. De patru ani de când o cunoștea, Julio o văzuse devotându-se zilnic, cu trup și suflet, celor pe care îi iubea. Iar pe Blake Brenden îl

iubea. Poate prea mult. De câte ori nu o văzuse având grijă de bețivanul ăsta, după chiolhanurile lui? Iar nenorocitul acesta bătrân nici măcar nu realiza ce noroc are.

— Nu! insistă Lissa. Voi merge singură. Ai reperat contorul electric?

— Da, e pe culoar, aproape de ieșirea din spate.

— Perfect, făcu ea, uitându-se la ceas. E fix miezul nopții. Vreau ca în zece minute să fii lângă contor. Îl vei opri și, după aceea, îl vei repune în funcțiune. Tipii vor crede că au sărit siguranțele, iar eu mă voi servi de acest semnal. După un minut, vei scoate din nou siguranțele și le vei lua cu tine. De acord?

— Și tu ce-o să faci în timp ce eu mă voi juca de-a electricianul?

— Îi voi distrage atenția lui Despard.

— Să-i distrați atenția? Cred că n-am înțeles bine. Despard nu e genul de bărbat care să poată fi dus de nas de o femeie.

— N-am zis că-l seduc! Dar îl voi ține ocupat zece minute. De fiecare dată când ne-am întâlnit, a fost foarte atent cu mine. Se pare că așa se poartă cu toate femeile...

Cu toate femeile, poate, dar, în ochii lui Julio, Lissa nu era prima venită. Niciodată nu întâlnise o persoană atât de directă, de generoasă și dezinteresată.

— Povestea asta nu-mi place, spuse el.

— Ascultă, Julio.. nu-i prima oară când calc în barul acesta!

— Păi, tocmai...

— Nu, Julio! i-o reteză ea. Vei face ce ți-am spus eu. După ce închizi lumina, fugi repede și mă aștepti ia intrarea principală. Voi avea nevoie de tine pentru a-l scoate pe Blake.

— Lissa, e prea...

— E singura noastră șansă. În zece minute, da?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, tânăra traversă strada cu pas hotărât și împinse ușa tavernei.

Barul era ticsit și luminat slab. Mirosul acru de whisky și de rom se amesteca cu cel dulce-amar al marihuanei. Lissa se opri o clipă lângă barul lung de stejar, de care patronul era atât de mândru și-l căută din priviri pe Blake. Recunoscu o brunetă durdulie și machiată strident, pe care o mai văzuse în compania lui.

Inima Lissei tresări o clipă, uitându-se la masa la care se așezase. Nu era Blake.

Bărbatul, aparent un american, purta blugi negri și un sacou închis la culoare, negru sau bleumarin, nu prea se distingea în penumbră. Ceea ce atrăgea atenția era părul său, fiind singurul blond din încăpere.

Brusc, necunoscutul ridică capul și îi surprinse privirea.

Lisei i se păru periculos. Buzele sale senzuale erau strânse într-un surâs sarcastic, iar asta se pare că îi făcea plăcere însoțitoarei lui. Involuntar, pe Lissa o cuprinse un frison și își mută, instinctiv, privirea.

În sfârșit, îl zări pe Despard și înțelese de ce nu reușise să-l localizeze pe Blake: era prăbușit pe masă, cu capul pe brațe.

— Hector, patronul, îmi dă voie să mă folosesc de una dintre camerele sale de deasupra barului, murmură bruneta cu o voce caldă, în timp ce mâna ei se plimba pe coapsa puternică a bărbatului.

Andrew Crowley nu prea dădea mare atenție la ceea ce îi spunea femeia. Cum o chema? Liane? De fapt, nu avea importanță. Putea s-o cheme oricum: Roberta, Nancy sau Cunégonde, și să spună tot ce vroia! Conta doar mâna care-l mângâia insidios.

Andrew nu mai avusese o femeie de vreo trei săptămâni, din ziua când o lăsase pe Barbara în Barbados. Dar când împinsese ușa barului și această fată îi surâsese, își dăduse seama că lungă perioadă de abținere luase sfârșit. Tipa era drăguță, bine făcută și, în orice caz, doritoare de a se arăta amabilă pentru o sumă rezonabilă vârată în corsaj. Ce putea să-și dorească mai mult? Santa Vera era renumit, în toate Antilele, drept o ascunzătoare de tâlhari. Era mai avantajos să rămâi în această tavernă din port decât să riști să iei una peste ochi umblând prin oraș. Va petrece noaptea aici, cu Liane, și se va întoarce pe *Graal* mâine dimineață. Îi va spune lui Michael să arunce ancora, iar mâine la prânz va fi deja la jumătatea drumului spre Trinidad. Fără-ndoială, căpitanul va fi încântat să părăsească Santa Vera. Dealtfel, interzisese echipajului să coboare aici.

Liane îi murmură ceva la ureche, dar în loc s-o asculte, Andrew preferă să privească în jur. Nu văzu altceva decât o tavernă zgomotoasă și plină de fum, semănând cu sute altele prin care trecuse în ultimii doi ani.

Și acei ochi albaștri, profunzi, lipsiți de teamă...

Întâlnind acea privire, Andrew avu un șoc. Niciodată în viața lui nu întâlnise o privire atât de tranșantă. Fără să vrea, Andrew tremură. Ce sentințpla cu el? Poate pentru că erau primii ochi albaștri pe care-i vedea după atâta timp... Mai mult, fata asta n-avea nimic extraordinar: era mignonă... și cam atât.

— O găsești drăguță? făcu Liane cu răceală. E prea slabă! Uită-te la ea! Dă-i jos hainele și n-o să rămână decât piele și os.

— Crezi? mormăi Andrew.

Apoi își concentrează atenția asupra necunoscutei. Trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani și, în înălțime, depășea cu puțin media. Purta niște blugi vechi, spălăciți, și o cămașă largă, bărbătească, care fusese cândva albastră. Ea nu-l mai privea; fixa intens o masă din fundul sălii.

— E dificil de spus, reluă Andrew. Cu blugii ăia și cămașa prea mare... O cunoști?

— Lissa nu știu cum, răspuse Liane, ridicând din umeri. Am văzut-o pe aici de două-trei ori. Dar nu e în relații atât de bune cu patronul ca mine. Va trebui să te ducă în altă parte.

Andrew nu răspuse, ci se mulțumi doar să ridice mâna care i se mai plimba pe coapsă și se ridică. Brusc, formele generoase ale Lianei nu-l mai interesară. O găsi chiar vulgară.

Lissa își făcu drum printre mese, mișcând grațios din șolduri. Andrew îi urmărea din priviri spatele drept, ținuta mândră, buclele blonde. Simți brusc nevoia de a-și plimba mâinile prin părul ei.

— Deci, vii cu mine? întrebă Liane, prinzându-l de centură.

— Ce? făcu el, revenindu-și. Nu, poate altădată.

Aruncă câteva bancnote pe masă și o luă în direcția tulburătoarei necunoscute.

Pe blonda asta ar trebui s-o dezbrace, să-i simtă parfumul, s-o țină în brațe.

Era ea oare așa de slabă și descărnată cum credea Liane, sau era simplă și senzuală, cum îi plăcea lui să creadă? în orice caz, trebuia să descopere. Andrew Crowley nu era omul care să renunțe tentației care îi apăruse în cale.

Singura problemă era că necunoscuta părea să se gândească la cu totul altceva decât la o șustă. Era clar că avea de făcut ceva anume.

Fata se opri în fața unei mese ocupate de doi bărbați bruneți. O sticlă de vin, pe jumătate goală, trona în mijlocul mesei și era evident că ea îl

cunoștea deja pe unul dintre cei doi. „Cel puțin pe unul”, se gândi Andrew. Nu-i rămânea decât să-l alunge pe bărbosul ăla cu ochi mici, ca de porc.

Fata îi vorbea bărbosului, iar acesta o mângâia neglijent pe spate. Și, bizar, deși ea nu părea să ia în seamă lucrul ăsta, Andrew se simți un pic gelos. Și de ce nu? Totuși, el nu căuta decât o aventură de o noapte și această Lissa nu era decât o pipiță!

Andrew ajunsese la masă. Necunoscuta se opri în mijlocul unei fraze, întorcându-și spre el ochii mari și albaștri, fulgerându-l din privire.

— Îmi pare rău că vă întrerup în timpul negocierilor, făcu Andrew, dar înainte de a lua vreo decizie, țin să vă aduc la cunoștință propunerea mea. Adică, ce spun eu: invitația mea!

— Du-te unde vezi cu ochii, mormăi bărbosul. N-avem nevoie de tine.

— Asta pentru că ea nu mă cunoaște încă, replică liniștit Andrew. Vino, Lissa, eu știu să mă arăt foarte generos și nu vei regreta.

Fata întoarse repede capul, dar Andrew avu timp să-i citească în ochi frica.

— Duceți-vă, făcu ea. Ralph are dreptate.

Bărbosul râse puternic.

— Vezi, cowboy, scrâșni el, nu pe tine te vrea, ci pe mine. Nu-i așa, Lissa?

— Exact, aprobă ea. De altfel, mi-ai spus întotdeauna că este minunat când suntem împreună.

— Dar nu la fel ca acum, interveni Andrew. Îți voi da tot ce vrei. Spune-mi ce vrei și este al tău.

— Vă rog, plecați!

Apoi Lissa își îndreptă atenția asupra lui Ralph și îi surâse.

Acest surâs îi lumina cu adevărat chipul, transformându-i-l din cel al unei fete agreabile în cel al unei femei extraordinar de frumoase. Andrew era mai gelos pe acest surâs decât pe mâna posesivă și lascivă a bărbosului.

Știa că se comportase ca un imbecil. Cel mai bine era să meargă din nou la Liane și s-o uite pe această femeie. Pentru a o avea, ar fi trebuit nu numai să lupte împotriva acestei brute, dar și împotriva dorinței ei.

Acest tip era departe de a fi o frumusețe. Era burduhănos și vulgar. Nu, nici nu se punea problema să-l lase pe porcul ăsta gras să câștige partida!

Tăcerea se prelungea. Lissa își privi ceasul.

— Plecați, făcu ea către Andrew. Plecați imediat!

— Numai dacă vii cu mine.

Bărbosul abandonă rotunjimile și spuse nervos:

— Ți-am spus că...

În acel moment, lumina se stinse pentru a se aprinde din nou pentru o clipă.

— Cu atât mai rău! strigă Lissa.

Ea luă sticla de vin și o izbi în capul lui Ralph.

— V-am spus să plecați! reluă ea, în timp ce bărbosul cu ochii sticloși cădea sub masă.

De data asta, lumina se stinse de tot, într-un adevărat haos de strigăte și scaune răsturnate.

— Data viitoare, spuse Andrew sec, o să te cred pe cuvânt. Dar e inutil să te debarasezi astfel de el; m-aș fi putut ocupa și singur de asta. Nu numai că mă deranja ca tip, dar mai și semăna frapant cu unchiul meu George.

— Ajunge! Tăceți! Ați putea face ca totul să se ducă de râpă! Eu încercam să-i distrag atenția, iar dumneavoastră l-ați înfuriat.

Ochii lui Andrew se obișnuiseră cu întunericul. El o zări pe fată care făcuse înconjurul mesei și se aplecase asupra celuilalt tip prăbușit cu capul pe masă.

— Lissa? făcu o voce puternică.

— Aici, în fundul sălii! răspunse ea.

— Vrei să te ajut? întrebă Andrew.

— Stați deoparte! Ați încurcat destul lucrurile până acum!

— Lissa? reluă aceeași voce și o siluetă impozantă apărură în întuneric.

— Sunt lângă el, Julio. L-am adormit pe Despard, dar mai rămâne riscul ca cineva să scoată vreo lanternă. Trebuie să-l scoatem pe Blake de aici înainte de a sosi Simmons și oamenii săi.

— Nu te neliniști, mai spuse vocea, cu un ușor accent spaniol. Zis și făcut!

Andrew zări uriașul care-l luă pe umăr pe bărbatul adormit.

— Mergi înainte, spuse Julio, și vezi să nu fie careva în drumul meu.

— O să vă fac eu drum, interveni Andrew. Sper măcar că nu vreți să-l ucideți pe ăsta, după ce l-ați adormit pe celălalt.

— De unde a ieșit tipul ăsta? spuse Julio.

— N-are importanță, răspunse Lissa, nu reprezintă un pericol. Ceea ce trebuie făcut e s-o întindem cât mai repede.

— Are dreptate, trebuie s-o ștergem înainte ca banda de ucigași să dea de noi, se amuză Andrew. Urmează-mă, Julio!

Andrew o luă spre ușă, dărâmand tot ce-i ieșea în cale. Când ajunseră în stradă, Andrew se întoarce, în sfârșit, și lăsa să-i scape un fluierat. Julio avea mai mult de un metru nouăzeci și era lat ca un congelator.

— Este o străduță întunecată puțin mai jos, spuse Lissa. Repede! O să așteptăm acolo până se eliberează drumul.

— Ia-o înainte, te urmăresc, răspuse Andrew.

— Nu dumneavoastră! strigă ea, exasperată. Plecați!

— Nici gând! Cine-mi poate dovedi că nu vreți să-l aruncați pe amărâțul ăsta în mare? Nu vreau să fiu în situația de a fi acuzat de complicitate la omucidere! Nu, nu, cred că-i mai bine să rămân cu voi pentru a-mi proteja interesele.

— Dar nu vrem să facem așa ceva! se aprinse Lissa. Nu vedeți c-am intervenit pentru a-l salva?!

— Ah, da! scuză-mă, dar sunt un pic confuz. Deocamdată, pentru mine, singura victimă e bătrânul Ralph. Dacă nu l-ai fi pocnit tu, aș fi făcut-o eu.

— În orice caz, îi spuse Lissa, în locul dumneavoastră mi-ar fi teamă. Când își va reveni, Despard își va aminti cu siguranță de dumneavoastră. Clipele vă sunt numărate cât timp rămâneți în Santa Vera.

— Cât sînt de dezamăgit! făcu ironic Andrew. Și eu, care-mi doream atât de mult să am un prieten.

În sfârșit, ajunseră la capătul străduței. Lissa îi făcu semn lui Julio să-și pună povara lângă zid.

— Vă distrați bine, nu-i așa? îi spuse ea lui Andrew. Dar riscați să nu mai râdeți niciodată dacă Despard va afla că ne-ați ajutat. E un tip foarte periculos.

— Îmi spui și mie cine-i moșneagul ăsta, Ralph Despard?

— Un traficant de droguri. Unul din cei mai mari din Antile. Are relații excelente cu guvernul din Santa Vera. Pașaportul american vă va proteja poate de guvern, dar nu și de oamenii lui Despard. Căci sunteți american, nu-i așa? Deși aveți un accent bizar.

— Sunt din Virginia, răspuse Andrew, brusc indignat, iar accentul meu nu are nimic bizar. E accentul din Sud, atîta tot. Yankeii vorbesc bizar.

— Așa deci, spuse Lissa, îngenunchind lângă omul sprijinit de perete și cotrobăindu-l prin buzunare, pentru a scoate o brichetă pe care o încercă. N-am auzit niciodată pe unul din Sud vorbind.

Niciodată? Andrew nu-și revenea. Și ea era americană?

— De unde vii? întrebă el.

— Cam de peste tot... răspuse ea vag. Julio, e ca și mort. E imposibil să traversezi orașul și să-l duci în pădure fără să-l cari în spinare. Și, în mod sigur, ne va vedea cineva și-l va avertiza pe Despard: are informatori peste tot.

— Și ce-o să facem? făcu Julio.

— Nu știu, trebuie să mă mai gândesc.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, spuse Andrew, dar am una sau chiar două sugestii. Dacă am înțeles bine, prietenul vostru are împotriva lui guvernul și oamenii lui Despard, nu-i așa? Ei bine, am un loc sigur pentru el, la câteva sute de metri de aici. Vă pot scoate pe toți trei din Santa Vera și să vă duc până în Trinidad. Vă interesează?

— Aș putea ști cum? întrebă Lissa sceptică.

— Am un yacht în port. Un cuvânt de-al tău și vă duc acolo.

— Ce cuvânt?

— Da. Da, la propunerea pe care ți-am făcut-o în tavernă. Trebuie să recunoști că nu e un preț prea mare pentru a-l salva pe prietenul vostru!

— Chiar așa, murmură Lissa. Târgul e rezonabil.

— Ce propunere? interveni Julio.

— Nu-ți fă probleme, Julio. Eu și acest domn ne-am înțeles deja.

— Dar ce gen de...

— Ți-am spus că nu-i nici o problemă, Julio, i-o reteză fata. Foarte bine, reluă ea, întorcându-se spre Andrew. Facem târgul.

— Perfect, surâse Andrew, încântat să fi reușit atât de repede. Acum, problema fiind rezolvată, ce-ar fi să ne cunoaștem? Eu sunt Andrew Crowley.

— Lissa Bergens. El e Julio Gomez.

— Și adoratul lui Bacchus?

— Blake Brenden, răspuse Lissa, mângâind tandră părul celui adormit.

— Părinte?

— Nu, doar un prieten.

— Cred că ar fi bine să-l ducem pe prietenul tău la culcare.

— Nu, e încă prea devreme pentru a ne mișca, făcu ferm Lissa. Julio va rămâne lângă el. Eu mai am de rezolvat o mică afacere, înainte de a părăsi Santa Vera și vreau să-mi dai o mână de ajutor.

— Antrepozitul? întrebă Julio. E prea periculos, Lissa. Dacă te prind oamenii lui Despard, teucid.

— Are dreptate, e foarte periculos, repetă fata, privindu-l pe Andrew ca și cum l-ar fi provocat. Acesta ar fi un amuzament grozav față de ceea ce s-a petrecut în tavernă. Vii cu mine?

— E ilegal ceea ce facem sau pur și simplu imoral?

— Nici una nici alta aici, în Santa Vera. De fapt, guvernul american ți-ar da o medalie. Pur și simplu, mergem să dăm foc la cocaină în valoare de 2 milioane de dolari adăugă ea, surâzând suav.

Andrew fluieră aprobator.

— Am adorat întotdeauna medaliile, replică Andrew. Tocmai îmi spuseseam acum o zi-două că a trecut cam mult timp de când nu am mai câștigat una. Pică numai bine.

Apoi se întoarse spre Julio.

— Yachtul se numește *Graal*, iar pe căpitan îl cheamă Michael Seifert. Nu trebuie să-i spui decât că te-am trimis eu: Va fi suficient... Bun, mergem?

Doi

Când au ajuns la lampadarul din capătul străduței, Lissa constată că ochii lui Andrew nu erau căprui, cum crezuse ea, ci aveau o nuanță aurie. Străluciră, incitați, în clipa în care Andrew se aplecă spre ea.

— Pot să te întreb unde se găsește acest antrepozit?

— Puțin mai jos, pe strada asta, răspunse fata. Despard și oamenii săi au găsit un hangar vechi, dezafectat, pe malul mării. Socoteam că vor scoate drogurile pe mare, dar n-au putut face rost de yachtul pe care-l vroiau.

Lissa inspecta prudentă strada, apoi o luă înainte, făcându-i semn lui Andrew s-o urmeze.

— Asta n-ar trebui să ne ia mai mult de un sfert de oră, adăugă ea.

— Cu condiția ca totul să meargă bine, întoarse el. Aparent, se pare că am păcălit gașca ta de ucigași, dar asta nu înseamnă că e imposibil să dăm din nou de ei...

— Încetează cu comentariile! se enervă Lissa. Pot să-ți spun că nu e nimic amuzant în toată afacerea asta. Despard e o adevărată viperă.

— Da, da, bănuiam eu! Dar spune-mi, cum de e amestecat amicul tău, Blake, în afacerile lui Despard? Căci, dacă am dedus eu bine, el trebuia să transporte drogurile cu avionul până în Statele Unite, nu-i așa? Și, după câte știu eu, asta se numește contrabandă și e pedepsită de lege.

— Blake nu e un contrabandist!... Sau, în sfârșit, bănuiesc că este un pic, dar niciodată n-a făcut trafic cu droguri sau alcool. Niciodată cu ceva periculos pentru sănătate.

— Ce păcat că vămile nu se arată atât de înțeleghătoare ca tine!

— Blake aparține unor timpuri revoluate, explică Lissa. El se conservă ca unul dintre acei pirați care străbăteau demult, victorioși, Marea Caraibelor. Pentru el, a face contrabandă e o ocupație de gentleman.

— Și tu ai aceeași părere?

— Nu, răspunse simplu fata. Dar o cunosc pe cea a lui Blake și mi-e suficient.

— Ce devotament! Trebuie să fie tare mulțumit să aibă o astfel de amantă. Mai ales că faci dovada unui curaj remarcabil. De câte ori a fost nevoie să-l scoți din genul ăsta de mizerii?

— Blake nu este amantul meu! strigă Lissa, făcând ochii mari.

— Atunci, celălalt?

— Julio? râse ea. Julio n-are decât 18 ani!

— I-aș fi dai pe puțin 25... Evident, o femeie experimentată ca tine nu se încurcă cu bebeluși!

— Julio a trecut prin multe, reluă Lissa, întristându-se brusc. Suntem prieteni și ne ajutăm, asta-i tot. Tu n-ai avut niciodată o femeie ca prieten?

— Ba da, o singură dată. Și era într-adevăr excepțională. Din nefericire, avea un contract pe 6 ani, trebuia să stau cu ea și urăsc să fiu legat de cineva atâta timp. Prefer legăturile efemere, mult mai satisfăcătoare pentru ambii protagoniști. Genul de legătură asupra căreia am căzut de acord, eu și cu tine, în seara asta.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nu pari genul de om care-și sacrifică libertatea pentru cineva. De fapt, tu ești așa cum și-a dorit Blake să devină, toată viața lui. Ai cumva și sânge de pirat în vene?

— Acum, că m-ai pus să gândesc la asta, e adevărat că a fost un Crowley care bătea mările în timpul războiului din 1812. Jefuia nave engleze. El e acela care a pus baza averii familiei, dar asta numai din patriotism, bineînțeles.

— Cred că Blake și cu tine sunteți făcuți pentru a vă înțelege, spuse Lissa cu căldură.

Îl privi pe Andrew cu un surâs larg care-i lumina fața, iar el își opri respirația. Fata asta avea într-adevăr un surâs fantastic, la fel de dulce ca o rază de soare în frigul după-amiezii de iarnă.

— Sunt sigură că va încerca să facă afaceri cu tine, urmă ea.

— Contrabandă? Nu mă interesează decât un singur lucru la scumpul tău Jeffrey. Îl am în fața ochilor.

Lissa tremură ușor, sub privirea lui aurie. Avu impresia că este dezbrăcată și că simte chiar mâinile lui mângâind-o.

Dacă ochii săi puteau să aibă un asemenea efect, ce s-ar întâmpla dacă ar atinge-o? Roși, fiind bucuroasă că Andrew nu putea s-o observe în penumbră.

— Când? întrebă ea, întorcând capul.

— Când ce?

— Când vrei să mă culc cu tine și de câte ori? Spune-mi, te rog!

— Vrei să redactez un contract și să precizăm clauzele? Ar putea să iasă din asta o capodoperă în materie de erotism. Aș trece în revistă toate pozițiile și...

— Vreau să știu unde merg, îl întrerupse ea, roșind și mai tare. Și nu te gădesc deloc amuzant.

— Ai dreptate, nu-i deloc amuzant, reluă el, sincer afectat. Am fost de multe ori acuzat că am un simț al umorului cam caustic, dar asta nu-i prea rău. O să te obișnuiești... Dar, ca să-ți răspund la întrebare: cât de curând posibil. Chiar și pe loc, dac-aș putea. Te doresc atât de mult, încât simt că o iau razna.

Andrew tăcu câteva clipe și-și adânci privirea în ochii mari și mirați ai Lisei.

— Niciodată n-am simțit o asemenea atracție pentru o femeie, reluă el. Mai ales pentru o femeie care-mi cere să-mi risc viața pentru capriciile ei.

Andrew surâse și reveni la tonul ironic:

— În ceea ce privește a doua parte a întrebării, te asigur că nu sunt pervers și îți promit că zburdălniciile noastre vor fi într-adevăr plăcute.

Însă, îmi pare rău, n-am intenția să fixez o limită de timp. Vei rămâne, deci, cu mine până la sfârșit, dacă va fi vreun sfârșit. Merită prietenul tău Blake un astfel de târg?

— Merită, răspuse Lissa, trăgându-se înapoi pentru a scăpa de mâna care, de câteva secunde, îi mângâia fața. Știu acum tot ce voiam să știu.

— Bine. Nu trecem la treabă? Cine știe, cu un pic de șansă eu voi fi ucis, iar tu vei scăpa de onorarea acestui contract.

— Nu spune prostii! N-o să ți se întâmple nimic. Voi lucra singură. Ti-am cerut să vii cu mine, pentru că aveam nevoie de cineva care să țină de șase. N-are de ce să-ți fie frică, voi avea grijă de tine.

Fata vorbea serios!

Andrew izbucni într-un râs nebun, dar se opri când văzu privirea ei. Era atâta seriozitate și hotărâre în ochii ei mari, încât el se simți de-a dreptul emoționat.

— Merçi, zâmbi el. Sunt sigur că ești capabilă să ai grijă de mine. Dar mie nu-mi prea plac rolurile pasive. N-ai putea să-mi găsești ceva mai interesant de făcut? Mai e mult până la antrepozit?

— Nu, aproape am ajuns. Vezi colțul ăla, acolo jos? Imediat după, vreo trei sute de metri mai jos. Slavă Domnului că antrepozitul a fost construit departe de alte clădiri! Așa măcar n-o să se răspândească focul.

— Ce veste minunată! Sunt sigur că locuitorii insulei îți vor ridica o statuie în semn de recunoștință. De fapt, adăugă el șugubăț, dacă accepți să-mi pozezi goală, cred c-o voi comanda eu însumi.

— Ajunge, Andrew! N-am venit aici ca să mă distrez.

— Știu, ești furioasă pe Despard pentru că ți-a maltratat amicul. Răzbunarea te mână înainte.

— Nu-i adevărat! Nu mi-aș asuma astfel de riscuri numai ca să mă răzbun.

— Atunci de ce?

— Din cauza drogurilor. Le urăsc pentru că le-am văzut efectul. Bineînțeles, dealer-ii preferă să vândă în Statele Unite, pentru că asta le aduce mai mulți bani, dar când nu reușesc, cedează drogurile oricui. Ai văzut vreodată un copil de șapte ani drogat cu heroină? Eu da, și e un spectacol pe care n-aș vrea să-l mai văd, pentru nimic în lume. Dacă aș putea să dau foc la toate ascunzătorile de heroină și cocaină din lume, aș face-o.

Din nou, această dorință de a se devota și de a proteja! Mai întâi, Blake, apoi el, Andrew, și acum lumea întreagă!

— Ei, vom începe cu Despard, de acord? răspunse el. Ai studiat locul?

— Nu sunt decât doi tipi de gardă, și amândoi în interior. În orice caz, așa era săptămâna trecută, când l-am urmat pe Despard până aici. În spate e o fereastră mare, dar e închisă.

— Este și vreo ușă în spate?

— Da, dar e încuiată cu cheia.

Privirea lui Andrew parcurse încă o dată silueta firavă îmbrăcată în blugi și cămașă bărbătească.

— Bănuiesc că n-ai ascuns sub hainele tale un Colt 45 și o grenadă incendiară! Cum vrei să faci?

— Ar fi trebuit să mă gândesc deja la asta, făcu Lissa, puțin încurcată. De obicei, nu-mi lipsesc ideile.

— Am remarcat. Dar ești și foarte impulsivă. Data viitoare, lasă-mă pe mine să mă ocup de pregătiri. E mai ușor să reușești când ai un plan precis.

— Am prevăzut totuși ceva! Acum două zile, am ascuns un bidon cu benzină în spate, în tomberon.

— E mai bine decât nimic. Să sperăm că n-au trecut gunoierii pe aici.

— Fii sigur de asta, pentru că nici nu există. La Santa Vera, fiecare se ocupă de gunoaiile lui.

— Încep să pricep de ce mirosea atât de cumplit pe stradă. Și gardienii ăștia te cunosc?

— Bănuiesc că m-au mai văzut pe insulă. E deja o săptămână de când Despard încearcă să-l convingă pe Blake să-i transporte drogurile.

— În acest caz, avem o șansă de a reuși. Pot ajunge în spatele antrepozitului trecând pe acolo? Perfect! Dă-mi bricheta!

Andrew luase conducerea operațiunilor și Lissa nu era prea bucuroasă de asta. Ea nici măcar nu duse mâna la buzunarul în care avea bricheta.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

— Nu știu încă, dar voi găsi o soluție. Nici mie nu-mi lipsesc ideile. Dă-mi un sfert de oră, după care du-te la ușă și bate. Încearcă să distragi atenția gardienilor până reușesc să intru în spate.

— Dar ți-am spus că totul este încuiat.

— E treaba mea, răspunse el, îndepărtându-se. Tu ocupă-te de gardieni.

Andrew dispăru în noapte, iar Lissa începu să aștepte. Își privea din când în când ceasul: minutele treceau atât de greu...

Suspicioși, dar și foarte mirați, cei doi gardieni o priveau pe fată, care plângea atât de convingător, încât se mira și ea însăși.

— Trebuie să știți unde e Ralph, hohoti ea. La tavernă mi s-a spus că va veni încoace. Mi-a promis că o să mă ajute oricând voi avea nevoie de el. Am nevoie de protecția lui... Blake m-a bătut...

Brusc, fereastra din spatele antrepozitului explodă. Andrew sări prin spărtură, ținând în mână două torțe aprinse. Cu un salt demn de cel mai bun acrobat, ajunse chiar în mijlocul antrepozitului.

Gardienii fură surprinși de acea intrare neașteptată, care îi lăsă câteva clipe paralizați. Bărbatul care se apropia de ei îi făcu să-și revină.

— *Madre de Dios!* exclamă cel mai mic dintre ei, repezindu-se spre Andrew, în timp ce al doilea își scotea revolverul de la centură.

Fără a mai sta pe gânduri, Lissa se aruncă asupra tipului cu pistolul, pentru a-l împiedica să-și folosească arma. În spatele ei, se auzi un strigăt de animal rănit, urmat de zgomotul surd al unui corp căzând.

— *Pută!* strigă gardianul, încercând să scape de fata încleștată de mâna sa.

Pumnul lui plecă, iar Lissa simți o durere cumplită în tâmplă. În jurul ei, totul deveni negru. Se prăbuși pe ciment.

Înjurătura lui Andrew o făcu să-și revină.

La lumina torței, ochii aurii ai lui Andrew străluceau, iar fața lui părea tăiată în marmură. El se aruncă asupra gardianului și, într-o clipă, brațul care ținea revolverul luă foc.

Cu un urlet cumplit, gardianul se aruncă pe ciment, încercând să stingă flăcările care îi cuprinseseră hainele. Strigătele lui se opriră după ce Andrew îl lovi cu tăișul palmei în gât.

— Ai pățit ceva? întrebă Andrew speriat.

Lissa îl privi pe omul prăbușit la picioarele lor.

Hainele îi ardeau încă.

— Ar fi mai bine să stingi focul de pe hainele lui, murmură Lissa tremurând.

— Ar merita să ardă ca o torță! i-o întoarse Andrew crud. Te-a lovit rău?

— Nu, minți fata, simțind că mai lipsea puțin ca Andrew să-l omoare pe gardian. Am fost un pic amețită, dar în câteva minute îmi trece. Dar, te rog, stinge flăcările!

— Ești prea bună, răspuse Andrew, ridicând din umeri, dar executându-se. Nu uita că tipul ăsta este, fără îndoială, printre primii care îi împing pe copii să se drogheze.

Lissa îl văzu apoi și pe cel de-al doilea gardian, nemișcat, aproape de cealaltă torță.

— Și acela? făcu ea. L-ai ars și pe el?

— Nu, pur și simplu i-am aruncat torța în piept. Îi era atât de frică, încât mi-a fost foarte ușor să mă apropiu și să-i servesc o porție de somn.

— Ideea cu torțele a fost grozavă, reluă Lissa, surâzând, în ciuda durerii care-i strivea tâmpla cu fiecare cuvânt rostit. Am fost de-a dreptul impresionată de intrarea ta. A fost demnă de cel mai bun spectacol de circ.

— Nu mă gândisem chiar la circ, ci la Roy Lifting din *Piratul vulcanului*. Un film de aventuri superb. L-ai văzut?

— Nu, eu n-am fost niciodată la cinematograful. De altfel, Blake spune că nu-i atât de interesant.

— N-ai fost niciodată... îngână Andrew. Nu crezi că Blake ar fi putut să te lase să-ți faci propria ta părere?

— Poate... Bun, bănuiesc că sacii ăștia de plastic conțin cocaină. Eu îi voi tăia, în timp ce tu vei scoate gardienii afară și vei aduce bidonul de benzină.

— Dacă vrei tu...

Andrew puse torța pe ciment și scoase o batistă mare din buzunar.

— Întoarce-te.

— Ce?

— Întoarce-te, spuse el, fixând batista peste gura fetei. Vaporii de cocaină pot fi mortali.

— Chiar sunt?

— Nu știu, dar ăsta nu-i un motiv pentru a risca inutil.

Andrew îngenunche apoi lângă gardian și îi cotrobăi prin buzunare Găsi un briceag pe care i-l întinse Lissei.

— Tine, ar putea să-ți folosească. Eu mă duc să caut benzina. Vin imediat.

Luase din nou conducerea operațiunilor! Lissa ar fi vrut să protesteze, dar renunță. O durea prea tare capul pentru a fi în stare de o dispută. Așa că desfăcu briceagul și se îndreptă spre sacii de plastic în timp ce în spate, Andrew îi târâia pe gardieni afară.

— Terminat? făcu vocea lui Andrew în spatele său.

— Da, am terminat, răspunse ea, înfigând briceagul în ultimul sac.

— Bine, atunci ieși! Voi veni și eu imediat.

Lissa o luă spre ușă, dar se opri brusc. Andrew arunca deja benzina peste cocaină.

De ce-l lăsa s-o facă? Era ideea ei, treaba ei! Andrew Crowley n-avea nimic de-a face cu toate astea.

Andrew zvârli bidonul gol, luă torța și o aruncă peste sacii care se aprinseră imediat. Apoi o luă la fugă, trăgând-o pe Lissa după el.

— De ce dracu' ai rămas? întrebă el când ajunseră afară.

— Nu puteam să te las să faci singur o treabă care era a mea.

Andrew îi scoase batista și o privi tandru.

— Cred că am înțeles, surâse. Bine, hai s-o ștergem! Oamenii lui Despard vor alerga înapoi imediat ce vor vedea flăcările.

Andrew o luă pe fată de mână și o conduse spre port.

— Cum se numește nava ta?

— *Graal*, răspunse el.

— E un nume ciudat. În general, yachturile au nume de femei...

— Ceea ce ar trebui să completeze tendințele tale M.E.F...

— M.E.F? Ce-i asta?

Andrew avu impresia că-și bătea joc de el, dar o singură privire îi fu de ajuns pentru a-i proba contrariul.

— O să-ți explic asta mai târziu, spuse el, grăbind pasul. Sau poate că n-o să-ți explic.

*

— Dar e imens! exclamă Lissa descoperind superbul yacht cu trei catarge.

— Ce vrei, țin la tabieturile mele!

— Trebuie să fii putred de bogat. Vaporul ăsta e magnific, Andrew.

— Rușinos de bogat. Ți-am spus la tavernă că voi fi foarte generos. N-ai de ce să-ți faci reproșuri.

— Dar nici nu-mi fac. I-ai permis lui Blake să plece sănătos din Santa Vera; asta mi-e suficient. Nu-ți voi cere nimic altceva.

Andrew o ținea în continuare de braț. O ajută să traverseze pasarela strâmtă de lemn care ducea pe navă. De-a lungul drumului, el se arătase excesiv de atent cu ea. Delicat, curtenitor - un contrast destul de curios cu violența teribilă de care dăduse dovadă la antrepozit.

— Bine, reluă Andrew. Acum, că suntem la bord, voi avea grijă să te faci comodă. Sau nu, adăugă el în timp ce un om se apropia de ei, o va face Michael. El știe să facă orice, sau aproape orice, nu-i așa, Michael?

— Știu să scot pe cauțiune diverși tipi din închisoare, știu să găsesc într-o clipă cel mai bun spital din Antile, fără a mai vorbi de darul meu inegalabil de a împăca părinții și frații ofențați. De altfel, mă întreb ce te-ai face fără mine, Andrew?

— Michael este și căpitanul acestei nave. În timpul liber, adăugă Andrew. Dar am uitat să fac prezentările Michael Seifert. Lissa Bergens. Lissa va rămâne cu noi pentru câțva timp.

Lissa strânse mâna pe care i-o întinse uriașul. Ca statură, semăna cu Julio. Michael trebuie să fi avut vreo treizeci de ani. Ochiul îi erau albaștri, iar barba și părul tuns scurt îi încărunțiseră.

— Sunt încântat să te cunosc, Lissa, făcu el. Începeau deja să fie prea mulți bărbați pe nava asta.

— Julio și Blake au ajuns bine? întrebă Lissa.

— Acum vreo oră și jumătate l-am instalat la un loc cu echipajul. E bine așa? adăugă el pentru Andrew.

— Foarte bine. Ești gata să ridici ancora?

— La ordinele dumneavoastră, domnule Crowley, răspunse pompos Michael, zâmbind larg.

— Atunci ai putea să-i dai drumul mâinii Lissei, asta dacă nu cumva vrei să ți-o lipești pe viață.

— E o idee bună, dar am impresia că am sosit cam târziu.

— Exact, răspunse Andrew.

— Și cabina pe care am pregătit-o pentru ea e inutilă, nu-i așa?

— Trebuie să-i văd pe Blake și Julio..., îl întrerupse fata.

— Nici gând. Măine dimineață, interveni Andrew. În seara asta, Michael va fi acela care se obligă să le transmită că totul e în regulă.

Andrew o trăgea deja pe Lissa de-a lungul punții, când Michael îl interpelă:

- Ești sigur că n-ai uitat nimic, Andrew?
- Ce anume?
- Destinația. Eu ridic ancora, dar nu știu încotro s-o iau.
- Ieși din apele teritoriale ale insulei cât mai repede. După aceea, vom vedea.

Trei

Intrând în cabina lui Andrew, Lissa fu surprinsă de mărimea ei. Pereții și tavanul erau colorați în acaju, armonizându-se cu mocheta bej și un pat imens care adăpostea alcovul unde se deschidea un hublou cu marginea de cupru.

— E foarte frumos, făcu fata apropiindu-se de rafturile încărcate cu cărți în legături scumpe, încep să înțeleg ce voiai să spui prin „respectul pentru tabieturile tale”.

Lissa adora lectura și n-ar fi avut nimic împotriva să petreacă o săptămână în cabină, cu atâtea cărți la dispoziție. Brusc, ea realizează că acest lucru era posibil: putea rămâne chiar mai mult. Nu era asta rațiunea pentru care era prezentă aici? Evident, la cererea lui Andrew Crowley. Iar patul acesta imens, acoperit de blănuri, pe care ea îl privea aproape indiferentă, o va găzdui în seara asta, în brațele lui Andrew.

Nu spusese el că spera să rezolve cât mai repede târgul pe care-l făcuseră? Și de ce ideea de a se găsi alături de acest necunoscut n-o înspăimânta?

Lissa se miră de nepăsarea ei. De fapt, singura senzație perceptibilă pe care o încerca în acel moment, era o oboseală cumplită.

— Mă bucur că-ți place, răspunse Andrew. Mai ales că vei petrece mult timp în acest loc, adăugă el, conducând-o spre pat.

Fata se lăsă să cadă pe blănuri și își ridică privirea spre bărbat. Dintr-o dată, realizează că el e pe cale de a-i descheia cămașa. Vreo trei nasturi erau

deja descheiați.

Era așa grăbit? Bineînțeles, era dornic să obțină ceea ce voia.

Lissa îl urmări atentă. La urma urmei, el nu făcea altceva decât să-și ia ceea ce-i aparținea, conform târgului.

— Dacă-mi dai voie, reluă ea, aș face un duș înainte.

Când Andrew o privi, ea îi citi mirarea în ochi.

— Înainte? Dar ce fel de individ mă crezi? Alții au obiceiul să sară pe tine chiar când ești moartă de oboseală?

— Atunci, de ce? spuse Lissa, arătându-i din privire cămașa descheiată.

— Pentru că vreau să te ajut să-ți faci toaleta și apoi să te pun în pat.

Lissa îl fixă, din ce în ce mai uimită.

— Și apoi, reluă Andrew, vreau să văd ce-ai pățit la cap. Mizerabilul ăla te-a pocnit zdravăn, deși nu vrei să recunoști. M-aș fi ocupat de asta la antrepozit, dar nu era timp... Și nici nu m-ai fi lăsat.

— Te asigur că totul e-n regulă...

— Taci! îi ordonă Andrew.

El reuși să-i scoată cămașa. Lissa rămăsese în fața lui aproape goală.

— Am fost sportiv profesionist destulă vreme, pentru a ști ce vorbesc. Pe drumul spre yacht, erai gata-gata să te prăbușești.

— Sportiv profesionist! Încep să-nțeleg cum de-ai putut trece așa ușor prin fereastră.

— Cu riscul de a te decepționa, trebuie să-ți spun că n-am fost acrobat la circ. Am fost multă vreme patinator pe gheață, apoi am antrenat un tip pentru Jocurile Olimpice. A durat vreo șase ani.

— Și acum, ce faci?

— Pentru moment, sunt camerista și medicul de bord. În rest, îmi cheltui averea și gust din plăcerile vieții cât pot de mult.

— Văd.

— Asta-i tot ce poți spune? Doar n-o să-mi reproșezi că sunt un play-boy fără căpătâi? Ce-i drept, am o existență cam dezordonată...

— Asta nu mă privește. Și apoi, nu cred că viața ta e chiar dezordonată sau... deșănțată.

— Sigur, față de unele cunoștințe de-ale tale, eu sunt mic copil. Dumnezeuule, cât ești de frumoasă! Liane se înșela, ai sâni admirabili!

Andrew nu se putu împiedica să n-o mângâie, trecând, admirativ, de la un sân la altul.

— Și ești atât de dulce..., reluă el, cu vocea puțin răgușită. De când te-am văzut, în tavernă, am avut certitudinea că ești... ca mătasea! Nu m-am înșelat!

În ciuda oboselii, Lissa era departe de a fi insensibilă la mângâierile lui, care-i făcea sângele să curgă mai repede prin vene.

— Ți-am schimbat gândul? murmură ea.

— Nu. Fii sigură că știu să mă stăpânesc.

Spune-mi, ești la fel de bronzată peste tot?

— Îmi place soarele, spuse fata. Este un eleșteu în pădure, aproape de locul unde ținem avionul. Acolo fac plajă.

— Goală?

— Da... Nu-i nimeni pe-acolo.

— Într-o zi, trebuie să te văd așa. Vreau să te văd goală, în bătaia razelor soarelui... Apoi, mă voi apropia și te voi face să te topești și să înflorești în toată splendoarea. Vreau să te simt înflorind sub palmele mele.

Vorbind, Andrew o mângâia tandru pe fată, care își ținea răsuflarea, hipnotizată de cuvintele lui și de vraja mâinilor alunecând ușor pe piele.

— Sunt pe cale să-nnebunesc, reluă Andrew. Timp de o clipă, chiar am avut senzația că te văd goală, în plin soare, dornică, așteptându-mă...

Brusc, se ridică și se îndepărtă.

— Dezbracă-te! E timpul să faci un duș! Mâine va trebui să te mulțumești cu unul din șorturile mele și cu un tricou, urmă el, deschizând un dulap. Spune-mi, de obicei umbli fără alte bagaje decât ceea ce ai pe tine?

— Nu, e prima oară, răspuse Lissa, scoțându-și tenișii, cu privirea îndreptată asupra spatelui lui Andrew, care cotrobăia prin garderobă. În general, nu ne deplasăm prea mult; sunt patru ani de când stăm în Santa Vera.

Andrew scoase un neglijă de satin auriu, cu dantelă.

— L-a uitat Barbara când a coborât în Barbados. Nu te deranjează să porți lucrurile alteia?

— Nu, mi-e totuna, răspuse fata, întrebându-se cam câte femei o precedaseră în această cabină

Andrew se întoarse, vrând să spună ceva, dar cuvintele îi muriră pe buze: Lissa era complet goală în fața lui și-l privea, drept în ochi.

Doamne! Cât era de frumoasă și apetisantă, în ciuda cearcănelor pe care le desenase oboseala, sub ochii ei limpezi! Sâni tari, ridicați, talia subțire, picioarele lungi, interminabile. Totul la ea emana forță și naturalețe. Dar o forță cu totul feminină, suplă și elegantă.

Andrew privi neglijența din mână și, brusc, i se părură detestabil. Îl aruncă în fundul dulapului și scoase dintr-un cufăr unul dintre chimonourile lui albe.

— Mai bine pune-ți asta. E mai comod.

Îl aruncă pe pat și trase ușa de la baie. Dădu drumul la robinetele dușului și reglă temperatura.

— Și acum, dacă domnișoara dorește să poftască..., făcu el, ținând ușa deschisă. Mă dezbrac imediat și vin și eu.

Lissa se grăbi să se bage sub duș, mai ales că el o studia tăcut... Și iată că acum i-a spus că o să se dezbrace și o să vină și el sub dușul ăsta micuț, unde abia încăpea o persoană!

Lissa suspină adânc și își îndreptă spatele, mândră. Mai devreme sau mai târziu, nu va mai avea nici un secret față de el, așa că, ce importanță mai avea dacă acest lucru se va întâmpla acum sau peste câteva ore?

— Fă-mi loc, te rog îmi spuse Andrew, apropiindu-se de ea.

Cu privirea fixată pe plăcile de faianță, ea îl ascultă. Auzi ușa închizându-se și bustul lui Andrew o atinse pe spate, când acesta se aplecă să ia săpunul.

— Mă spăl în viteză și sunt al tău, spuse el. Nu-i cel mai plăcut lucru să te joci cu tomberoane de gunoi și bidoane de benzină.

Lissa nu îndrăzneala să se întoarcă și tremura de fiecare dată când Andrew o atinse.

— Te simți bine? N-ai amețeli sau grețuri?

— Nu. Ți-am spus că nu. N-am nimic.

— Cred că l-aș fi ucis, spuse Andrew, prinzând-o de talie și lipind-o de faianță pentru a se clăti.

— Știu. La un moment dat. mi-a fost mai frică de tine decât de el.

— Frică? Ție? Tu, care voiai să te duci singură?

— Asta nu pentru că nu-mi era frică. Pur și simplu făceam ceea ce trebuie să fac. Datoria e mai importantă decât frica.

— O adevărată mică Antigona, surâse el. Ce importanță au legile, datoria e totul!

— E o piesă frumoasă! exclamă Lissa. Îmi place foarte mult Sofocle. Am găsit teatrul său, tradus în engleză, la un anticar din Maracaibo. Ce șansă! De obicei, nu găsesc decât traduceri spaniole sau portugheze.

— Dar câte limbi vorbești tu?

— Spaniola și portugheza. Știu și puțină franceză, dar nu destul pentru a citi și scrie.

— Păcat, surâse Andrew. Întoarce-te puțin, ca să-ți examinez capul. În afară de Sofocle, cine-ți mai place?

— Toți anticii și Shakespeare, evident, răspuse Lissa, în timp ce Andrew îi dădea la o parte șuvițele de păr de pe frunte. Shakespeare e formidabil! Are atâta muzică în versurile lui...

— Nu-ți plac autorii contemporani?

— Ba da. Dar știi foarte bine că în străinătate e greu de găsit altceva decât clasici.

— Nu pare prea grav, spuse el, după ce termină de examinat rana. Sigur n-ai dureri de cap?

— Sigur, răspuse Lissa, mirată să realizeze că spunea adevărul.

Andrew îi masă ușor gâtul, apoi umerii și mușchii contractați dureros. Fata simți cum se relaxează puțin câte puțin. Fără să vrea, se lipi de el și își puse obrazul pe pieptul lui.

— Mă simt atât de bine! murmură ea.

— Perfect, făcu el, sărutând-o pe păr. Și ce piesă a lui Shakespeare îți place?

— „Romeo și Julieta”. Știu că mulți o consideră puțin intelectuală, dar pe mine mă sensibilizează. Cuvintele sunt atât de... ca soarele: limpezi, calde și strălucitoare.

— Ca o ploaie de aur? sugeră Andrew.

— Da, asta e! răspuse Lissa, trecându-și brațele peste mijlocul bărbatului. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar așa e.

Se simțea minunat. Apa caldă ce îi scălda trupul, mângâierile tandre ale lui Andrew, inima lui pe care o simțea bătând pe obrazul ei și al cărei ritm o liniștea... Se strânse și mai mult lângă el și, brusc, realizează cu teamă intensitatea dorinței sale. Andrew se dădu înapoi râzând.

— Ce vrei? făcu el. Te lipești de mine ca o pisică. Ce să fac, sunt bărbat, asta dacă n-ai observat încă!

— Îmi pare rău, spuse ea, întorcând privirea. N-am vrut să...

— La dracu! făcu el, prinzându-i fruntea în palme și obligând-o să-l privească. Sunt bărbat, dar nu o brută. N-o să te violez.. Doar dacă... nu cumva o s-o faci tu, adăugă el ironic.

— Voi încerca să mă stăpânesc, îi întoarse ea, în timp ce un surâs îi înflorește pe buze.

Drept cine o lua? Era goală ca un nou-născut în brațele unui seducător, la fel de gol ca și ea, și tot ce putea face era să se țină de glume! Lucrul cel mai ciudat era că, odată făcut primul pas, ea începuse să se simtă perfect. Ce tip ciudat! Când tandru, când violent; grijuliu și apoi cinic; viril, dar și aproape matern.

— Am încredere în tine, reluă Lissa, dar cred că e mai bine să eliminăm tentațiile.

— Ai dreptate. Întoarce-te în cabină; eu rămân să mă șterg. Ai să găsești un uscător de păr în sertarul de sus al dulapului. Si nu uita să-ți pui chimonoul înainte de a intra eu în cabină, adăugă el mângâind-o.

Lissa ieși tulburată. O tulbura senzualitatea acestui bărbat, dar și felul lui spontan de a rezolva lucrurile. Era obișnuită ca ea să hotărască, nu invers.

Andrew ieși din baie, cu un prosop legat în jurul mijlocului. Lissa își terminase de uscat părul și îmbrăcase chimonoul alb.

Fără îndoială, Andrew n-o mințise. Era bine făcut și frumos ca un atlet. Fără nici cea mai mică urmă de grăsime. La el, totul era musculatură și suplețe. Trebuie să fi arătat superb când patina; regreta că nu-l văzuse astfel.

— De ce-ai renunțat la patinaj? întrebă ea

— Am patinat destulă vreme.

Traversă încăperea și se opri în fața ei, întinzând mâna pentru a verifica dacă părul fetei era bine uscat. Apoi începu să se joace în buclele ei scurte.

— Un timp, mi-a plăcut foarte mult, reluă el, dar sânt un tip destul de instabil. Când ceva încetează a mai fi interesant, renunț imediat.

Această declarație îi făcu rău Lissei. Totuși, ar fi trebuit să realizeze faptul că Andrew nu era omul care să investească într-o relație durabilă.

— Îmi place părul tău, reluă el. E suplu și mătăsos. La tine, totul amintește de mătase: părul, pielea... Bine, bine, suficient, adăugă el, retrăgându-și mâna. Culcă-te. voi stinge lumina!

— În ce parte vrei să dorm: în stânga sau în dreapta?

— Deasupra sau dedesubt? întoarse el, zâmbind ironic.

Dar, cum fata încruntase sprâncenele, o licărire tandră apăru în ochii săi aurii.

— Am glumit. Dormi la perete, asta o să-mi dea impresia că ești prizoniera mea.

— Nu e o impresie. Chiar sunt. Și fără apărare.

Andrew nu răspunse. Preferă să meargă să stingă lumina. Lissa observă silueta înaltă care privea, din penumbră, spre pat. Cu un gest scurt, el se debarasă de prosop și, după o clipă, fata își opri răsufierea simțind un corp greu care își dă drumul pe pat.

— Apropie-te, Lissa, murmură Andrew. Vreau să te simt aproape.

Fata ascultă și se lipi de el. Își păstrase chimonoul, dar avea senzația că o arde trupul fierbinte al lui Andrew.

— Îmi place părul tău, continuă el. M-aș juca tot timpul cu mâinile prin el. Cum arată când e lung?

— Îngrozitor. E atât de subțire, încât cea mai mică pală de vânt îl încâlcește. De asta îl tai așa scurt.

Se făcu liniște. Andrew crezu că Lissa a adormit, când, dintr-o dată, vocea ei somnoroasă se făcu din nou auzită:

— Cine e unchiul George?

— Cine?

— Unchiul George, repetă ea. Ai zis că Despard te face să-ți amintești de el.

— N-are importanță. Să zicem că unchiul George este ființa cea mai... alunecoasă pe care am întâlnit-o vreodată. Nu m-am mai gândit la el de foarte mulți ani. Trebuia să văd un tip ca Despard pentru...

Din nou, liniște. Apoi, Andrew începu să râdă.

— Dacă m-ar vedea Michael! făcu el.

— Michael?

— Da. Nu și-ar crede ochilor. Să fac un duș cu o femeie vorbind despre Shakespeare și Sofocle, apoi să stau cu ea în pat, ca un copil cuminte! S-ar prăpădi de răs!

— Sunteți foarte apropiați, nu-i așa?

— Să zicem c-am trecut amândoi prin multe neazuri. Ar fi mai potrivit.

— El e atât de ciudat! Nu seamănă cu nici una din reprezentările lui Charon pe care le-am văzut.

— Charon?

— Da, Charon! Luntrașul de pe Styx.

— Ah, acela! surâse Andrew în întuneric. Îmi cer scuze că nu m-am gândit la asta! În fine, accept că pot fi comparate apele teritoriale ale insulei Santa Vera cu fluviul infernului, , dar nu sunt sigur că Michael ar aprecia comparația cu Charon. După câte-mi amintesc, acela purta o barbă cenușie, lungă...

— Michael are barbă, făcu Lissa, ai cărei ochi refuzau să stea deschiși.

— Pari într-adevăr pasionată de mitologie. Ai studiat-o la școală?

— Nu. N-am fost niciodată la școală. Am învățat totul din enciclopedia mea.

— Cum? N-ai fost niciodată la școală?

— În orice caz, după vârsta de șapte ani, nu. Am umblat tot timpul, răspunse Lissa, care nu mai avea altă dorință decât să doarmă. Blake a considerat că nu e necesar. El mi-a cumpărat o enciclopedie groasă și m-a pus să studiez câte 15 pagini pe zi, până o termin. Mi-a spus că asta face mai mult decât toate școlile din lume.

— Chiar așa? făcu Andrew cu răceală. Blake al tău are idei foarte ciudate despre ce e bine și ce e rău pentru tine. Faci întotdeauna ce-ți spune el?

Ca răspuns, Andrew nu obținu decât sunetul slab al respirației fetei. Adormise.

Andrew avea senzația că visează. Începea să priceapă de ce Lissa nu semăna cu niciuna dintre femeile pe care le întâlnește. O enciclopedie! Ea devora tot ce-i cădea în mână... și toată viața, nu avusese decât un volum gros cuprinzând fapte pe care nu i le explicase corect nimeni, niciodată. M.E.F.! Ea n-auzise niciodată de M.E.F.!

Andrew nu se putu abține să n-o scuture pentru a o trezi.

— În ce an a fost publicată enciclopedia asta, făcu el?

— Ce?...

— În ce an a fost publicată enciclopedia ta?

— În 1960, articolă greu Lissa, după care căzu într-un somn adânc. Andrew se trânti pe pernă, înjurând.

*

Într-un pantalon vechi și un sacou prea larg, Blake Brenden privea marea, rezemat de bastingaj. Se întoarse auzind că se apropia cineva.

— Salvatorul meu, bănuiesc, făcu el, întinzând mâna spre Andrew. Julio mi-a spus că vă datorez mult, deși eu nu-mi amintesc nimic de dumneavoastră. Cred c-am băut cam mult aseară.

— Mult prea mult, întoarse Andrew, glacial. Unde e Julio?

— La micul dejun cu căpitanul. Eu nu sunt în stare încă să beau nici măcar o ceașcă de cafea! Aveți o navă superbă, domnule Crowley! Am visat toată viața să am așa ceva.

— De ce nu ți-ai cumpărat? Ar fi corespuns mai bine imaginii tale decât un avion! Dacă e așa cum spune Lissa, te consideri un pirat al timpurilor moderne.

— Sunt contrabandist, răspuse simplu Blake. Lissa îmi justifică faptele cu aceste povești cu pirați, dar eu știu ce sunt: nimic altceva decât un contrabandist. Despard a avut grijă să-mi reamintească acest lucru de suficient de multe ori în ultima vreme.

— Și Lissa? Crezi că e corect s-o amesteci și pe ea în afacerile tale dubioase?

— Lissa a rămas întotdeauna în afara acestor afaceri.

— Va fi tare greu să demonstrezi asta când vei fi în fața unui judecător. Nu mai târziu decât ieri, ea s-a pus în cea mai flagrantă ilegalitate, ca să-ți sară în ajutor. Și, după câte înțeleg, nu-i prima oară!

Un zâmbet trist și, în același timp, mândru apăru pe buzele lui Blake Brenden.

— Aveți dreptate. Când hotărăște ceva, merge înainte fără a se gândi la consecințe, întotdeauna a fost așa. Era mică când începuse să-mi spună: „Nu-ți fă probleme, se vor aranja, mă ocup eu de asta!” Și ce e cu adevărat extraordinar e că întotdeauna chestia asta a mers.

— Pari s-o cunoști de multă vreme...

— Maică-sa era americană. Era animatoare într-un night-club din Rio de Janeiro. Au stat împreună acolo doi ani, apoi Sally a decis să-și încerce norocul în altă parte. Și-a făcut bagajele și a plecat... lăsând-o în urmă pe Lissa.

— Foarte elegant, scrâșni Andrew.

— Sally nu era fată rea, reluă Blake. Pur și simplu, nu avea instinct matern. Nu știa cum să se poarte cu un copil mic. Ca și mine, de altfel.

— Așa că ți-ai bătut joc... Ai trambalat-o din port în port, prin lumea interlopă, de la un capăt la celălalt al emisferei sudice.

— Ați fi preferat s-o fi abandonat și eu? Cel puțin așa, a avut mereu un acoperiș deasupra capului. N-am încercat niciodată să fiu un tată pentru ea. Ne-am descurcat, atâta tot!

— Bună treabă! Nici măcar n-ai trimis-o la școală!

— Am avut motivele mele, răspuse Blake, întorcând privirea. Și apoi, Lissa e foarte deșteaptă. Ea știe mai mult decât toate înfumuratele alea care termină cele mai bune colegii.

— Sunt de acord cu tine, cunoaște cam tot ce s-a întâmplat până 1960! Dar tot ce-a fost după? Cucerirea spațiului, războiul din Vietnam, emanciparea femeii, asasinarea președintelui Kennedy? Pariez că i-ai spus că toate astea n-au nici o importanță, și culmea e că te-a crezut!

— Am făcut ce-am putut. Și apoi, în ce fel vă afectează toate astea? E adevărat, ne-ați scos dintr-un necaz, dar asta nu face din dumneavoastră un gardian al Lissei.

— De care, totuși, avea nevoie... Nici măcar nu m-ai întrebat unde e. Nici asta nu te interesează?

— Ba da, spuse Blake, privind-l pe Andrew drept în ochi. Unde e?

— Când am lăsat-o, dormea cu pumnii strânși, în patul meu.

Un licăr de tristețe apărură în ochii lui Jeffrey, apoi el deveni total impasibil.

— Da, murmură el.

— Asta-i tot ce poți spune? se aprinse Andrew, spumegând de furie. Ești atât de obișnuit cu asta, încât nu-i mai acorzi nici o importanță? De ce nu m-ai întrebat și dacă sunt sau nu satisfăcut?

De data asta, Blake se întoarse complet cu spatele la Andrew.

— Nu e problema mea, spuse el sec.

— Curios, aveam o altă părere. Lissa n-a ezitat nici o clipă să se arunce în patul meu pentru a vă scoate pe toți din încurcătură.

Blake rămase tăcut, cu privirea pierdută spre orizont și cu spatele ușor încovoiat.

— Nu știu de ce-mi bat capul atâta, reluă Andrew. Dacă prietenii ei nu dau doi bani pe faptul că ea își vinde trupul ca o prostituată, de ce-aș face-o eu?

Blake se răsuci brusc spre Andrew și îl privi cu răceală.

— Lissa nu e o prostituată! Cât despre dumneavoastră, nu vă permit s-o judecați! Din ceea ce a aflat Julio de la cei din echipaj, despre felul cum tratați femeile, sunteți departe de a fi un înger.

— N-am pretins niciodată că aș fi un abstinent, dar nici nu mă pretez la a fi un pește.

— Nici eu nu fac asta. N-am pus-o niciodată pe Lissa să facă trotuarul!

— Atunci, de ce nu te grăbești s-o scoți din ghearele mele perverse? Te găsesc cam prea înțeleghător.

— Ce-i făcut, e bine făcut și gata! Asta nu mă privește. Dacă Lissa vrea să rămână unde este, e liberă s-o facă. Dar dacă nu dorește asta, voi găsi mijlocul de a o ajuta să scape.

— Am început s-o cunosc suficient pe Lissa pentru a fi sigur că va rămâne. Și asta, pentru că mi-a dat cuvântul ei.

— Poate că-i mai bine așa...

— Pentru tine?

— Nu, pentru ea. Îmi tot explicați cum că n-am știut să am grijă de ea. Poate e timpul să încerce altcineva să facă lucrul ăsta.

— Mă copleșești! exclamă Andrew. Nici nu mă cunoști și iată-te dispus să mi-o lași pe Lissa! Cine îți poate garanta că n-o voi face sclava plăcerilor mele, înainte de a o debarca, fără nici o lețcaie, în primul port?

— Nimeni și nimic, în afară de reproșurile pe care mi le-ați adus, în ceea ce-o privește. Nu văd motivul pentru care ați fi făcut-o, dacă ați fi avut de gând s-o abandonați în mizerie. Iar dacă o veți lăsa pe vreun chei, sunt sigur că vă veți arăta generos. După câte mi-a spus Julio, sunteți foarte bogat și nu vă văd lăsând-o pe Lissa fără să vă fi asigurat că n-o să-i lipsească nimic.

— Ascultându-te, am impresia că sunt un erou al vremurilor cavaleriești din romanele secolului XVIII! Lissa are dreptate: nu aparții timpului prezent.

— Cred că aș putea să vă întorc remarca. Nu sunt prea mulți oameni care să bată mările cu un yacht și s-o facă pe justițiarul așa cum ați făcut-o dumneavoastră aseară...

— Nu conta prea mult pe asta.

— Tinere domn, viața m-a învățat să nu contez pe nimic. Ceea ce nu mă împiedică să mai sper... Mai ales când e vorba de Lissa. Ea s-a sacrificat întotdeauna pentru alții. Îmi place să cred că va veni o zi când tot acest

bine pe care l-a făcut îi va fi răsplătit pe măsură. Aseară ar fi putut fi ucisă. Despard nu e genul de om cu care să faci glume proaste.

— Dar ce-i cu schimbarea asta de conștiință?

— Probabil încep să îmbătrânesc. Timpul are darul de a te face să renunți la iluziile tale. Cred că voi renunța la visele mele și mă voi stabili definitiv undeva.

— Să te cumițești? făcu Andrew nedumerit.

— Da. Cunosc o văduvă drăguță care are o plantație de cafea pe Santa Isabella, o mică insulă, nu departe de aici. Marianna și cu mine ne cunoaștem de vreo cinci ani. Cred că voi rămâne definitiv cu ea... dacă-și mai dorește acest lucru. Și dacă dumneavoastră veți avea bunătatea de a face o escală acolo.

— Și Julio?

— Julio va rămâne cu Lissa. El ține foarte mult la mine, dar, pentru el, ea e centrul universului, de când l-a scos din guerilla, acum patru ani, la El Salvador.

— A fost în guerilla? Dar Lissa mi-a spus că el n-are decât optsprezece ani!

— Ei, atunci avea paisprezece, răspuse Blake, calm. Știți, din clipa în care un copil e-n stare să poarte o armă, guerilla îl înrolează, de bună voie sau silit. Când stăteam în Salvador, l-am angajat pe Julio pentru a face cumpărăturile și a pregăti masa. Pentru vârsta lui, era deja o minune. Apoi, l-au ridicat cei din guerilla...

— Și Lissa s-a repezit să-l scoată de acolo, punctă Andrew.

— Amândoi ne-am repezit, corectă Blake. Era să ne lăsăm oasele pe acolo... Bun, dacă sunteți de acord, mă voi duce să-l rog pe căpitanul Seifert să o ia spre Santa Isabella. Am ieșit din apele teritoriale ale insulei și nu mai avem decât câteva ore. Sunteți de acord?

— I-am promis Lissei să te duc oriunde dorești. Face parte din înțelegerea noastră.

— Ah, da, înțelegerea voastră... repetă Blake, în timp ce o roșeață puternică îi coloră fruntea. Se întoarse cu spatele și dispăru pe punte.

Patru

Lissa simțea cum lacrimile îi ardeau ochii, dar încercă din toate puterile să se stăpânească...

Blake păruse atât de fragil când sărise în barca ce-l conducea pe chei! Ea așteptă până când el nu se mai zări și se întoarse spre Andrew, care era lângă ea.

— N-a făcut-o de plăcere, știi doar, spuse ea. Crede că va putea duce o viață sedentară, dar asta o să-l chinuie cumplit.

— Ați stat de vorbă destul de mult. Nu-mi spune c-ai încercat să-l faci să revină asupra deciziei.

— Bineînțeles că nu! De altfel, Marianna e o femeie grozavă și va avea grijă de el. Ar fi trebuit să rămână împreună mai mult timp.

— Atunci, care-i problema?

— Blake a fost întotdeauna atât de independent... Nu va suporta să trăiască din banii Mariannei. Va trebui să facă ceva, adăugă el.

— De unde-mi vine oare acest frison pe șira spinării? făcu Andrew, ironic. Aș putea ști și eu ce vrei să faci?

— Nu mă pot despărți așa de Blake, fără să știu că va fi fericit...

Lissa nu știa cum să-l convingă pe Andrew să-l ajute pe Blake. Ea contase pe întâlnirea dintre ei doi. Există, de obicei, o anume înțelegere pentru oamenii bătrâni. Dar Andrew se arăta extrem de rece în ceea ce-l privea pe Blake.

— Blake e un om foarte mândru, reluă ea.

— Și?

— Acum un an, el vorbea de o rețea aeriană de legătură între insule. Dar n-a întreprins nimic. Totuși, ar fi genul de activitate care i-ar place. E un pilot excelent și poate ateriza chiar și pe o batistă, pe orice vreme.

— Unde vrei să ajungi?

— Santa Isabella e un loc ideal pentru a pune baza unei mici companii de avioane-taxi. În afară de clientela formată din plantatorii bogați, pe cealaltă parte a insulei e un hotel foarte șic. Singura dificultate, se grăbi Lissa să adauge, prinzând curaj, e că avionul lui Blake a rămas la Santa Vera. Trebuie să mă duc după el.

— Ce?

— Blake nu poate demara activitatea companiei dacă nu are avionul lui. Trebuie, deci, să-l iau și să i-l aduc pe plantația Mariannei. Nu durează

mult. Nu trebuie decât să mă debarci acolo și să te-ntorci aici ca să mă aștepți. După ce-i dau avionul, îți jur că voi veni în port și voi aștepta să mă iei.

— Chiar așa? Întrebă Andrew, periculos de calm. Văd că totul e bine pus la punct în căpșorul tău. Bănuiesc că și tu poți ateriza pe-o batistă!

— Nu sunt la fel de bună ca Blake, dar mă descurc foarte bine. Totuși, pilotez de la paisprezece ani. De altfel, și Julio pilotează destul de bine, deși n-a făcut decât câteva ore de zbor.

— Mă doare-n cot de toate talentele lui Julio! Nici nu se pune problema să te întorci la Santa Vera: e o nebunie!

— Nu-i o nebunie, e indispensabil. Blake va avea nevoie de avionul ăsta și va fi vina mea dacă nu-l va avea. Ar trebui să găsec un mijloc de a ajunge la el. Ai dreptate, sunt prea repezită. Nu m-am gândit destul la asta.

— Tu singură ai spus că Despard e în cârdășie cu guvernul din Santa Vera! I-ai tras în cap c-o sticlă și i-ai ars milioane de dolari în cocaină! Și, în ciuda acestor lucruri, te-ntorci liniștită în Santa Vera! Ești cel puțin bolnavă!

— Te asigur, răspunse calmă Lissa, că tu vei fi în afara problemei. Tot ce-ți cer e să mă duci în Santa Vera și să te-ntorci să m-aștepți aici, la Santa Isabella. Nu încerc să-mi calc promisiunea, ci numai o amânăm puțin.

— Știu că ai prefera să îți se taie gâtul decât să nu te ții de cuvânt. Pe de altă parte, nu-i nevoie să mă tot protejezi. Asta merge pentru Blake, Julio sau chiar lumea întreagă, dacă vrei. Scutește-mă de sentimentele tale de Saint- Bernard! Sunt în stare să-mi port singur de grijă și intenționez să veghez și asupra ta, lucru pe care nimeni nu văd să-l facă. Așa că, în nici un caz nu te duc în Santa Vera. E o adevărată sinucidere.

— Nu! Nu intenționez să mă arăt în oraș. Nu sunt chiar atât de zurlie. Avionul e ascuns în pădure, de cealaltă parte a insulei. Are plinul făcut și e în perfectă stare de funcționare. Nu trebuie decât să mă lași pe plajă și, după o oră, hop! sunt în aer.

— Dacă-i atât de simplu, de ce nu-l trimiți pe Julio să facă asta? Doar pilotează foarte bine. Adevărul e că tu știi foarte bine că e periculos. La ora asta, insula e plină de soldați și polițiști care te caută. Ce spun eu? Ne caută! Nu-s așa mulți americani în regiune, și am fost văzut la tavernă. După câteva ore, *Graal* a părăsit portul. Despard nu-i un imbecil ca să nu priceapă.

— Ce importanță are? Nu va merge Julio. E greșeala mea, eu trebuie să merg. Blake e prietenul meu și trebuie să-l ajut. E o datorie față de el.

— O datorie? se înfurie Andrew. O datorie? repetă el, ceva mai calm. De ce pui mereu totul în balanța onoarei?

Andrew se întoarce spre căpitan, care tocmai ieșea pe punte.

— Michael, spuse el, imediat ce se-ntoarce barca, o iei spre Santa Vera! Sper că avionul ăsta poate merge și noaptea, reluă el, întorcându-se spre Lissa. Vom fi la Santa Vera pe seară, și vreau să decolăm cel mult o oră mai târziu.

— Noi? Dar ți-am spus că...

— Noi! Și, în locul tău, n-aș mai comenta. Un cuvânt în plus și las totul baltă și îi ordon lui Michael s-o ia spre Trinidad.

— Și de ce n-o faci?

— Pentru că ai știut să găsești punctul meu slab: și eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Deși sunt zile cum e asta, în care aș prefera să beau ca un porc și să uit.

— Trebuie să ajungem la laguna de care vorbeai peste douăzeci de minute, spuse Michael. Până acum, n-am zărit nici o navă a pazei de coastă. Cine știe, poate va fi bine!

Lissa îi surâse uriașului bărbos, care era într-un șort kaki vechi și o pereche de teniși scâlțiați.

— Nu pari prea neliniștit. Ești obișnuit să dai cu tifla autorităților?

— Să spunem că am ceva experiență în domeniu. N-am fost întotdeauna comandantul unei nave așa luxoase.

— Închipuie-ți că m-aș îndoi de asta. Aș putea ști cum ai ajuns aici?

Michael suspină adânc, se apropie de fată și îi arată o cicatrice urâtă, care-i brăzda interiorul coapsei.

— Nu-i prea drăguță, nu-i așa? făcu el, văzând-o pe Lissa scuturată de un fior. Ce vrei, cusutul n-a făcut parte din educația mea.

— Ai cusut-o singur?

— A trebuit, nu avea cine s-o facă. Eram închis în gaura aia de șoareci din mijlocul deșertului și trebuia să previn gangrena, până reușea Clancy să mă scoată de acolo. A fost chinul lumii până i-am convins pe mizerabilii ăia să-mi dea un ac și-o ață. Și avusesem dreptate să procedez așa: am stat prizonier șase luni.

Lissa îl privea pe Michael fascinată.

— Ce deșert era? Și ce s-a întâmplat? Prietenul tău Clancy a reușit să te scape?

— Era în Sedikhan, explică Michael. Și Clancy nu e un prieten, era patronul meu. Clancy e șeful Serviciului de Securitate din emiratul Sedikhan. Pe scurt, el m-a eliberat și a curățat toată regiunea de bandiții care bântuiau pe acolo și care mă capturaseră. Curățenie la sânge, dacă mă-nțelegi ce vreau să spun... Clancy e un om foarte periculos, dar și extrem de eficace, când e vorba să-și protejeze oamenii!

— Vorbești despre el de parcă ți-ar fi încă patron. Eu credeam că acum Andrew e patronul tău.

— Ai dreptate, dar nu mă pot obișnui. E adevărat că am bântuit mărire împreună foarte multă vreme, dar știu că, într-o zi, o să mă-ntorc la Sedikhan... atunci când voi fi pregătit.

— Eu cred că ți-e mai bine aici, comentă fata. Clancy al tău nu prea are aerul de a da munci foarte sigure oamenilor săi.

— Ai dreptate, râse Michael, dar în oarecare măsură, același lucru se poate spune și despre Andrew. Ceea ce, de altfel, îmi place. Eu nu pot trăi fără aventură. În fine, cred totuși că mă voi întoarce în Sedikhan, acum, când m-am vindecat.

— Vindecat? Oh, bineînțeles, piciorul...

— Nu, piciorul era perfect în regulă când am fost eliberat. Dar mă ținisem de-atâta stat acolo. Clancy Donahue mi-a dat bani și mi-a spus să mă duc să mă tratez, dacă e posibil, într-un loc unde nu sunt pereți. Câțiva ani, am comandat unul din yachturile lui Ben Rashid și n-am dus-o prea rău...

— Dar îți place marea. De ce să te-ntorci la Sedikhan dacă nu vrei?

— Dar vreau! În afara aventurilor, a lucra pentru Clancy Donahue e un excelent mijloc de a deveni foarte repede bogat. Trăind alături de Andrew, am prins gustul luxului și acum nu mă mai pot dezobișnui.

— Cu siguranță că nava asta e luxoasă, făcu Lissa, dar nu exagerat de luxoasă.

— Nava nu reprezintă nimic. Ar trebui să vezi viața pe care o duce pe uscat. Consortiul Crowley e una dintre companiile multinaționale cele mai importante din lume. Andrew nu trebuie decât să pună piciorul într-un port, și imediat toată lumea e la picioarele lui. Poate de asta e mai rezervat...

— Rezervat? Eu cred că e departe de a fi un timid!

— Am zis „rezervat”. Are oroare de orice fel de publicitate. Și asta e de înțeles. Din copilărie, a fost un orfan foarte bogat. Toată lumea era la picioarele lui.

— Un tip de bani gata, comentă ea.

— Poate a fost, dar n-a rămas așa. A trecut prin multe încercări și a trebuit să-nvețe să lupte. Știi că multă vreme a fost alcoolic?

— Nu se poate!

— S-a oprit acum câțiva ani, dar asta l-a marcat profund. Crede-mă, sub aparența unui ușuratec, se ascunde un om sănătos, cu capul pe umeri!

— Încep să pricep de ce vă-nțelegeți voi doi atât de bine. Amândoi sunteți altceva decât păreți.

— Se prea poate, surâse Michael. Totuși, fiecare din noi caută altceva. Nu degeaba nava se numește *Graal*. Eu știu ce caut: pacea. Andrew caută ceva, dar nu știe ce. Din cauza asta, am botezat astfel nava. Când a cumpărat-o Andrew din Miami, am căzut de acord asupra numelui acesta. De fapt, eu l-am ales. El mi-a cerut un singur lucru: să nu fie prenumele vreunuia din fostele mele amante... în general, totul îl lasă indiferent.

— „Indiferent”? Cuvântul nu mi se pare prea potrivit! Acum, de exemplu, e furios pe mine.

— Da, am observat. E ciudat. Totuși, jocul ăsta de-a v-ați ascunselea cu autoritățile din Santa Vera ar fi trebuit să-l amuze. E genul de lucruri care îi fac plăcere.

— Știi și eu?! Nu prea are aerul de a găsi distractivă chestia asta.

— Exact. Foarte rar l-am văzut atât de nervos și, mai mult, neliniștit. Asta e cu atât mai puțin normal. De obicei, Andrew nu se preocupă de ceea ce-o să fie mâine.

— Aș fi preferat să mă lase să merg singură, dacă ideea îi displace atât de mult...

— Te cred, făcu brusc Andrew din spatele Lissei. Aventură, tot timpul aventură! Crezi c-o să ai mereu norocul chior pe care l-ai avut ieri seară? Dacă pune Despard mâna pe tine, te ucide.

— Ascultă, Andrew, se apără fata, nu mă duc pe insulă pentru senzații tari. Mă duc pentru că...

— Mă doare-n cot de motivele tale! Îi tăie vorba Andrew. Ceea ce-i clar, e că-ți riști în mod stupid viața, după ce m-am oferit să cumpăr eu un avion. Dacă nici asta nu-i suficient, cumpăr o duzină.

— Ți-am explicat că vreau avionul lui Jeffrey, nu altul.

Andrew trase o înjurătură care i-ar fi pus în fund pe toți golarii Antilelor.

— Foarte bine, să mergem să căutăm prețiosul avion al nu mai puțin prețiosului Blake! Michael, în cazul în care n-ai observat în timp ce stăteai la palavre cu Lissa, suntem aproape de coastă și poți să pui barca la apă. Țsta nefiind un ordin, evident!

— Dar sunt la ordinele tale, Andrew!

— Mai ales când ai chef.

— Cade bine, oricum.

Michael se ridică, uimitor de grațios pentru corpolența lui, făcu vreo doi pași, apoi se întoarse brusc, fluierând scurt.

— Deocamdată, cred c-o să lăsăm barca în pace, șuieră el. Avem musafiri.

Într-o clipă, Lissa fu în picioare, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Ea privi în direcția indicată de Michael: o vedetă kaki se îndrepta spre ei.

— Paza de coastă, spuse Michael. Andrew, vrei s-o ștergem?

— E posibil?

— Nu prea, răspuse căpitanul.

— Atunci, lasă-i să ne abordeze. Tot ce pot face e să blocheze nava. Consorțiul se va ocupa de rezolvarea acestei probleme.

— Julio! strigă Lissa. Julio, grăbește-te! E imposibil să scăpăm, iar ei sunt decizi să se lase abordați!

Fata era deja pe puntea dinspre coastă și își scotea tenișii. Lângă ea, Julio făcea același lucru.

— Ce naiba faceți amândoi? exclamă Andrew care, împreună cu Michael, venise lângă ei. Oricare-ar fi pilele lui Despard, am toate mijloacele să vă protejez. N-o să pățiți nimic.

— Are dreptate, Lissa, interveni Michael. Nu e prima oară când suntem în dificultate și Andrew n-a avut de dat decât un telefon pentru a aplana totul.

— Asta s-o credeți voi! întoarse Lissa. Știți ce se-ntâmplă cu femeile întemnițate la Santa Vera? Eu știu și nu țin să trăiesc o astfel de experiență.

— Nimeni nu se va atinge de tine, îi răspuse Andrew.

— Imposibil! reluă fata. Regulile de care ești atât de mândru nu sunt valabile pentru cei ca mine și ca Julio.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că suntem doi oameni fără țară! Ne vor băga în închisoare și vor arunca liniștiți cheia.

Lissa se simți prinsă între privirea perplexă a lui Andrew și vedeta care se apropia în viteză.

— La naiba! strigă ea. Tu nu pricepi că nici unul, nici celălalt nu avem pașaport?

Andrew fu atât de surprins, încât preț de o secundă, dădu drumul mâinii Lissei. Ea profită de asta și sări în apă. Julio o urmă.

— N-au pașapoarte, repetă Andrew, încleștându-se de bară. Ar fi trebuit să bănuiesc. Nimic din ce face fata asta nu-i normal!

— Aș spune că tocmai asta îți place la ea, spuse Michael, amuzat. Bănuiesc c-o să sari și tu, adăugă el, urmărindu-i cu privirea pe Lissa și pe Julio, care se îndepărtau de navă.

— Ce altceva aș putea face? Cine știe în ce măgărie se mai bagă!

— Ai instrucțiuni speciale pentru mine?

— Încearcă să-i duci cu preșul pe ăștia. Spune-le că ne-ai lăsat pe toți patru la Santa Isabella. Eu voi încerca să avertizez cât mai repede consorțiul. Apoi, mergi imediat la Santa Isabella și așteaptă-ne acolo.

— Priceput, făcu Michael, adunând cele trei perechi de încălțări și aruncându-le peste bord. Baie plăcută, Andrew!

— Mergi, scrâșni acesta, plonjând în valuri.

Cinci

La primul contact cu apa, Lissei i se păru foarte rece, dar acum părea că înoată în mătase. În fața ei, zări buclele negre și strălucitoare ale lui Julio și, mult mai departe, coasta insulei.

Brusc, i se făcu frică: va ajunge până la mal?

Fata își mușcă buzele și refuză să se gândească la asta. Trebuia să înoate. Știa din experiență că îndoiala era singurul lucru care te putea împiedica să-ți atingi scopul. Se concentră numai asupra brațelor și picioarelor.

Când atinse, în sfârșit, plaja, i se păru că înotase un secol. Se repezi spre Julio, care, cu brațele încrucișate pe genunchi, respira adânc, încercând să-și regleze suflul.

— Sunteți nebuni? E încă zi și ne pot vedea de pe navă!

Lissa ridică capul și îl descoperi pe Andrew.

Cu buclele lui aurii, numai în șort, semăna cu un zeu al mării ieșit direct din mitologia care îi era atât de dragă.

— Ce cauți aici? Întrebă, stupid, fata.

— Am venit să vă spun să treceți la umbră, ca să nu vă ardă prea tare soarele! Hai, Julio, înainte! Să ne ascundem repede sub copaci! Michael face tot posibilul să-i țină de vorbă pe cei de la pază. E suficient să se uite înapoi pentru a ne repera.

Odată ajunși la adăpostul palmierilor, Andrew, care o luase de mijloc pe Lissa pentru a o ajuta să înainteze, o rezemă de un arbore.

— E-n regulă? Întrebă el, neliniștit.

— Nu trebuia să vii după noi, Andrew.

— Pentru că tu credeai c-o să vă abandonez aici și o să plec? Mai ales, știind că nici unul dintre voi n-are pașaport! În cazul lui Julio, înțeleg, a fost scos clandestin din Salvador, dar tu, tu de ce n-ai pașaport? Blake mi-a spus că mama ta era americană.

— M-am născut la Rio și, când mama mea a plecat, a luat cu ea și certificatul meu de naștere. Fără document oficial, Jeffrey n-a putut niciodată să-mi obțină un pașaport. De fapt, asta nu-l interesa prea mult, pentru că, datorită afacerilor lui, nu tranzitam nici o țară în mod legal. Așa că n-am avut nevoie.

— Dar la ce bun?! scrâșni amar Andrew. Asta te-a împiedicat să mergi la școală, să-ți faci o situație de viitor și te-a privat de protecția unui stat. Bagatele! În fapt, doar o condamnare la o viață în afara societății!

— M-am adaptat foarte bine. Și viața mea n-a fost atât de neagră pe cât crezi tu. Dar nu e momentul să discutăm asta, adăugă ea, ridicându-se. Ar fi timpul să o luăm la pas dacă vrem s-ajungem acasă la mine până la apusul soarelui.

— Acasă la tine? Vorbești de bungalow-ul lui Blake? Poți fi sigură că poliția din Santa Vera te așteaptă acolo!

— Nu, se enervă Lissa. Nu sunt tâmpită! Când am spus „la mine”, mă refeream la casa mea! E pe partea asta a insulei. Înțelegi, câteodată era puțin cam dificil pentru Blake să mă aibă tot timpul la el în casă.

— Îmi imaginez... Așa că prefera să te lase singură în junglă.

— Să nu exagerăm... și apoi, eu alesesem varianta asta. E chiar lângă avion. Așa, puteam sta liniștită și, în același timp, puteam supraveghea avionul.

— Da, da, făcu Andrew, avionul... Dacă vrem să părăsim insula în seara asta, trebuie să dăm de el.

— Andrew, nu putem pleca de pe insulă înainte de a afla ce se-ntâmplă cu Michael! Poate tu ai încredere în blestematul ăla de consorțiu, dar eu nu! Dacă a fost arestat, e numai vina mea.

— Dar ți-am explicat că...

— Eu sunt responsabilă de asta, i-o reteză Lissa. Nici nu se pune problema să plecăm înainte de a fi siguri că echipajul și Michael n-au pățit nimic.

Lui Andrew îi venea s-o ia la palme dar, în același timp, nu putea să n-o admire.

— Bun, cedă el, vom face cum crezi tu. Dar cum vom afla ce li s-a întâmplat?

— Asta e treaba mea, interveni Julio. Mă voi duce mâine în port, cu Consuela, pentru a vinde pește. Așa îmi va fi ușor să aflu.

— Cine e Consuela?

— Una dintre micuțele prietene ale lui Julio, îi explică, liniștită, Lissa. Locuiește într-un sat de pescari, nu departe de-aici, și duce pește la piață.

— Una dintre micuțele prietene ale lui Julio..., repetă Andrew. Evident, la optsprezece ani...

— Dar dumneavoastră câte amante ați avut? se apără tânărul.

— Prea multe ca să le știu numărul.

Julio se mulțumi să zâmbească, ridicând din umeri.

— Nu-ți fă probleme, Lissa, spuse Julio, depărtându-se. Cel târziu mâine seară voi avea informațiile.

— Totuși, fii prudent! spuse fata.

— Da, te rog să fii atent, îngână Andrew. Dacă nu, va fi obligată să dea foc Bastiliei locale pentru a te elibera!

— Voi fi atent. Și tu să fii prudentă, adăugă el, mângâind obrazul Lisei.

Apoi, întorcându-se spre Andrew, spuse:

— Vegheați asupra ei.

Lissa își simți gâtul uscat văzându-l pe tânăr dispărând printre arbori.

- E atât de tânăr..., murmură ea. Sper să nu i se-ntâmples nimic.
- Nu mi-ai zis tu că e mai matur decât pare? o întrebă Andrew, luând-o ușurel de mână. Și apoi, dacă se-ntâmplă ceva, te voi ajuta să dai foc Bastiliei!
- Promiți? surâse Lissa, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.
- Promit. Bun, mergem la tine? Sper că ai tot confortul. Aș face un duș ca să scap de sarea de pe mine.
- Oh, da, ai tot ce-ți trebuie ca să te speli, se amuză fata. La drum!

- O casă în copac?! exclamă Andrew, privind, perplex, rădăcinile enorme ale copacului din fața lor. Glumești!
- Deloc. De altfel, e foarte practică. Frunzișul protejează foarte bine împotriva soarelui și ploii și te ascunde de privirile oaspeților nepoftiți.
- Lissa scoase din niște tufișuri dese o scară de bambus.
- Julio și cu mine am lucrat patru luni pentru a o construi, reluă ea, sprijinind scara de trunchiul arborelui gigantic. Dar a meritat.
- Soarele era la asfințit. Umbra pădurii tropicale căpătase reflexe violete. Dar Andrew putu să observe excitația Lissei: un copil pregătindu-se să urce în ascunzătoarea lui plină de minuni.
- E o încântare să văd așa ceva, spuse el, emoționat.
- E cam din topor, îl avertiză fata, începând să urce pe scară. În fine, vei vedea...
- Ajunseră pe o platformă de scânduri. Lissa deschise ușa de lemn a căsuței.
- Fii binevenit în casa mea, domnule Crowley, făcu ea. Dar mai bine intru eu prima, ca să aprind lampa.
- Andrew o urmă. Auzi scăpăratul unui chibrit. O lampă cu petrol luminează unica încăpere a căsuței. Lissa se întoarse spre Andrew, ținându-și răsuflarea.
- Corpul solid al bărbatului, cu proporții perfecte, bronzat, numai cu un șort pe el, părea că umple dintr-o dată toată încăperea.
- Voi aerisi imediat, spuse ea, pentru a-și ascunde tulburarea.
- Lasă, mă ocup eu de asta.

Andrew împinse obloanele ferestrei, de fapt, niște împletituri de paie. Lumina roșiatică a apusului îmbrățișa cabana, scoțând la iveală o mulțime de flori.

— Abia acum înțeleg de unde venea mirosul ăsta minunat.

— Da, ador florile. Le-am pus peste tot. Pădurea e plină de orhidee.

Andrew privi în jur. Erau buchete de flori peste tot. Asta reprezenta, de fapt, adevăratul mobilier al încăperii care, în rest, se limita la o saltea pusă pe jos, un balansoar din răchită și un dulăpior din bambus.

— Cred că ți se pare primitiv, murmură Lissa.

— În nici un caz! Găsesc că e superb! Minunat, ca o vrajă, răspuse el, devorând-o din priviri. Înțeleg acum de ce ești atât de mândră! Casa asta e imaginea ta, Lissa.

Privirea lui Andrew era atât de dulce și de mângâietoare! Fata avu impresia că e brusc învăluită în catifele moi.

— Ce-i asta? întrebă Andrew, care tocmai văzuse un obiect curios pus pe dulăpior...

Lissa urmări privirea lui, apoi surâse.

— E cutia mea muzicală, răspuse ea, apropiindu-se.

Fata ridică micul manej în roșu și alb și răsuci cheița mecanismului.

— Am găsit-o la un anticar din Puerto Rico. E frumoasă, nu-i așa? E ca manejurile cu cai de lemn. Are și centauri și delfini... Arăta foarte rău când am luat-o, dar am pictat-o din nou, iar Julio a găsit pe cineva care i-a reparat mecanismul.

Lissa puse cutia pe dulăpior și se pierdu în visele sale, pe fondul notelor cristaline ce urcau în aerul serii.

— Ador melodia asta, reluă ea. Am încercat să aflu ce este, dar anticarul nu știa.

— E tema Larei din „Doctor Jivago” spuse Andrew încet.

— „Doctor Jivago”?

— Un film foarte frumos, după romanul lui Boris Pasternak. Am un exemplar pe *Graal*. O să ți-l dau când ne-ntoarcem.

— Mulțumesc. Știi, am visat mereu să mă urc într-un astfel de manej. Odată, într-un sătuc din Nicaragua, era sărbătoare. Dar nu era decât un carusel...

— O să-ți cumpăr unul...

— Ce?

— O să-ți cumpăr cel mai frumos manej din lume. Dacă vrei, cumpăr și parcul de distracții...

Îi rămâneau atâtea lucruri de descoperit! Andrew era, în același timp, supărat și teribil de fericit. Ar putea să-i dea totul, tot ce-și dorea și multe alte lucruri pe care nu le cunoștea încă.

— Râzi de mine, surâse ea. Pentru o clipă, eram gata-gata să te cred...

Andrew vru să protesteze, dar se abținu.

— O să vorbim altă dată despre asta. Acum, cum aș putea face să dau jos de pe mine transpirația și sarea care-mi ard pielea? Mi-ai promis un duș, dar am impresia că vizuina ta nu are baie!

— E un râu foarte aproape, explică Lissa. Apa e cam rece, dar e foarte curată.

— Acolo faci tu plajă? întrebă Andrew, privind-o cald.

— Da, spuse ea, scoțând din dulăpior un săpun și un prosop. Acum cred că e și mai rece... se lasă noaptea.

— Nu iei decât un singur prosop? Trebuie cel puțin două. Și tu ai nevoie de o baie. Și fii sigură c-o să te spăl eu însumi!

— Vrei... vrei să vin cu tine? se bâlbâi ea, înroșindu-se.

— Absolut. N-am nici un chef să mă rătăcesc prin pădure! Riști să nu mă mai găsești.

— Da, cred că e mai bine să vin. Mai ales că mi-ai promis să mă ajuți să dăm foc Bastiliei!

Lissa încerca să fie ironică, dar inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul.

Nu reuși să scape de starea asta, nici măcar după ce coborî și ajunse la râu. Era atât de nervoasă, încât nu putea spune nimic. Nervoasă și ciudat de nelinișită.

Când ajunseră pe malul râului, deja se lăsase noaptea. Numai luna mai susținea, cu razele sale, un fel de penumbră.

— Se adâncește brusc, trebuie să ai grijă când stai lângă mal, îl avertiză ea.

— Perfect, răspunse Andrew, care se dezbrăcase deja.

Și sări. Un urlet spintecă noaptea.

— De unde naiba izvorăște? De la Polul Nord? strigă el.

— Ți-am spus că-i rece, făcu Lissa, izbucnind în râs.

— Rece, rece, dar nu înghețată! Vrei să-mi arunci săpunul?

Fata i-l aruncă și își scoase tricoul. Nu avea nici un motiv să se arate pudică, Andrew o văzuse deja goală. Și apoi, era destul de întuneric pentru

a nu se vedea mare lucru.

Lissa trase aer în piept și sări și ea.

— Te-am prevenit, făcu Andrew. Râul ăsta vine direct de la pol!

Lissa își ținu răsuflarea și își spălă atentă părul.

— Am terminat cu șamponul, anunță ea. Îl vrei?

— Eu mă spăl pe păr cu săpun, răspunse el, brusc, foarte aproape. N-aș vrea să aștept prea mult timp.

— Ce s-aștepți?

— Momentul în care voi face toaleta delicioasei mele Lissa.

— Râul m-a curățat deja destul de bine.

— Dar trebuie verificat dacă n-a mai rămas vreun grăunte de sare pe ici, pe colo, râse Andrew, stând în fața ei, cu dinții strălucindu-i în noapte.

Lissa simți săpunul alunecând ușor pe gâtul ei și se înfioră.

— Ți-e frig? întrebă Andrew. Ne ocupăm imediat de asta.

Bărbatul aruncă săpunul pe mal, după ce își săpuni palmele. Apoi începu să-i maseze ușor gâtul, urmând linia umerilor, coborând apoi spre piept.

Lissa se lăsă pradă acestei mângâieri puternice, cu mintea amețită de o groază de idei confuze. Mâinile lui Andrew erau reci, dar, în același timp, vibrau cu o incredibilă energie, aproape electrizantă. Nu erau moi - viața de marinar îi făcuse bătături - dar această asprime relativă, îmbinată cu lentoarea gesturilor, avea ceva de un erotism covârșitor. Un play-boy putea să aibă mâinile aspre? Sub magia palmelor lui, Lissa renunță la orice astfel de gând.

— Întinde brațul stâng, șopti el.

Lissa ascultă, hipnotizată. Masajul îi pune sângerile în mișcare. Când Andrew termină și cu celălalt braț, fata nu mai știa unde se află. Ce căuta ea în mijlocul râului ăsta înghețat, cu apa ajungându-i până la brâu, în fața acestei umbre care-i explora trupul?

— Acum, reluă Andrew, să trecem la lucruri serioase. Mâinile sale se lipiră de sâni Lissei. Ea nu-și putu reține un geamăt scurt, apoi se lipi de el.

— Visez la clipa asta de când te-am văzut pentru prima dată... șopti el. Și cred că și tu ai așteptat-o...

Până-n acea clipă, fata nu fusese conștientă de asta, dar sub mângâierile lui Andrew, ea înțelese că era adevărat.

Nu-i mai era frig. Sigur, apa înghețată continua să-i învăluie, dar apropierea corpului puternic al lui Andrew o făcuse să-și piardă simțul realității. Agățată de umerii lui, cu fața îngropată în gâtul lui puternic, ea se lăsă pradă mângâierilor. Fiecare dintre ele o făcea să descopere noi senzații de voluptate.

Mâinile puternice ale lui Andrew sfârșiră prin a-i cuprinde talia. Lissa se simți ridicată și se regăsi așezată pe iarba de pe mal. Vântul ușor al serii o făcu să tremure, dar Andrew era deja lângă ea și o ștergea cu un prosop, sărutând-o tandru.

— Apleacă-te, murmură el, ca să-ți șterg părul.

Fata se aplecă și, câteva minute mai târziu, se auzi vocea lui Andrew:

— Incredibil, aproape s-a uscat.

— Asta pentru că e foarte subțire și e tăiat scurt, răspunse ea.

Lissa își trase tricoul, în timp ce Andrew se ștergea, la rândul lui.

— Tu n-ai nimic de îmbrăcat, Andrew, remarcă ea.

— Singurul lucru pe care vreau să-l simt pe pielea mea, în noaptea asta, ești tu. Ne întoarcem?

Ajunseră în câteva minute. Când ajunseră pe platformă, Andrew se opri.

— Așteaptă, spuse el, nu intra imediat, vreau să te țin în brațe. Numai să te lipesc de mine, nimic mai mult. Nu mai pot! Te doresc atât de mult!

Lissa se apropie de el, abandonându-se în brațele lui, care se strânseseră delicat în jurul taliei ei. Ea simțea cum o cuprinde o dorință nestăpânită, dar Andrew se mulțumi s-o legene încetișor, tandru, sărutându-i fruntea, tâmplele, părul...

Fata se lipi de el; trupul ei îl căuta înfrigurat pe cel al lui Andrew. Andrew! Dragul și misteriosul Andrew! îl strânse și mai tare.

— Încetișor, zâmbi el. Încetișor...

Andrew se opri și deschise ușa.

— Vino, îi șopti el. Să intrăm.

Lissa intră prima. Era atât de fericită să regăsească locul acesta familiar, cu buchetele de orhidee strălucind în lumina palidă a lămpii. Credea că Andrew e în spatele ei, dar îl văzu traversând încăperea, apropiindu-se de cutia muzicală. O ridică încet și îi răsuci cheița. Muzica se ridică romantică în cadrul nopții.

— Fiecare cu comoara lui, spuse el. Tu ai frumosul tău maneaj, iar eu... pe tine. Vrei să fii comoara mea, Lissa? Îți promit s-o iubesc și să veghez asupra ei.

Această declarație era atât de tulburătoare, încât fata simți că se sufocă, nereușind să articuleze nici un cuvânt. Să fie comoara lui pentru totdeauna, sau numai pentru o noapte? Ciudat, în clipa aceea, lucrul acesta era lipsit de importanță. O noapte cu Andrew părea să merite toate suferințele lumii.

— Dacă asta vrei, reuși ea să îngaime.

— Chiar asta-mi doresc, răspuse el, mângâind cu degetele obrazul fetei. Crede-mă, Lissa, nu vei regreta, spuse el.

Dar o umbră îi trecu brusc peste chip.

— Sper că înțelegi că asta nu are nici o legătură cu târgul nostru. Știi că nu mai are nici un rost. Mă vrei cu adevărat, nu-i așa?

— Da, te vreau.

Cum putea nega acest lucru? Dezlănțuise în ea un adevărat incendiu! Un foc de artificii minunat, compus din tandrețe, bucurie, respect, admirație și dragoste...

Dragoste? Cuvântul se impusese de la sine în mintea Lisei, dar încerca, totuși, un reflex de teamă. Abandonă repede această idee: dragostea era un sentiment mult prea periculos pentru a-i lăsa să se amestece într-o relație care se putea dovedi efemeră.

— Dacă mă vrei, reluă Andrew, îți aparțin.

O înconjură cu brațele și gura lui coborî spre buzele ei, fierbinte, lacomă și insistentă. Sărutul acesta o cutremură și o lăsă fără voință. Simți cum limba lui i se ciocnește de dinți și, în momentul în care gura ei se deschise să o primească, avu senzația că întreg corpul ei explodează într-o multitudine de culori și de lumini. Caldă, umedă și catifelată, limba lui trezea în ea senzații noi, necunoscute.

Respirațiile lor se amestecau, în timp ce fiecare din ei scoase un suspin lung de mulțumire.

Mâinile lui începură un asalt senzual, emoționând-o cu fiecare atingere.

— Pielea ta mă înnebunește, spuse el abia șoptit. Atât de proaspătă și moale ca mătasea. Iar dedesubt se simte atâta căldură... e o nebunie!

Mâinile lui Andrew păreau să zboare pe corpul Lisei, senzuale și ușoare. Păreau să învețe fiecare formă, fiecare rotunjime a trupului ei tânăr, ca ale unui orb ce descoperă o statuie: cea a eternului feminin.

Privirea lui, cu reflexe de ambră, o tulbura adânc pe Lissa. În ochii lui sălbatici era atâta dorință, atâtea promisiuni fierbinți!

— Nu stingem lampa? se bâlbâi ea.

— Nu, vreau să te văd. Lumina sculptează trupul tău, îl acoperă cu o ploaie de aur. Vreau să te văd, să te miros, să te gust...

Acum, când ei învățau să-și descopere secretele corpurilor lor, ea era aceea care îl dorea cu ardoare. Fără să forțeze, tânjea după o explorare mai adâncă. El însă o chinuia dulce.

Lissa închise ochii când el îi masă sfârcurile ușor, frecându-le în cercuri mici, trecându-și degetele încoace și încolo peste ele până când obținu reacția dorită.

Când buzele lui Andrew îi atinseră sâni, Lissa scoase un țipăt scurt și închise ochii. Andrew se arăta tandru și, pe măsură ce trecea timpul, el se dăruia, din ce în ce mai avid, acestui deliciu.

Tulburată de atâta forță și virilitate, fata se agăță de umerii lui largi, trăgându-l spre ea, arcuindu-se inconștientă pentru a-l cuprinde.

Își afundă degetele în părul lui des și îi strigă numele:

— Andrew, bâigui ea, Andrew, te rog, acum., vino, acum...

Bărbatul o ascultă, cu o infinită încetineală, lipindu-și tulburător palmele de pielea netedă a coapselor ei. Lissa icni. Se agăță de umerii lui de teamă să nu cadă sau să dispară din univers. Gravitația nu mai avea nici o putere asupra ei când o atingeau mâinile lui Andrew.

— Nu-ți fie teamă. Ai încredere în mine. Nu te-aș face să suferi pentru nimic în lume.

Da, Lissa avea încredere. Acum, avea încredere absolută. Dar în ochii lui Andrew era atâta tristețe! Această tristețe o simțea cu amărăciune.

Numai aceste momente de supremă fericire puteau aduce alinare acestui suflet. Și ea, Lissa, putea face acest lucru.

Într-o ultimă chemare, ea veni în întâmpinarea lui. Mâinile lui îi cuprinseseră apoi șezutul și o ridică puțin, depărtându-i pulpele până când ajunse să-l cuprindă între ele. Alunecă în ea și Lissa își lăsă capul pe umărul lui, oftând amândoi de satisfacție.

Era atât de cald, de neted și de tare. Petalele trupșului ei se strânseseră în jurul lui. El gemu cuprins de o plăcere supremă. Era sunetul cel mai drag pe care ea îl auzise vreodată. O durere scurtă o străbătu pentru o clipă, apoi veni sentimentul de plenitudine... Era, în sfârșit, a lui! Mirarea imensă din ochii lui aurii îi stârni un zâmbet cald.

— Vreau să fii fericit, Andrew, spuse ea.

— Știu, răspunse el, cu aceeași umbră de tristețe în privire. Dar, pentru a fi fericit, trebuie să am numai ceea ce mi se dăruie. În seara asta, vroiam

ca eu să fiu cel ce dăruie, și iată că sunt cel care primesc.

— Andrew, ar fi trebuit să-ți spun...

— Taci, o întrerupse el, mângâindu-i tandru obrazul. E prea târziu acum, dar voi găsi mijlocul de a dăruie.

Rămaseră un timp uniți, nemișcați. Apoi, încet, Andrew începu din nou să se miște, Lissa găsind în ea însăși gesturile pentru a-l urma.

Dar el era atât de cald, de grijuliu, încât ea se simți frustrată. Avea nevoie să regăsească acea violență aproape animalică care o tulburase atât de mult.

Ea fu aceea care îl antrenă spre plăcerea supremă. Ea îl conduse pe drumul pe care el i-l arătase. Ea alergă prima spre acea lume fierbinte și strălucitoare a dragostei. A dragostei și a minunatelor ei comori.

Muzica cristalină îi însoțea în dansul lor nebunesc, plin de mireasma fină a orhideelor, de accentul ciudat de cald al șoaptelor lui Andrew, tandre, jucăușe, curajoase și sincere. Totul se amesteca în mintea fetei, confuz. Nu rămânea distinct decât ritmul pasional al plăcerii fizice, această extraordinară apoteoză care, de la-nceputul lumii, încântase sufletele bărbaților și ale femeilor.

Lipită de pieptul lui Andrew, Lissa ascultă bătăile inimii bărbatului, care se linișteau încet, încet... Cu ochii închiși, ea urmări mișcările degetelor lui, care se jucau în părul ei, neputându-și reține un suspin de fericire împlinită.

— Iubesc părul tău, Lissa. M-aș cufunda în el și aș rămâne acolo.

— Trebuie să știi că ai un privilegiu rar, făcu ea. Nu-mi place să umble cineva în păr. Ține minte asta!

Rămaseră câteva clipe tăcuți, lipiți unul de altul, fericiți de a fi trăit clipe pe care știau că le pot reînvia atunci când vor dori.

— Poți să-mi explici cum se face că sunt primul? spuse dintr-o dată Andrew. Când te-am văzut prima oară, în tavernă, mă gândeam la orice, numai la asta nu. După cum spunea tipa cu care eram, erai o obișnuită a aceluia loc.

— Da? se miră Lissa. E adevărat că am fost de mai multe ori acolo, pentru a-l scoate pe Blake. Poate din cauza asta... Oricum, n-are importanță.

— Dimpotrivă, e foarte important. De ce nu m-ai prevenit? Nu m-aș fi gândit niciodată să cer un astfel de preț pentru un târg de-a dreptul stupid.

— Nu e un preț exorbitant, răspuse Lissa. Esențialul era să-l scot pe Blake din Santa Vera. Restul nu avea importanță.

— N-aș zice...

— Toți bărbații pe care i-am întâlnit păreau să considere femeile drept niște obiecte. Eu nu sunt un obiect.

— Cred că n-a fost așa de simplu să te păzești, având în vedere viața pe care ai dus-o.

— Sunt în stare să-mi port de grijă, făcu Lissa, ridicând din umeri. Și apoi, în ultima vreme l-am avut pe Julio lângă mine.

— Dar înainte?

— Spuneam că am tot felul de boli! Asta-i făcea pe toți s-o ia la fugă.

— Nu prea-mi vine să cred c-a mers chestia asta, întoarse Andrew râzând. E suficient să se uite cineva atent la tine ca să vadă că minți. Te trădează nasul.

— Știu. Nu-mi place să mint. Dar e folositor atunci când ești în pericol.

Ideea că Lissa a putut trăi atâta vreme printre borfași îl revolta pe Andrew. S-o știe singură, fără apărare, în mijlocul unor tipi fără scrupule, asta-l înfuria. O furie pe care n-o mai încercase înainte.

— În orice caz, pot să-ți garantez că n-ai fi scăpat așa ușor de mine.

— De ce?

— Pentru că nu se renunță la o astfel de femeie, dacă ai șansa s-o întâlnești, răspuse el, sărutând-o pe vârful nasului. Te-aș fi dus la doctor, după care te-aș fi răpit. În timpul convalescenței tale, ți-aș fi arătat câteva mijloace de a fi fericit fără să riști inutil.

— Ce mijloace? întrebă fata, privindu-l curioasă.

— Ți le voi arăta. N-are nici un farmec să ți le explic dinainte.

— În orice caz, mă îndoiesc că poate fi mai sublim decât ceea ce am trăit acum. A fost minunat, Andrew!

— Adevărat? spuse el, emoționat de privirea copilăroasă îndreptată spre el.

— Adevărat, Andrew. Mi-ar place să mai trec prin asta. Aș vrea să-ți dărui arome necunoscute, pietre prețioase sclipitoare, o sută douăzeci de talanți de aur...

— O sută douăzeci de talanți de aur? repetă el, surprins.

— Cadoul pe care regina din Saba i l-a făcut regelui Solomon.

Andrew izbucni în râs.

— Trebuia să bănuiesc! Iartă-mă, mi-e greu să mă obișnuiesc cu căpșorul tău viermuind de povești demne de „O mie și una de noți”.

Andrew dăruie buzelor Lissei un sărut de o infinită tandrețe.

— Ești o femeie fascinată, Lissa.. La tine, totul e fascinant. Semeni cu o eroină ieșită de-a dreptul din benzile desenate. Ar trebui cel puțin un Max Cabare pentru a recrea universul tău minunat! Dar păstrează-ți talanții de aur.

Serviciile mele sunt mult mai prețioase.

— Vreau totuși să-ți fac un cadou pe măsura ta!

În ciuda protestelor lui Andrew, Lissa părăsi culcușul lor și merse într-un colț al încăperii unde începu să învârtă o manivelă.

— Mie și lui Julio ne-a trebuit o săptămână să construim asta. Manivela asta acționează un scripete din exterior.

Andrew scoase un strigăt de surpriză văzând cum se strânge acoperișul cabanei, dezvăluind o feerie de frunze ciudate care se desfășurau pe cerul înstelat.

— Vroiam să pot dormi sub cerul liber, continuă Lissa. Din păcate, nu pot s-o fac prea des, căci se pare că păsările adoră florile. Într-o dimineață, când m-am trezit, am descoperit un papagal care începuse să-și construiască cuibul într-una din tufele mele de orhidee.

După ce acoperișul se deschise complet, Lissa se întoarse spre pat.

— Am găsit acest fapt puțin exagerat, continuă ea. Pădurea e plină de orhidee. Nu văd de ce papagalul ăsta... De ce te uiți așa la mine? întrebă ea.

— Eu? răspunse Andrew, de parcă abia căzuse din nori.

O trase pe față aproape și o așeză cu capul pe pieptul lui.

— Nu mi-am dat seama, reluă el. Asta, fără îndoială, pentru că nu e un lucru prea obișnuit să întâlnești femei atât de frumoase, care locuiesc în copac și al căror acoperiș se ridică pentru a putea contempla cerul.

— Asta, pentru că ele nu știu să se bucure de viață. Uite cât de frumos e cerul! Ai impresia că poți întinde mâna pentru a lua o stea, că poți mângâia toată catifeaua asta albastră a nopții... îți place cadoul, Andrew?

— Foarte mult, răspunse el, prinzând din nou între degete buclele blonde ale Lissei. Un cer de catifea albastră și o femeie de mătase. Cum aș putea să nu fiu copleșit?

Şase

Primele luciri violete ale dimineţii răzbăteau timid prin frunzişul copacilor. Lissa tremură şi se lipi imediat de trupul lui Andrew.

Cât era de fierbinte! Tânăra deschise ochii şi privi chipul bărbatului. Somnul ştersese orice urmă de cinism sau ironie. Rămăseseră numai frumuseţea şi căldura. Lissa admiră buclele aurii şi genele lungi, aproape negre, lângă pleoape. Cu vârful degetului, ea le mângâie tandru, dar se opri brusc.

Nu voia să-l trezească imediat. Ştia că-şi va pune din nou masca cu care ieşea în lume. Cât timp dormea, era al ei. Treaz, înceta să-i mai aparţină.

La acest gând, inima fetei începu să bată speriată.

Evident, Andrew nu-i aparţinea! O noapte de dragoste nu reprezenta nimic pentru un bărbat. Ea ar trebui să ştie asta. Julio şi Blake îi dăduseră o mulţime de dovezi în acest sens, iar toţi bărbaţii pe care îi întâlneau confirmau această regulă.

Oricât de minunată ar fi fost noaptea lor, asta nu-l schimba cu nimic pe Andrew. Nu erau unul pentru altul decât doi străini, iar el nu avea pentru ea decât amabilitatea şi recunoştinţa pe care un bărbat le încearcă faţă de o femeie care i se dăruie. Dar cum ar putea fi sigură? De unde să ştie cum gândeşte el?

Pericolul era mare. În ciuda tuturor eforturilor sale de a nu se mai gândi la asta, trebuia să recunoască faptul că îl iubeşte pe acest bărbat. Dar Andrew? Putea el să se ataşeze de ea? Cu siguranţă că nu.

Lissa luă un prosop, îşi puse tricoul şi ieşi încet din căsuţă.

O jumătate de oră mai târziu, refăcută după o baie straşnică, făcea plajă pe malul râului. Soarele tropical deja începuse să ardă, dar tânăra nu avea nici un chef să se tragă la umbră. Adora mângâierea senzuală a razelor de soare pe pielea ei. Cum pot oare trăi oamenii în acele ţări friguroase?

Andrew trăise mult timp în astfel de locuri. Ce chestie! El, care, ca şi ea, părea făcut pentru soare, cu părul lui auriu şi pielea transparentă... Totuşi, era la Andrew ceva dur, rece, îngheţat. El se putea arăta neiertător

și foarte violent. Știa asta. Dar, într-o singură clipă, putea deveni cel mai fermecător bărbat...

Lissa resimțea încă această tulburătoare dualitate din timpul nopții lor de dragoste, când el se arătase, rând pe rând, incredibil de tandru, apoi de o violență înspăimântătoare, aproape sălbatică...

Ea recunoscuse deodată mâinile calde care se așezară pe picioarele ei și nu deschise ochii când ele începură să mângâie încetișor. Andrew! Un surâs lumină fața ei când el se așeză peste ea, acoperind-o cu totul. Se abandonă mângâierilor lui, buzelor care se striveau de ale sale. Deasupra lor, păsările cântau vesele printre frunzele arborilor.

Lissa deschise, în sfârșit, ochii și întâlni privirea lui caldă.

— Andrew, murmură ea.

— Taci! Nu spune nimic. Erai atât de frumoasă goală, oferindu-te razelor soarelui dimineții, încât am, devenit gelos. Am vrut să-l înlocuiesc. Ți-am spus că aș vrea să te văd așa într-o zi. Iată acea zi. Îmi place să te simt lipită de mine...

Mâinile lui Andrew reîncepură cursa magică. Lissa închise ochii, își întinse gâtul, încrucișă picioarele peste mijlocul lui și lăsa să curgă prin ea seva pasiunii.

În noaptea precedentă, Lissa crezuse că, reușise să cunoască pasiunea absolută, că nu va mai simți niciodată așa ceva. Andrew o condusese în locuri pe care ea nu și le imaginase nici în cele mai nebunești visuri.

Sub apăsarea lui, ea gemea, striga, cerea, mereu și mereu. Violența pasională din noaptea precedentă dispăruse. În gesturile lui Andrew nu mai era decât tandrețe și iubire. Lissa simți prelungindu-i-se plăcutul supliciu. De mii de ori crezuse că va muri de plăcere, de mii de ori își reveni. Soarele nu mai era deasupra lor, ci în ea. Și nu numai unul. Mii de aștri strălucitori explodau, unul după altul, în carnea ei, pentru a se naște din nou și a străluci mai tare.

Lissa simțea cum iese din pădurea tropicală, din spațiul acesta, călătorind prin cele mai îndepărtate galaxii: un interminabil voiaj prin Dragoste!

Plăcerea îi cutremură pe amândoi în același timp; terminară într-un strigăt unic, care se uni cu cântecul neîntrerupt al păsărilor, într-o legătură atât de firească cu întreaga natură.

Andrew se prăbuși asupra ei ca o pasăre rănită, abia respirând. Agățată de umerii lui, Lissa asculta bătăile puternice care se striveau de pieptul ei,

nereușind să discearnă cărei inimi îi aparține.

Brusc, Andrew se răsuci și o trase deasupra lui.

— Iartă-mă, Lissa, te-am sufocat.

— Crezi? întrebă ea, lipindu-se și mai tare de el. Nu mi-am dat seama de asta... mă gândeam la altceva.

— Sper că într-un scop productiv! reluă el, după care se întristă brusc.

Această remarcă îl aduse la realitate. Realiză deodată că o tratase pe Lissa ca pe toate celelalte femei pe care le cunoscuse. Dar Lissa era altfel. Ea era pură. Era inocentă. Trebuia să aibă grijă de ea, s-o protejeze... Andrew se ridică și intră în apa limpede a râului.

— O baie rece îmi va face bine. De fapt, cu asta ar fi trebuit să încep.

Lissa îl privi cum se îndepărtează înotând. Nu înțelegea. Ce se întâmplase?

Brusc, ea simți un fior, de mii de ori mai rece decât cel pe care-l simțise Andrew plonjând în apa râului. Un copil! Lui Andrew i s-a făcut frică gândindu-se că ea ar putea rămâne însărcinată! Numai așa se putea explica comportarea lui.

Lissa intră în apă, resimțind răceala apei pe pielea înfierbântată de soare și dragoste. I se dăruise lui Andrew fără a se gândi la consecințe, dar acum, când le realiza, i se păreau lipsite de importanță. Ilegitimitatea nu i se părea incompatibilă cu fericirea și, dacă ar fi să se nască un copil din legătura lor, el nu va fi mai puțin iubit ca altul... dimpotrivă. În orice caz, Andrew nu avea de ce să fie îngrijorat: ea nu îi va cere nimic. Era capabilă să aibă grijă de copil și singură.

Lissa ieși din apă, se uscă rapid și își puse tricoul. Apoi, fără a se uita înapoi, se întoarse la căsuță.

Abia își pusese blugii, când apăru Andrew, cu șortul pe el.

— De ce dracu' nu mi-ai spus că pleci? Strigă el. M-am întors o clipă cu spatele și, când să te caut, nu mai erai acolo.

— Nu văd pentru ce aș fi rămas. Trebuia să mă îmbrac și nu voiam să te deranjez. Bun, eu voi pleca, nu pentru mult timp, adăugă ea. Mi-e teamă că n-o să prea ai ce face, cât timp voi lipsi. În sfârșit, sunt niște cărți în lada asta și, dacă ți-e foame, au mai rămas câteva conserve în sertar.

— Pot să știu și eu unde vrei să te duci fără mine?

— Trebuie să verific avionul dacă e gata de zbor. Nu e prea departe. Mă întorc într-o oră.

— Ne vom întoarce într-o oră amândoi! Cred că am fost clar: facem echipă.

Lissa îi evită privirea, uitându-se la șireturile de la teniși, pe care nu le strânsese încă.

— N-ai nici un motiv să te consideri responsabil față de mine, Andrew. Pot să mă descurc și singură. Așa am făcut toată viața mea și nu văd de ce trebuie să fie altfel acum.

Lissa deschise ochii mari, descoperind furia care transfigurase chipul lui Andrew. Ce-i spusese atât de rău? Dimpotrivă, ea făcuse totul pentru a-l lăsa liber...

— Am făcut un târg, spuse ea stăpânindu-se și accept toate consecințele. Absolut toate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lissa, taci! Ți-am spus că târgul ăla nu mai are sens. Drept cine mă iei? Asta numai pentru că ai fost o victimă toată viața ta și vrei să continui în același fel?

— Dar, Andrew...

— Taci! Crezi că nu te-am înțeles? Adică, voiai să știu că, dacă ai avea un copil cu mine, eu aș putea să mă duc la dracu' sau cine știe unde, liniștit! Frumos rol de martiră!

— Andrew, n-are rost să te înfurii! Voiam numai să știi ce gândesc.

— Știu eu prea bine ce gândești! Dar gândești prost. Ai obiceiul de a fi a cincea roată la căruță, încât ți se pare normal să renunți la tot! Ei bine, nu conta pe faptul că am să-ți susțin tendințele masochiste. Voi avea grijă de tine, chiar dacă nu vrei. Știu că e prea târziu ca să evit o posibilă sarcină a ta, dar fii sigură că, pe viitor, o voi face.

— N-are rost, Andrew, am făcut un...

— Fac ceva pe târgul acela! Ascultă bine ce-ți spun: cum terminăm ce avem de făcut pe aici, te trimit la niște prieteni, Myonne și Dennys, în Connecticut. Ei vor avea grijă de tine. Sunt sigur că îți va plăcea la Briarcliff și că Myonne și cu tine veți fi prietene.

— Myonne?

— Myonne Rippert. E cea pe care am antrenat-o timp de șase ani înainte de a lua medalia de aur la Jocurile Olimpice de Iarnă de la Calgary.

— Cred că ai ținut tare mult la ea dacă ți-ai sacrificat atâta timp pentru pregătirea ei, remarcă Lissa, puțin geloasă.

— Myonne și Dennis sunt cei mai buni prieteni ai mei. Te vei înțelege bine cu ei. Nu vor lipsi decât rar, la competiții, iar viața în Briarcliff e

frumoasă.

— O clipă, Andrew. Și tu, unde vei fi?

— Voi veni regulat. Cel puțin, până în momentul în care voi fi sigur că...

— Că nu sunt însărcinată! sfârși ea. Ce drăguț! Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatată! N-am ce face cu înțelegerea și generozitatea ta! Acum, că lucrurile sunt clare, adăugă ea, luând-o spre ușă, trebuie să plec...

— Nu, lucrurile nu sunt clare deloc, făcu Andrew, prinzând-o de braț. Și n-am de gând să le las așa. Da, n-o să rămân cu tine la Briarcliff, dar asta pentru că te doresc prea mult. Nu pot sta lângă tine fără să te am. Chiar în clipa asta, nu știu ce mă împiedică să te arunc în pat și să te iubesc cel puțin trei sferturi de oră! Dar nu o pot face, tu meriți mai mult decât atât.

— Cel puțin, aș avea impresia că exist! N-aș fi altceva decât o sărmană fată scoasă din mizerie de milă! Aș fi o femeie și nu aș cere nimic în plus. Ce zici de târgul ăsta? Seamănă cu primul, cu diferența că ai gustat deja marfa!

Andrew vru s-o pocnească, dar se abținu. O prinse de umeri și unghiile i se-nfipseră adânc în carnea moale a fetei.

— Taci din gură! Dacă te-ar auzi cineva, ar zice că ești o prostituată. Nu vreau decât să mergi la Briarcliff ca să recuperezi anii pierduți, îți voi plăti un meditator și, când vei fi pregătită, vei putea intra la un colegiu pentru a-ți face studiile. N-am intenția să-ți cer să fii amanta mea.

— Totul e pus la punct în mintea ta, nu-i așa? Viitorul meu e în mâinile tale, nu? Nu trebuie decât să accept viața ta luxoasă, pe fermecătorii tăi prieteni și să înveț bine! Ascultă, Andrew, știi că mi-ar plăcea să înveț. Dar nu sunt atât de proastă pe cât crezi. Poate că nu am o educație clasică, dar știu o mulțime de lucruri.

— Știu! Probabil că ești mai cultă decât 90 la sută din licențiații pe care-i cunosc. Dar educația nu se limitează numai la cunoștințe livresci! Sunt spectacole, conferințe, muzee...

Andrew se opri, simțind că n-o putea convinge vorbindu-i de lucruri pe care ea nu le cunoștea. Ca și cum i-ai vorbi despre electricitate unuia care n-a văzut în viața lui decât opaițul! Totuși, era datoria lui de a-i oferi aceste lucruri. Le merita cu prisosință.

Lissa îl privea, uimită, întrebându-se unde voia să ajungă. Spectacole, conferințe? De ce nu meciuri de fotbal și albume de benzi desenate? Cu siguranță, o credea proastă.

— Nu, merci, aruncă ea, supărată. N-am ce face cu toate astea. Viața mea e aici.

— De unde știi? Ai văzut vreodată cealaltă față a lumii? O lume despre care nu știi nimic? Tu ești ca o tablă neagră pe care nu s-a scris niciodată nimic.

— Ajunge, Andrew! spuse Lissa, deschizând hotărâtă ușa. Găsește-ți pe altcineva pentru a-ți demonstra spiritul contabil!

Fata coborî repede scara, refuzând să-i răspundă bărbatului care o striga. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca acesta să-i vadă lacrimile din ochi; asta nu putea decât să-i întărească imaginea pe care și-o făcuse deja despre ea. Nu voia să fie nici copil, nici victimă.

Andrew coborî și el scara, dar, când ajunsese jos, Lissa dispăruse în adâncul pădurii.

Șapte

Avionul era intact. Dealtfel, Lissa nu se gândise niciodată că ar fi putut fi descoperit de oamenii lui Despard. Camuflat sub o prelată vopsită, nu putea fi văzut de sus. Pentru a-l găsi, ar fi trebuit adunați toți oamenii din oraș pentru a peria jungla. Lucru deloc simplu.

Lissa tocmai verificase pneurile și pusese prelată la loc, când o voce veselă, familiară răsună în spatele ei.

— Văd că ne-am gândit la același lucru!

— Julio! exclamă fata, întorcându-se. Nu mă așteptam să te revăd până după amiază.

— Ieri seară, Consuela a insistat să mergem în oraș. Am petrecut noaptea într-un mic hotel de pe malul mării și am avut tot timpul să fac un tur prin baruri. Am dus-o acasă dimineață și am împrumutat motocicleta fratelui său pentru a veni înapoi.

— Și ce-ai aflat?

— *Graal* e blocat la chei și este păzit de doi oameni.

— Și echipajul?

— Seifert și marinarii săi sunt păziți la hanul *Dragonul negru*. O detenție destul de confortabilă, din ceea ce am aflat. Aparent, autoritățile nu prea sunt dispuse să intre în conflict cu *Consortiul Crowley*, nici măcar la insistențele lui Despard. Michael și oamenii săi au la dispoziție rom, femei și tot ce trebuie, în așa fel încât sejurul lor forțat la Santa Vera să fie cât mai blând cu putință. Totuși, riscă să dureze destul de mult timp.

— De ce?

— Toată lumea este la curent cu incendiul de la antrepozit. Despard a pierdut acolo o groază de bani. În plus, au apărut o grămadă de zvonuri în legătură cu asta, ceea ce-l deranjează și mai mult. Să zicem că domiciliu! forțat al echipajului pune un pic de balsam pe orgoliul său rănit.

— Dar cât va mai ține așa?

— Dumnezeu știe, răspunse Julio. Dar nu fă mutra asta, doar ți-am spus că sunt tratați bine. Li se dă tot ce vor.

— Mai puțin libertatea, i-o întoarse tânăra îngrijorată.

Lissa știa că, pentru Michael, nimic nu putea fi mai prețios decât libertatea. După ceea ce pășise în Sedikan, o astfel de detenție putea să-l înnebunească.

— Nu e corect ca ei să plătească pentru faptul că ne-au ajutat.

— Ascultă, Lissa, ei nu sunt maltratați, ți-am explicat! Și apoi, nu putem face mare lucru. Pe culoarul care duce la camerele lor, sunt doi soldați înarmați.

— Pari foarte bine informat! Ai aflat toate astea din baruri?

— Mi-am făcut un punct de onoare din a ști cât mai mult. Bănuiam că îmi vor trebui toate detaliile pentru a te convinge să nu încerci nimic. Am început să te cunosc!

— Doi soldați pe culoar..., repetă Lissa gânditoare.

— Da. Și, chiar dacă reușești să scoți tot echipajul din han, nu vei putea să-i aduci până la avion.

— Ai dreptate, trebuie luată nava.

— Madre de Dios! strigă Julio. Trebuia să mă aștept la asta! Lissa, te rog, fii rezonabilă! E imposibil să pui mâna pe navă, să ieși din port și apoi din apele teritoriale fără să te vadă nimeni, în câteva clipe, paza de coastă ar fi pe urmele noastre și, în afară de tot ce ți se poate pune în cârcă până acum, ai fi acuzată și de piraterie.

— Mă doare undeva de acuzațiile lor. Dacă mă prind, rezultatul va fi același. Știi, ca și mine, cum sunt tratate prizonierele în Santa Vera.

— Un motiv în plus pentru a sta liniștită! Cel mai bine este să plecăm, așa cum am prevăzut, la Santa Isabella, și să-l lăsăm pe Andrew și consorțiul lui să se ocupe de eliberarea lui Seifert și a oamenilor săi.

— Durează prea mult, se încăpățână Lissa. Nu pot să-i las singuri la Santa Vera dacă există cel puțin un mijloc prin care i-aș putea scoate. E responsabilitatea mea.

— Lissa, tu nu poți rezolva toate problemele omenirii. Trebuie să alegi. Dacă eliberăm echipajul, vom fi obligați să lăsăm avionul aici.

— Deci, trebuie să găsim un mijloc de a face amândouă lucrurile.

— Evident, cum de nu m-am gândit că-i așa simplu?! Și altceva? Nu te înfurii dacă mai ardem încă un depozit de cocaină?

— Te rog, Julio, afacerea e gravă.

— Păi, tocmai asta încerc să te fac să înțelegi! E mult prea gravă și periculoasă pentru a risca inutil, Lissa.

Fata își mușcă nervoasă buzele. Știa că Julio nu va fi de acord cu ceea ce se pregătea să-i spună.

— Trebuie să ne despărțim. E singurul mijloc de a reuși. Eu voi merge să-i eliberez pe Seifert și pe oamenii săi și vom pleca cu nava. În timpul asta, tu vei pleca împreună cu Andrew, cu avionul, la Santa Isabella.

— Nici gând! Nu te las nici măcar o clipă singură.

— Trebuie s-o faci, Julio. Nu va fi chiar atât de periculos. Îi voi cere fratelui Consuelei să-mi împrumute motocicletă. Cu o geacă de piele și o cască, nu mă va recunoaște nimeni.

— Și soldații? Crezi că-i faci să dispară doar pocnind din degete?

— Găsesc eu o soluție. În orice caz, după ce va fi eliberat echipajul, sunt sigură că, împreună cu căpitanul Seifert, va fi foarte ușor să luăm nava. Are sânge de pirat; nu-i lipsește decât un ochi acoperit și un cuțit între dinți.

— N-ai nici măcar o șansă la o sută de a reuși. Nu te pot lăsa s-o faci, Lissa.

— N-ai de ales. E singurul mijloc de a salva echipajul și pe Blake.

— Nu!

— Ba da! Consideră că ți-am cerut asta ca plată a unei datorii, Julio. Amintește-ți de Salvador.

— Lissa, te implor, nu fă asta! Nu mă obliga să te las s-o faci.

Din timbrul vocii sale, fata ghici că va câștiga. Se strădui să zâmbească.

— Nu te neliniști, Julio, totul va merge bine.

— Și vrei să faci asta chiar diseară?
— De ce nu chiar acum? I-aș putea lua prin surprindere.
— Vorbești ca și cum ai fi în fruntea unui detașament de comando! Dar ești singură, Lissa!

— Ascultă, Julio, dacă asta te poate liniști, de ce să nu aștepti această noapte pentru a pleca la Santa Isabella? O dată ajunși pe vapor, îți voi trimite un mesaj radio. Așa vei fi mai liniștit.

— Ajunși pe vapor? Adică înainte de a vă prinde paza de coastă?
— Vom vedea... Acum, spune-mi unde ai lăsat motocicleta lui Manuel?
— Tocmai la intrarea în pădure, la jumătate de kilometru de satul Consuelei.

— Perfect. Tu rămâi aici și să nu te duci să-l cauți pe Andrew decât pe seară. E inutil să fie la curent, mai ales că știu că nu va fi acord.

— Pentru că are capul pe umeri! Și n-are nici o datorie față de tine. Pe el nu-l poți șantaja.

Cât era de adevărat! Ea, Lissa, avea o datorie față de el. O datorie pe care el refuzase s-o primească.

— Nu uita, reluă ea, nu înainte de apusul soarelui. Astfel va afla prea târziu și va fi obligat să plece împreună cu tine la Santa Isabella.

— Lissa...
— Ajunge, totul a fost spus. Trebuie să plec. Fii prudent, Julio!
Lissa se îndepărtase deja, când Julio o ajunse și o prinse de mână.
— Așteaptă, te voi însoți până la motocicletă. Am lăsat acolo hainele pe care le-am împrumutat de la Manuel pentru Andrew. Sper că o să-i vină mai bine decât mie, adăugă el, uitându-se în jos, la cămașa care nu putea cuprinde bustul său larg.

Lissa fu bucuroasă de această companie. Nu știa când îl va mai revedea pe Julio, căci hotărâse deja să nu-l revadă pe Andrew și, în consecință, să nu mai meargă la Santa Isabella. Îi va restitui nava și echipajul, iar el va trebui să se mulțumească cu asta ca plată pentru târgul lor.

— Julio! făcu ea brusc. Când pleci, poți să iei cu tine cutia mea muzicală.

— Bineînțeles. Voi avea mare grijă de ea. O vei găsi la Santa Isabella.
— Chiar așa, la Santa Isabella.

*

Apusul îmbrățișa pădurea tropicală când Julio urcă pe scară. Deasupra lui, pe platformă, se ridica silueta neliniștită a lui Andrew.

— Unde e?! strigă el, când Julio fu destul de aproape.

— Salvată și sănătoasă, răspuse tânărul, dorindu-și din toată inima să fie adevărat. V-am adus haine, urmă el. Nu știu dacă vi se vor potrivi, dar, în orice caz, vă vor proteja cât de cât împotriva țânțarilor.

— Unde e? repetă Andrew, încercând o cămașă, vizibil prea mică pentru el.

Toată ziua își făcuse sânge rău, trecând prin toate chinurile posibile. Rezultatul acestor ore de neliniște era clar: o iubea pe Lissa.

— Mi-a spus că avionul era foarte aproape de aici și e plecată de ceva vreme! Putea măcar să mă prevină! Bineînțeles, n-am nici un motiv să mă neliniștesc, nu-i așa? Ea nu riscă nimic, nu are împotriva ei decât jumătate din populația insulei, fără a mai vorbi de toate animalele periculoase care bântuie acest mic paradis tropical! Sunt și tarantule pe aici?

Imaginea unui păianjen mare și negru umblând pe pielea mătăsoasă a Lissei îl obsedase în orele sale de chin.

— N-am văzut nici una, răspuse prudent Julio. Lissa nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— Bine, spuse Andrew, terminând de încălțat sandalele. Unde e Lissa? Bănuiesc că ne așteaptă la avion...

— Nu chiar, răspuse Julio amărât. E în oraș.

— Ce?! E imposibil! E o nebunie!

— Așa i-am spus și eu, dar nu a prea folosit la nimic.

Forțat de Andrew, Julio relatează conversația pe care o avusese cu Lissa dimineață. Pe măsură ce vorbea, Andrew înjura din ce în ce mai amarnic. Când tânărul termină, explodează:

— De ce n-ai împiedicat-o? Trebuia s-o legi de primul copac. Vrei să cadă în labelle lui Despard?

— V-am spus de ce am lăsat-o! Mi-a salvat viața în Salvador!

— Sunt sătul până peste cap de poveștile astea despre onoare! E ridicol! În sfârșit, acum trebuie s-o scoatem de acolo.

— Dar am promis...

— Eu nu! îl întrerupse Andrew. Și dacă tu crezi că voi accepta să plec împreună cu tine cu avionul și că o voi lăsa aici singură, te înșeli.

— Nu mă îndoiam de asta, surâse Julio. De altfel, am avut grijă să promit că duc avionul la Santa Isabella, dar n-am vorbit de dumneavoastră.

— Lucru foarte cuminte, Julio. Altfel, n-ai fi putut să-ți ții promisiunea. Bun, putem să mergem acum la avion?

— Pentru a aștepta mesajul radio al Lissei?

— Dumnezeule mare, nu! Dacă tot s-a lăsat noaptea, vreau să mă duci cât mai aproape de port. Și, dacă ești așa de bun pilot pe cât spune Lissa, vei putea să cobori suficient de jos pentru a-mi permite să sar în apă.

— Să săriți? Vreți să ajungeți în port înotând?

— Vezi altă soluție? Crede-mă, e cea mai bună. În ultima vreme, am petrecut atâta timp în apă, încât cred că, pînă la urmă, o să-mi crească înotătoare.

— Aveți dreptate, e mijlocul cel mai rapid de a pătrunde acolo. Mai ales dacă vreți să ajungeți la timp pentru a o ajuta pe Lissa. Dar, sosind la han fără ca ea să știe, riscați să-i stricați planurile.

— Cu condiția să aibă vreunul. În nouă cazuri din zece, Lissa acționează din instinct.

— Și totuși reușește..

— Nu e momentul să discutăm asta. În orice caz, nu cred că voi merge la han. Mai degrabă o să mă ocup de navă, sperând că ea va reuși să-i scoată pe Michael și pe oamenii săi. Nava are două santinele, parcă așa spuneai, nu?

— Așa mi s-a spus.

— Voi vedea. Mergem?

— Așteptați, Lissa mi-a spus să iau ceva.

— Cutia sa muzicală?

— Da, nu vreau altceva.

Poți să începi să cobori, mă ocup eu de asta.

Andrew intră în cabană și, în ciuda întunericii, găsi imediat drumul până la dulap. Când ridică micul manej, Andrew simți cum i se oprește inima. El o simboliza chiar pe Lissa! Tot ce avea ea mai pur, mai frumos și mai vesel. Și, în aceste clipe, ea înfrunta, poate, pericole teribile! Niciodată n-o va mai lăsa să plece de lângă el. Fie că va fi de acord, fie că nu, ea va rămâne lângă el.

Andrew oftă adânc și, cu manejul sub braț, coborî.

Opt

— Bun, acum îmi spui și mie cum ai reușit să scapi de paznici? întrebă Michael, după ce dădură colțul străzii pe care se găsea hanul. Am fost de-a dreptul fericit când te-am văzut deschizând ușa camerei mele, dar sunt curios să aflu cum ai făcut.

Lissa privi peste umărul lui. Căpitanul le ordonase oamenilor săi să nu avanseze decât câte doi pentru a nu se face remarcați. Da, erau tot acolo.

— Cu ajutorul prietenei mele Consuela. Îi rămăseseră niște sedative de la soțul ei, care a murit. M-a ajutat să le dizolv într-o sticlă cu vin, pe care le-am dat-o soldaților ca din partea lui Despard. Pastilele aveau mai mult de doi ani și nu știam dacă-și mai fac efectul...

— Și încă cum! zâmbi Michael. Când i-am târât în camera mea, dormeau ca niște prunci. Dar, dacă sunt vechi, s-ar putea să n-aibă efect prea îndelungat. Nu putem decât să sperăm că vom fi departe de Santa Vera când vor da alarma.

— Mai avem puțin până în port și nava e trasă la cheiul cel mai apropiat. Crezi că pot să-mi scot asta de pe mine?

Michael izbucni în râs privind-o pe fată care, nereușind să facă rost de o geacă de piele, luase un impermeabil vechi, bej, care îi ascundea formele. Casca neagră de motociclist contrasta bizar cu haina largă.

— Știu și eu..., răspunse el. Găsesc că-ți stă foarte bine în costum de extraterestru!

— Arăt eu ciudat, dar așa nu m-a recunoscut nimeni. Dar n-o să atrag atenția cu costumația asta?

— Da! Nu poți trece neobservată. Păcat că nu te poate vedea Clancy Donahue. Cu siguranță, ești cel mai excentric agent secret din lume!

— Crezi că nu i-ar plăcea?

— N-am spus asta. Clancy admiră, înainte de toate, eficacitatea. Nu contează ținuta, atât timp cât misiunea este îndeplinită.

— Am avut noroc, făcu Lissa cu modestie.

— Da, se pare că ai un înger păzitor tare vigilent. Ca și Andrew, de altfel: l-am văzut ieșind din cele mai cumplite situații fără nici o zgârietură. Chiar, el unde e?

— Andrew? În drum spre Santa Isabella. Nu am vrut să-l bag și pe el în afacerea asta. Era datoria mea.

Michael fluieră a mirare.

— Adică, ai făcut asta fără știrea lui Andrew? E cam ciudat că nu e aici pentru a te proteja! Mă miră chiar și faptul că te-a lăsat să pleci singură.

— Nu văd ce-i de mirare. Nu ne leagă nimic...

— Te-aș crede, dacă nu l-aș fi văzut sărind ieri de pe yacht pentru a te urma. Era cumplit de furios, dar asta nu l-a împiedicat să sară în apă. În cazul lui, e dovada unui atașament profund.

— Chiar așa să fie'? Știu și eu? Pentru mine, Andrew e un necunoscut.

Lissa încerca din toate puterile să-și impună acest gând. Trebuia să-l uite. Totul nu era decât o iluzie care, ca toate iluziile, se va risipi.

— Un necunoscut, repetă Michael. Să nu-i spui asta lui Andrew. Sunt sigur că el privește altfel lucrurile.

Brusc, Michael o prinse pe Lissa de braț și o trase în umbra unui zid.

— Nava e acolo, șopti el. Sper ca Julio să nu se fi înșelat și să fie numai doi paznici.

— Ce facem acum? întrebă Lissa, cu ochii fixați asupra yachtului, care se afla la vreo sută de metri în fața lor.

Nava părea pustie și vecele mari, strânse, evocau o pasăre imensă, albă, adormită.

— S-ar părea că nu-i nimeni, murmură fata.

— La dracu'! șuieră Michael, făcând-o pe Lissa să tresară. E cineva la bord. Unul care a pus motoarele auxiliare în funcțiune!

— Dar de ce să facă paznicii așa ceva?

— Nu știu. Dacă nu cumva sunt căzuți în cap și s-au decis să facă o plimbare. În orice caz, nu îi voi lăsa să-și facă de cap cu vaporul meu!

Michael ieși din umbră, făcu semn oamenilor săi să se apropie, apoi se întoarse spre Lissa.

— Rămîi aici. Noi vom merge repede pe vas, înainte ca țicniții ăia să facă vreo prostie. Nu prea sunt bucuros că trebuie să mergem ca pisicile pe pasarelă, dar n-avem de ales. În fine, poate îi luăm prin surprindere.

— Nici nu se pune problema să rămân în urmă! Eu vreau...

Lissa nu-și termină fraza. Michael pornise deja în fugă spre *Graal*, în fruntea oamenilor săi.

Dar ea ce făcea? Cine o înțepenise aici? Nu era de datoria ei să-i scoată din Santa Vera?

Indignată, fata o luă la fugă și îl ajunse pe Michael chiar înainte ca acesta să atingă pasarela. Căpitanul o privi nemulțumit.

— Pleacă de aici! ordonă el. Ai făcut ceea ce ai făcut, gata. Norocul nu e etern, iar Andrew mă va strânge de gât dacă ți se întâmplă ceva.

— Oh, da! spuse brusc Andrew cu o voce înghețată, apărând pe punte. În clipa asta, sunt tentat să răsucesc gâtul acestei scumpe Lissa!

— Andrew! strigă Lissa năucită. N-ai ce căuta aici.

— Mă îndoiam că ai putea sta atâta timp inactiv, se amuză Michael. Unde sunt paznicii?

— Legați. Fac nani. Cred c-ar fi bine să-i duci pe mal și să-i ascunzi undeva. N-am chef să fiu acuzat de răpire. Ați venit destul de bine organizați și fără zgomot. La experiența ta de mercenar, nu mă mir. Eu am venit înot și am strâns ancora ochi cu ochi. Parcă eram Eroll Flynn!

— Dar trebuia să fii cu Julio, făcu Lissa. De ce nu ești'?

— Fii calmă! Nu sunt dispus să-ți suport infantilismele. Să zicem că n-am avut chef să fiu dat deoparte și, cu atât mai puțin, să sar din avion în plină mare ca să ajung aici. În ultima vreme, de când te cunosc, am devenit omul-amfibie!

Andrew își trecu o mână prin părul ud, iar privirea lui deveni dură.

— Și pe deasupra, nici nu mi-a convenit să stau aici, pe vas, și s-aștept întrebându-mă în ce dandana te-ai mai băgat.

— Nu înțeleg de ce-mi reproșezi toate astea! Tu trebuia să fii în avion cu Julio!

— Asta mi-a explicat și el, Lissa. Dar nu obișnuiesc să primesc ordine, cu atât mai puțin, de la micul tău prieten, Julio! Bagă bine la cap asta, Lissa!

Fata respiră adânc, încercând să se calmeze. Până acum ar fi trebuit să se obișnuiască să-l înfrunte pe Andrew! Așa că durerea bruscă ce-i forfecă stomacul n-avea nici un motiv să apară!

— Scuze că vă întrerup, interveni Michael ironic. Nu credeți, amândoi, că marile explicații pot fi lăsate pentru mai târziu? Dacă înțeleg bine, Andrew, ai pornit motoarele?

Fără a-si lua ochii de la Lissa, Andrew dădu afirmativ din cap.

— Voiam ca totul să fie gata când sosiți, confirmă el. De ce dracu' te-ai echipat în ținuta asta, Lissa? Te pregătești pentru viitorul Mad Max sau ce?

— Și Michael mi-a spus că semăn cu un extraterestru. Dar cine e Mad?

— E o deghizare, îi tăie vorba Michael, nerăbdător. Bun, mergem sau nu?

— Cine te împiedică? făcu Andrew. Ce vrei, să te iau de mână? Tu ești căpitanul, în caz că ai uitat.

Michael își mușcă buzele, se răsuci și începu să dea ordine, fără sens, pentru că oamenii lui trecuseră deja la treabă.

— Voi doi ați face mai bine să eliberați puntea, nu reuși el să se stăpânească și să nu arunce peste umăr. Încurcați realizarea manevrelor!

— L-ai auzit pe Michael? făcu Andrew. Hai să coborâm amândoi în cabina mea. Am să-ți spun vreo două-trei lucruri.

Lissa își scoase, în sfârșit, casca și își scutură bucelele blonde.

— L-am auzit foarte bine. Cred c-ar fi mai bine să-i dăm o mână de ajutor. Ar fi o prostie să ratăm ultima fază a operațiunii.

— Nu, n-o să facem altceva decât să încurcăm echipajul, replică Andrew, trăgând-o după el pe punte. Michael și-a instruit oamenii astfel încât totul merge ca un mecanism de ceasornic. Dacă ne amestecăm, nu va ezita să ne arunce peste bord. Lissa îi aruncă o privire căpitanului, care se agita de partea cealaltă a navei. Fără îndoială, ceea ce spusese Andrew nu era numai o figură de stil.

— Poate că ai dreptate, suspină ea.

Andrew deschise ușa, iar Lissa o luă pe scara care ducea la cabine. N-avea nici un chef să aibă acum o explicație cu Andrew. Emoțiile din această seară o epuizaseră, iar starea tensionată a lui Andrew o obosea și mai tare.

— Cât timp ne trebuie ca să ieșim din apele teritoriale? întrebă ea.

— Ceva mai mult de o jumătate de oră, dacă avem vântul de partea noastră, răspunse el.

Andrew deschise ușa cabinei și aprinse lumina. După ce intrară, îi luă Lissei casca și i-o puse pe un scaun, apoi îi descheie nasturii impermeabilului.

— Nu pot pricepe cum de ai reușit să supraviețuiești până acum. Pentru mine, e o sursă de perpetuă de mirare.

— Am avut întotdeauna lucruri prea importante de făcut pentru a mă opri la detalii, se apără ea. Dar... ce faci, Andrew? întrebă ea deodată, realizând faptul că el îi scoate impermeabilul.

— Te debarasez de deghizarea asta ridicolă, răspunse el. Fii liniștită, n-am intenția să-ți sfâșii restul veșmintelor și să te violez.

Impermeabilul ajunsese deasupra căștii, pe scaun, și Andrew își vârî degetele în buclele blonde, turtite de cască.

— Dumnezeu, ce tâmpenii mai poți face! Câte îți vin în căpușor! suspină el. Mari tâmpenii!

Ochii lui erau de aur lichid, fața arsă de soare și o șuviță de păr îi cădea pe frunte. Lissa simți brusc dorința de a-și trece mâna prin părul lui, ca printr-al unui copil. Întoarse privirea, încercând să se adune.

— Bănuiesc că acum te vei debarasa de mine? întrebă ea, cât se poate de calmă.

— Cât poți fi de prostută câteodată! Nu, în nici un caz. Tu crezi că m-aș fi băgat în toată mizeria asta dacă aș fi avut intenția să scap de tine? Nici nu se pune problema.

Lissa își ridică mândră bărbia.

— Credeam c-am fost destul de clară, reluă ea. Nu am nevoie nici de ajutorul, nici de mila ta. O dată ieșiți din apele teritoriale ale insulei, poți să-i spui lui Michael să mă lase în ce port vrei tu. N-avem decât să considerăm târgul nostru drept încheiat.

— Da? Și ce se întâmplă dacă nu sunt de acord? Eu pot să-l consider nul și neavenit, dar, dacă este singurul mijloc prin care te pot împiedica să faci nu știu ce prostie, îl voi folosi cu prisosință. Tu trebuie să stai cu mine cât timp cred eu de cuviință, nu uita asta.

— Dar tu nu mă vrei pe mine, Andrew, spuse ea, cu un surâs amar. De fapt, tu vrei să faci un bine în cel mai paternal stil cu putință. Tu vrei să mă mângâi ușurel pe cap și să mă trimiți, ca pe o fată cuminte, să-mi fac studiile în Connecticut...

— Cum nu te vreau pe tine?! exclamă el. Doar ți-am mărturisit destul de clar ce simt pentru tine! Credeam c-ai înțeles! Și apoi...

În clipa următoare, brațele puternice ale lui Andrew se strânseseră în jurul ei, iar buzele lui se topiră peste ale ei, într-un sărut posesiv, de o incredibilă virilitate, dezvăluind toată dragostea pe care o avea strânsă în el.

— Mă înnebunești, Lissa, șopti el. Chiar dacă aș fi unul din eunucii despre care povestește Michael și tot mi-aș pierde capul. În după-amiaza asta, am crezut că ajung la demență. Stăteam pe platformă, într-o neliniște totală, dorindu-te. Nu uitasem nici o părticică din trupul tău: buzele, sânii, coapsele suple și aurii strângându-mi mijlocul. Simțeam mâinile tale strângându-mă, mângâindu-mă... în urechile mele, răsunau încă suspinele tale, murmurul vocii tale, țipetele tale...

— Atunci, voi rămâne lângă tine, spuse fata. Voi rămâne până când n-o să mă mai vrei... așa cum am promis.

— Oprește-te, suspină el, amuzat și exasperat în același timp. Ascultă-mă, Lissa! *Primo*: n-o să renunț niciodată la tine. *Secundo*: dacă vreau să te trimit la Briarcliff, e pentru că...

Andrew fu întrerupt de urlatul unei sirene, care sfâșie tăcerea nopții. Înjură furios, dădu drumul umerilor fetei și ieși în fugă din cabină. Când ajunse lângă Michael, Lissa era alături.

Sunetul sirenei era acum asurzitor și, la câteva cabluri depărtare, se zărea o vedetă a pazei de coastă, ale cărei proiectoare luminau deasupra valurilor.

— Credeam că sunt mult mai aproape, murmură fata. Bănuiesc că marea propagă foarte bine zgomotele.

— Sunt suficient de aproape, spuse Michael, sinistru. E stupid, ne mai trebuiau zece minute.

— Suntem atât de aproape de apele internaționale? întrebă Andrew.

— Da. Vântul e puternic și îl avem în spate încă de la ieșirea din port. Ce facem, Andrew? Îi lăsăm să ne mai abordeze o dată?

— În nici un caz, cu Lissa la bord. Nu putem risca. Crezi că le poți întinde o cursă?

Un surâs feroce luminează chipul căpitanului.

— Vei vedea, spuse el.

Strânși unul într-altul, stropiți de valurile care se spărgeau de navă, Lissa și Andrew îl priviră pe Michael. Prins de bară, cu picioarele depărtate, conducea vasul, semănând dintr-o dată cu miticul Caron, cu care îl comparase Lissa.

Cu toate vecele întinse sub lună, *Graal* tăia valurile, urmat de vedeta pazei de coastă a cărei sirenă urla continuu. O cursă ciudată, în care velierul semăna cu o pasăre mare, albă, ieșită de negura vremurilor, iar vedeta - cu un răpitor de metal.

Paza de coastă se apropiase și o voce le striga, prin megafon, în spaniolă, să se oprească.

Răspunsul lui Michael nu fu decât un hohot de râs, în timp ce *Graal* vira strâns.

— Ar trebui să-mi fie frică, constată Lissa, cu voce joasă.

În mod ciudat, în loc să fie înspăimântată, era de-a dreptul excitată de acțiune.

— De ce nu trag? reluă ea. Sunt destul de aproape.

— Asta ar crea un incident diplomatic, explică Andrew, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri. Ei vor numai să oprească nava și să ne facă prizonieri. Dacă nu cedăm, vor căuta să ne silească.

— Dacă reușesc s-ajungă destul de aproape! interveni Michael. *Graal* e mult mai ușor manevrabil decât conserva lor și cred că vom scăpa.

— Nu se vor lua după noi în apele internaționale? se neliniști Lissa. Santa Vera nu prea are reputația de a fi prea riguroasă cu legile.

— Riscul e prea mare, făcu Andrew. Consorțiul e mult prea puternic și măsurile de sancțiune economică sunt prea dure și cântăresc mai mult decât toată diplomația planetei.

Andrew avea dreptate, căci mitralierele, care acum se puteau vedea distinct de pe puntea vedetei, rămâneau mute. Dar, judecând după înjurăturile care plouau prin megafon, cei din paza de coastă erau în culmea furiei.

Vedeta greoaie suferea cu greu schimbările de direcție ale velierului, iar jocul acesta de-a șoarecele și pisica îi smulgea lui Michael hohote răsunătoare de râs.

La rândul său, Lissa râdea din toată inima când, o dată virat yachtul, vedeta continua să înainteze drept înainte. După care, greoaie, nava trebuia să facă o întoarcere în coada velierului. Lissa văzu ochii lui Andrew strălucind de încântare.

— Michael ar fi fost un matador remarcabil, surâse Andrew, dar cred că amicii vameși nu prea gustă execuțiile sale.

— Uită-te la el! Se amuză ca un nebun!

— Prefer să mă uit la tine. De altfel, și tu te amuzi la fel de tare. Când mă gândesc că aș fi vrut să te exilez o vreme în ținuturile liniștite din Connecticut...

— Înainte! strigă Michael, încurajând velierul. Încă un mic efort, suntem aproape!

— Cum poate să știe? întrebă Lissa.

— Știe. Michael n-are nevoie de compas sau de busolă. Are asta în sânge.

— Sper că și cei de pe vedetă se orientează la fel de bine. Nu prea au aerul că ar ceda.

Michael scoase deodată un urlat victorios, reluat de întregul echipaj.

— Ai reușit? întrebă Lissa, cu inima bătându-i năvalnic.

— Absolut, răspuse Michael. Acasă cu voi, bandă de marinari de apă dulce! strigă el înspre vedetă. Ați pierdut!

Drept răspuns, auzi un va! de înjurături în spaniolă.

— Încetinesc, dar continuă să ne urmeze, remarcă Lissa, ușor neliniștită.

De ce i se făcuse frică dintr-o dată? În timpul cursei, fusese prinsă cu totul de acțiune, iar acum, când totul părea că se terminase, simțea o neliniște sufocantă.

Totuși, sirena încetase să mai urle, iar vedeta pierdea teren...

— Nu-mi place asta, mormăi Michael. Nu-mi place deloc.

— Coboară în cabină! ordonă brusc Michael.

— Ce?!

— Te rog, Lissa, măcar o dată fă ce-ți spun!

— Dar, Andrew, eu nu...

Motoarele vedetei, care pornise în plin, o împiedică să termine fraza. Într-o clipă, paza de coastă fu în urma lor.

— Culcat! Toată lumea, culcat! urlă Michael.

Lissa simți brațul lui Andrew apăsându-o puternic pe umeri. Se trezi brusc trântită pe punte. În aceeași clipă, o rafală de mitralieră spintecă noaptea, găurind velele și ricoșând din catarge.

Nu dură decât câteva secunde, după care vedeta se răsuci și luă drumul înapoi spre Santa Vera.

— E cineva rănit? strigă Michael.

Echipajul îi răspuse prin diverse exclamații.

— Mizerabilii, n-au putut pleca fără să lase o amintire, comentă el. Nu știu ce mă împiedică să o iau după ei!

Ar fi continuat să vorbească, dar descoperi chipul lui Andrew. Era de o paloare mortală.

— Andrew?

Apoi, ochii lui Michael se îndreptară asupra fetei, pe care Andrew o strângea în brațe. Lissa rămăsese nemișcată, cu ochii închiși. O șuviță de sânge i se prelingea pe tâmplă.

Nouă

— La ce bun tot ce am dacă nu pot să-i ofer nimic? Până în prezent, banii mei nu mi-au folosit decât ca izvor de neîncredere față de toți cei care ar fi vrut să pună mâna pe ei. Astăzi, în sfârșit, îmi pot folosi. Vreau s-o ajut, s-o apăr. Vreau s-o fac fericită.

— Averea nu ți-a adus niciodată fericirea, nu văd de ce-ar putea s-o facă în cazul Lissei. Nu cred că o interesează bunurile materiale.

Marinarul reveni cu trusa pe care i-o ceruse Michael.

— Luminează aici, spuse acesta din urmă. Michael luă un tampon și șterse cu grijă tâmpla Lissei. Apoi se ridică, suspinând ușurat.

— Totul e în regulă, spuse el. Nu e decât o zgârietură și nici măcar nu e adâncă. Nu și-ar fi pierdut cunoștința dacă ar fi fost un loc mai puțin sensibil decât tâmpla. Trebuie să-și revină dintr-o clipă în alta.

— Ești sigur? încă nu se mișcă, se neliniști Andrew.

— Deocamdată. Nu sunt medic, dar am văzut destule răni la viața mea ca să nu mă pot înșela.

— Cerul fie lăudat! suspină Andrew, ușurat.

Din nou Andrew era supărat pe ea. Era supărat, știa ea, și o și durea capul îngrozitor. Ce se întâmplase? Ah, da, gardianul o lovise în timp ce dădea foc antrepozitului! Dar toate astea erau atât de departe... Atunci, de unde durerea asta la tâmplă?

Deodată, Lissa revăzu vedeta pazei de coastă și rafala mitralierei răsună din nou în urechile sale.

Deschise ochii și întâlni privirea lui Andrew.

— Nu-i decât vina mea!

— Lissa!

— Nu-i decât vina mea, repetă ea fără să remarce tonul atât de tandru a lui Andrew. N-am avut timp să cobor în cabină. Și, oricum, n-aș fi făcut-o, continuă ea, încruntând sprâncenele. Nu ai nici un drept să-mi dai ordine.

— Ce ți-am zis? spuse încet Michael. N-am văzut pe nimeni atât de independent.

— Poate să fie cât de independentă vrea, atâta timp cât viața ei nu e în pericol, răspunse fericit Andrew.

Lissa observă chipul palid pe care străluceau ochii aurii. Era atâta tandrețe și grijă în trăsăturile lui, încât ea își opri răsufierea. Cum putea Andrew să fie supărat pe ea și s-o privească atât de cald?

— Ți-e rău? întrebă el.

— Nu, e în regulă... A mai fost cineva rănit?

— Nu, tu ești singura victimă. Poți să te ridici?

— Bineînțeles, răspunse ea, încercând să se ridice. Dar Andrew o opri ferm.

— Ești sigur că nu riscă nimic? îl întrebă el pe Michael.

— Ți-am spus că nu e decât o zgârietură.

— Cobor în cabină, făcu Andrew, luând-o în brațe. Spune-i lui Jim să-mi aducă trusa de prim-ajutor. Din clipa asta, mă ocup eu de ea.

— Eu ce fac? O iau spre Santa Isabella?

— Nu știu încă. Îți voi spune puțin mai târziu. Deocamdată, să ne îndepărtăm cât mai mult de Santa Vera.

Andrew plecă, ducând-o pe Lissa în brațe. Fata simți inima bătându-i puternic și fu tentată să se abandoneze în brațele lui. Nu! Trebuia să își revină!

— Pot să merg și singură, făcu ea.

— Dar lasă-mă să te duc eu, Lissa. Îmi face atâta plăcere!

Tânăra renunță la luptă. La urma-urmei, se simțea foarte bine acolo unde era!

Andrew coborî atent scara strâmtă, împinse cu piciorul ușa cabinei și o așeză încetișor pe Lissa în pat. Apoi o dezbracă repede și o băgă sub pături.

Lissa avea impresia că plutește într-o ceață plăcută și auzi pe cineva bătând la ușa cabinei și pe Andrew spunându-i să intre.

— Trezește-te, Lissa, spuse el, mângâind-o pe frunte. Trebuie să-ți panseze rana înainte de a adormi.

Ea întredeschise ochii și-l zări pe Andrew așezat pe pat lângă ea, în timp ce marinarul care-i adusese trusa de prim-ajutor stătea deoparte.

— Fii atentă, reluă el, te va ustura puțin, dar nu va dura mult.

De fapt, ustura groaznic, dar Andrew își ținu promisiunea. Dură doar câteva clipe. O dată dezinfectată rana, el o acoperi cu un pansament adeziv.

— Așa. Acum poți să dormi.

— Să dorm? Dar tu, tu nu te culci?

— Mai târziu. Vreau să mai stau puțin lângă tine. Michael a spus că nu-i mare lucru, dar nu vreau să risc. Mă întreb oare de ce îmi fac atâtea probleme, surâse el, mângâindu-i părul. Ai un cap mai tare ca lemnul.

— Ai putea măcar să te întinzi lângă mine.

— Prea periculos. O să rămân așezat în fotoliu până adormi. Apoi o să urc să stau de vorbă cu Michael, dar voi veni din când în când să văd dacă nu ai nevoie de ceva. Te deranjează dacă rămâi singură?

— Sunt obișnuită. Știi, în comparație cu pădurea mea, nava asta seamănă cu o planetă suprapopulată.

Andrew se întrista realizând că viața Lisei nu fusese decât un imens ocean de singurătate. Dar se terminase. El va fi tot timpul lângă ea.

— Micuță fiică a junglei, murmură el, ce vrei să-i spun lui Michael? Vrei să facem o escală la Santa Isabella ca să aflăm ce e cu Julio și Blake?

— Da, dacă vrei și tu.

— Oricum, dacă nu ne oprim la Santa Isabella, voi trimite după cutia muzicală și voi spune să fie adusă în locul următoarei noastre escale.

— Ai luat-o?

— Bineînțeles. Doar nu credeai că am să abandonez un lucru la care ții atât de mult? Deci, mă lași pe mine să aleg destinația?

— Fă cum vrei, răspunse Lissa indiferentă. În Antile, toate insulele seamănă între ele... Dar să știi că risc să fiu o povară pentru tine. Sunt puține locuri unde o persoană fără pașaport poate coborî pe uscat. Ai face poate mai bine să mergi mai departe singur.

— E adevărat, n-ai pașaport. E timpul să rezolvăm și problema asta. Dar singur m-aș plictisi de moarte.

— Nu cred că ai rămâne singur mult timp, reluă Lissa, emoționată că îl vede recunoscându-și o slăbiciune.

— Am fost singur toată viața, Lissa. De asta vreau să rămâi lângă mine. Iar dacă vrei să mă protejezi, de acord: protejează-mă. Am nevoie de tine! Vrei?

Dacă voia? Dar nu visa decât asta! Să poată sta lângă Ți, să se ocupe de el, să-l iubească. Da, mai presus de toate, să-l iubească.

— Vreau, Andrew. Nu e asta datoria unei amante? Dar va trebui să mă înveți: mi-e teamă că nu sunt prea experimentată.

Andrew se încruntă și deschise gura pentru a riposta. Se stăpâni și coborî privirea înspre mâna micuță pe care o strângea.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă, făcu el. Dar nu în seara asta. Ai nevoie de o noapte bună de somn pentru a te reface. Vom discuta mâine. E, totuși, un lucru pe care trebuie să-l știi: condițiile s-au schimbat. Eu nu sunt atât de puternic pe cât credeam. Aș fi vrut să fiu Zorro și iată-mă că sunt Ashley Wilkes.

— Ashley Wilkes?

— Din *Pe aripile vântului*, răspunse el. Nici pe asta n-o știi? E o carte importantă, va trebui s-o citești. În orice caz, nu sunt nici măcar Ashley. Mi-e teamă că nu sunt decât Andrew Crowley. Și Andrew Crowley nu e omul care să se poată depăși prin dragoste. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

— Lissa, eu țin prea mult la tine pentru a te lăsa să-ți faci viața după cum vrei tu. Nu te pot lăsa să intri în toate primejdiile sub pretextul că te crezi a fi Ioana d'Arc sau mai știu eu cine. Ai fi putut fi ucisă, mai înainte, pe punte... Și bănuiesc că ți-ai pus de multe ori viața în pericol. Am crezut că înnebunesc când te-am văzut prăbușită, plină de sânge. Niciodată nu mi-a fost atât de frică și cretinul ăla de Wilkes poate să facă cum îl duce capul, eu nu sunt ca el.

— Sper că știi despre ce vorbești, făcu Lissa privindu-l neliniștită. Că eu tot n-am priceput nimic.

— Știu. Va trebui să citești *Pe aripile vântului*. Dar nu te mai gândi la asta. Vom vorbi mâine dimineață. Cred că deja te doare capul de atâta vorbărie.

— Nu, putem continua să vorbim.

— Mâine. Vrei să-ți cânt un cântec de leagăn?

— Ai face tu asta?

Andrew izbucni în râs.

— Ar trebui să fiu de-a dreptul sadic! Am reputația de a cânta la fel de frumos ca o oală spartă. Ce spun eu? Ca un robinet de la bucătărie! Dar poți să-ți povestesc ceva, dacă vrei.

— Da, de acord, se entuziasmă ea. Ce fel de poveste, Andrew?

— Mă gândeam la *Doctor Jivago*, răspuse el, dar e prea complicat. Ce-ai zice de *Pe aripile vântului*? De fapt, ar fi vremea să-ți spun câte ceva despre splendorile vechiului Sud. E în regulă? Bun. A fost odată o plantație superbă care se numea Tara. Pe această plantație trăia o fată încântătoare, care se plectisea de moarte, care se numea Scarlett O'Hara...

— Dar cine era Ashley Wilkes? îl întrerupse Lissa.

— Așteaptă, ajungem și acolo. În orice caz, nu e el eroul principal. Deci, la Tara...

*

Bătaia în ușă era destul de înceată și Lissa nu se trezi imediat. Întredeschise ochii, se ridică sprijinind perna de perete, trase pătura peste pieptul gol și constată dintr-o privire că perna de lângă ea era neatinsă: Andrew nu dormise lângă ea.

Își aminti cum adormise puțin după incendiul din Atlanta. Andrew o învelise ca pe un copil și depusese pe fruntea ei un sărut ușor, ca o petală de orhidee... Se auzi din nou bătaia în ușă, de data asta mai insistent. Nu putea fi Andrew: el ar fi intrat direct în cabină. De altfel, Lissa își aminti vag că el făcuse mai multe vizite în timpul nopții.

— Intră.

Jim, marinarul care adusese azi-noapte trusa, apărură, de data asta cu o însărcinare cu totul diferită: purta un platou de argint acoperit cu un șervet alb.

— Bună ziua, domnișoară Bergens. V-am adus micul dejun. Domnul Crowley a insistat: trebuie să mâncați tot.

Marinarul puse platoul pe masa de lângă pat.

— Domnul Crowley, reluă el, ar fi încântat să vă întâlnească pe punte cât mai curând posibil. Vă așteaptă acolo împreună cu căpitanul. Au fost spălate și hainele pe care le purtați azi-noapte. Și o să vi le aduc. Am preferat să nu le iau o dată cu platoul; stângaci cum sunt, aș fi fost, fără îndoială, obligat să le mai spăl o dată!

— O singură dată e suficient, surâse Lissa. Nu sunt obișnuită să se ocupe cineva astfel de mine! Aș fi putut să mi le spăl singură.

— N-a fost mare lucru, spuse Jim, îndreptându-se spre ușă. Dumneavoastră v-ați pus în pericol și ne-ați scos din han...

Rămânând singură, Lissa se așeză pe marginea patului, se acoperi cât de cât cu pătura și ridică șervetul care acoperea micul său dejun. Avea ca principiu să profite din plin de clipa prezentă, așa că își concentra întreaga atenție asupra mâncării.

Ouăle cu șuncă erau prăjite perfect, iar biscuiții extrem de pufoși. Lissa devoră totul fără să stea prea mult pe gânduri. Gândindu-se bine, ea realiză că avea toate motivele să-i fie cumplit de foame. Era prima masă adevărată pe care o lua în ultimele două zile; asta în afară de o farfurie de tocană împărțită cu Consuela. Și Andrew fusese în aceeași situație: nici el nu mâncase mare lucru pe insulă. Oare ce-i plăcea lui mai mult? Avea preferințe speciale? Erau atâtea lucruri pe care nu le știa despre el.

Pericolul pe care-l împărțiseră și plăcerea fizică îi apropiase atât de mult, încât se mira că nu știe aceste detalii simple despre cel care-i era totuși atât de intim.

Va trebui să-l cunoască mai bine de-a lungul timpului. Sigur, ea nu se aștepta să rămână pentru totdeauna lângă el, dar, după ceea ce-i spusese, nu o va alunga chiar așa de repede. Poate că n-o iubea, dar simțea pentru ea mai mult decât o simplă dorință. Poate că dacă s-ar arăta mai cochetă, încercând să semene cu alte femei pe care el le cunoscuse, ar reuși să și-l apropie mai mult.

Trei sferturi de oră mai târziu, Lissa dădea pentru ultima oară cu peria prin păr și își băga cămașa albă în pantaloni. Mai aruncă o privire în oglindă și făcu o grimasă. E drept că e proaspătă și sănătoasă, dar îi lipsește complet clasa, decise ea. Atâta pagubă!

Totuși, când îl zări pe Andrew sprijinit de bastingaj, discutând cu Michael, Lissa se simți la înălțimea tuturor marilor îndrăgostite despre care citise prin cărți: Julieta, Heloise și Isolda...

Andrew se schimbase. Purta un pantalon de pânză, care i se mula pe coapsele puternice și o cămașă de bumbac maro. Ochii săi aurii erau înconjuțați de cearcăne adânci. Lissa se întrebă dacă el dormise măcar o clipă în timpul nopții.

În momentul în care o zări apropiindu-se, Andrew se încruntă.

— De ce ți-ai scos pansamentul?

— A căzut când am făcut duș, răspuse ea, jignită de faptul că el nu găsisese nimic mai bun de spus. În orice caz, nu mai am nevoie de el. Rana s-a închis deja.

Lissa se sprijini și ea de bastingaj, inspiră adânc aerul de mare și se pierdu în contemplarea orizontului.

— Ce puritate! suspină ea. E o dimineață ca aceea în care Noe trebuie să fi aflat că potopul se sfârșise.

Andrew surâse și se întoarse spre Michael.

— Trebuie să fii atent, bătrîne, spuse el. Prima dată te-a comparat cu Caron, astăzi cu Noe, când va fi la Mathusalem va trebui să-ți pui serios problema bărbii tale!

— Să transporti animalele creației mi se pare o soartă mult mai agreabilă decât aceea de a fi obligat să fac ceea ce aștepti tu de la mine, spuse Michael lugubru. De altfel, nici nu-i legal. Mi-ar trebui acte oficiale pentru a face asta.

— În orice caz, va trebui să adoptăm a doua soluție. Țin să rămânem în legalitate. Dacă găsim vreun oficial calificat și asta o să se petreacă în apele americane...

— Dar despre ce vorbiți? interveni Lissa. Mi se pare că am lipsit la capitolele precedente.

— Chiar așa, Andrew, făcu Michael dulceag. De ce nu-i explici? Oricum, o privește și pe ea, nu-i așa?

— Taci, Michael! Nu faci decât să complici lucrurile.

Andrew se întoarse spre Lissa.

— Avem o mică problemă, comentă el. Dacă îți aduci aminte, noaptea trecută trebuia să decid următoarea destinație.

— Care?

— Santa Isabella, pentru început. Nu vom sta acolo mai mult de o jumătate de zi. Apoi, vom merge la Norfolk, în Virginia.

— Virginia! exclamă fata. Asta-i în Statele Unite. Serviciile de imigrare nu mă vor lăsa să intru niciodată fără pașaport!

— Am decis să terminăm o dată cu nebuneala asta, răspuse calm Andrew. Vreau să mă întorc în țară și tu mă vei urma, așa cum ai promis.

— Dar nu pot dacă nu am...

— Vei avea pașaport, o întrerupse Andrew. Chiar dacă pentru asta vom pierde ceva timp. De asta mergem întâi la Santa Isabella. Blake trebuie să

ne dea cât mai multe informații despre nașterea ta, ca s-o putem găsi pe mama ta. Până atunci, n-am chef să mai bat mările.

— În acest caz, tu vei merge să aștepti în Virginia fără mine, răspuse Lissa, încercând să zîmbească.

— Nici nu se pune problema! Mai ales că există o soluție, continuă el. Michael va aranja asta.

— Ce să aranjeze?

— În acest moment, suntem ancorați la mai puțin de o milă de Lanica, care este posesiune americană. În consecință, suntem în Statele Unite. Și pentru că Michael nu este abilitat să o facă el însuși, se va duce pe uscat și va aduce un oficial sau pe oricine altcineva care poate... să ne căsătorească.

— Dacă vrei tu...

— Cum de ești, brusc, așa îngăduitoare? spuse ironic Andrew. Am reușit, în sfârșit, să te împlânzim?

— Nu e vorba de îngăduință! Pur și simplu trebuie să-mi respect cuvântul dat.

— Și eu, Lissa, făcu Andrew, privind-o insistent. Și eu să știi că nu uit. Ce voia să spună? Omul ăsta era tare greu de priceput!

— La drum, Michael! reluă Andrew. Vreau ca totul să fie pus la punct cât mai repede posibil. Căsătoria va avea loc în cabina ta.

— Nu! strigă ea. Va avea loc aici, pe punte, la lumina soarelui.

Până acum, Lissa nu-și pusese problema căsătoriei, dar ideea că oficierea căsătoriei poate avea loc în pânțele unei nave îi dispăcea profund. Legământul pe care îl vor face ea și Andrew nu avea, poate, nici o semnificație pentru el, dar, pentru ea, reprezenta foarte mult. Iar pentru a-l pronunța, trebuia să fie înconjurată de spațiu și de frumusețe.

— De ce nu? spuse Andrew, ai cărui ochi dovedeau că înțelesese ce se petrecea în inima ei. Astfel, tot echipajul ne va fi martor. Asta va ajuta mult desfășurarea demersurilor administrative ulterioare.

— Bun, mă duc, spuse Michael, îndepărtându-se. Trebuie să cobor în cabina mea, pentru a-mi lua certificatul de căpitan și toate documentele oficiale pe care mi le-a dat Clancy pentru a proba onorabilitatea mea. Oficialii din justiție nu sunt tocmai persoanele în preajma cărora să mă simt bine...

Deodată, Lissa se duse spre el și-l prinse de braț.

— Michael, sper că asta nu te deranjează prea mult, nu?

În primul moment, Michael nu spuse nimic. O privi un timp, apoi un surâs larg îi lumină chipul.

— Voi supraviețui, făcu el încurajator. Nu numai că voi fi maestru de ceremonie, dar voi face și sacrificiul suprem.

— Care anume?

Michael coborî ochii spre bustul său larg și bronzat.

— Îmi voi pune o cămașă, aruncă el, întorcându-le spatele. Dar să nu așteptați mai mult de la mine! Și așa e prea mult! Dar, reluă el, oprindu-se în ușa, vă va trebui un inel pentru ceremonie. Știu că Andrew nu poartă. Tu ai, Lissa?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Ia-l pe ăsta, spuse el, scoțându-și de pe deget un inel mare de aur și aruncându-i-l lui Andrew. Dar să mi-l dați înapoi după aceea! E talismanul meu!

Andrew îi dădu inelul Lissei, care îl examină. Banda lată de aur, fin cizelată, purta pe ea un trandafir străpuns de o spadă.

— Un talisman? repetă ea.

— Da. Bijuteria asta mi-a fost dată de un șeic bogat din Sedikhan drept mulțumire pentru un serviciu pe care i l-am făcut. Simbolul pe care-l poartă este cunoscut în întreg emiratul. Când șeicul mi l-a dat, nu știam asta, dar, când am fost luat prizonier de bandiții de care ți-am vorbit, el mi-a salvat viața. Mizerabilii ăia mi-au luat inelul și s-au dus să-l vândă. După ce au plecat, negustorul s-a dus cu inelul la Clancy Donahue. Așa a reușit el să-mi dea de urmă și să mă elibereze. Vă asigur că, atunci când am ieșit din gaura aia de șoareci unde fusesem închis, am fost convins că acest inel are puteri magice.

— Înțeleg, murmură Lissa. Îți mulțumesc că mi-l împrumuți, Michael.

Puteri magice? Da, ar fi nevoie de așa ceva pentru ca acest mariaj să fie altceva decât o glumă proastă.

*

Mai târziu, când își aminti ceremonia, simți același sentiment ciudat. Revedea marea atât de albastră, sclipind în soare, toți oamenii echipajului aliniați pe punte, Michael, teribil de serios în vechiul lui șort, dar arborând o cămașă albă, imaculată, judecătorul de pace, un omuleț cărunț și auster

strâns în hainele lui sobre... Și apoi, inelul acela de aur, cu iz exotic, pe care Andrew și ea îl trecuseră de la unul la altul. Totul îi păruse un vis.

Ultimele legăminte oficiale o dată schimbate, Andrew luă din nou cuvântul:

— Nu știu dacă știi, Lissa, dar de prin anii '60, tinerii căsătoriți obișnuiesc să adauge câteva fraze la sfârșitul ceremoniei.

Andrew făcu o pauză și cuprinse mâna Lissei într-ale sale.

— Pe acest pământ, reluă el, am învățat să apreciez doar câteva calități extrem de rare, din păcate. Acestea sunt: cinstea, fidelitatea și generozitatea. Pe toate acestea, le-am găsit reunite în tine, Lissa. Îți promit să-ți dăruiesc, la rândul meu, cinste și fidelitate. Mi-e teamă doar că nu voi putea egala niciodată generozitatea ta. E prea mare și prea pură. Dar îți pot dărui forța, experiența și prietenia mea. Ești de acord, Lissa?

— Andrew, murmură ea, răgușită de emoție, nu știu ce să-ți răspund...

— Nu trebuie să-mi răspunzi. Am vrut numai să știi aceste lucruri.

Tot ce se petrecu după aceea o învălui ca un abur. Andrew i-a mulțumit judecătorului, i-a dat un plic, apoi Michael a invitat pe toată lumea să bea câte un pahar în cabina lui. Cuvintele lui Andrew o tulburaseră atât de mult, încât totul i se părea confuz.

— Să ne retragem, spuse Andrew la un moment dat. Aș vrea să-ți vorbesc, în cabină.

Îi lăsară pe ceilalți să se distreze și dispărură. Când ușa cabinei se închise în urma lor, Lissa se întoarse și întâlni privirea lui Andrew.

— Ce voiai să-mi spui?

— Încetează să mă mai privești așa, Lissa. Îți jur că atunci când te-am chemat aici, am vrut să îți vorbesc.

— Și acum? îl provocă ea, apropiindu-se.

— Acum, îmi vine să te arunc în pat și să te fac prada capriciilor mele cele mai perverse.

— Perverse? N-am remarcat asta. Până acum, totul a fost foarte plăcut. Ai intenția să schimbi lucrurile, de data asta?

— Absolut. Numai schimbările pot da culoare existenței noastre. Ascultă, Lissa, vom face dragoste peste cinci minute, dar nu asta a fost motivul pentru care ți-am cerut să vii. Trebuie să-ți spun de ce a avut loc această ceremonie.

— Dar mi-ai explicat, răspunse ea cu calm, desfăcându-și, unul câte unul, nasturii cămășii. De altfel, eu înțeleg foarte bine, murmură ea. Tu

vrei să te întorci acasă. Eu n-am avut niciodată o casă, dar înțeleg că ți se face dor de ea atunci când o ai. Dacă vrei să te urmez, te voi urma. Dar nu-ți fie teamă: în ziua în care vei dori să te desparți de mine, voi pleca. Nu va trebui decât să divorțăm. Până atunci, îți jur că n-am să fiu ca Xantipa.

— Să divorțăm? Dar de ce să... Și cine dracu' e Xantipa?

— Soția lui Socrate, răspuse Lissa, în timp ce își scotea cămașa, arătându-și sânii ascuțiți. Era o ființă cumplită. Socrate a spus că, decât să trăiască lângă ea, mai bine ar suferi toate relele lumii.

— Încep să înțeleg de ce i-a fost atât de ușor să înghită otrava, murmură el, hipnotizat de sânii care i se ofereau privirii. Spune-mi, Lissa, vrei să mă seduci?

Tânăra se apropie de el și începu să-i descheie cămașa.

— Posibil, răspuse ea, lipindu-se încet de el. Am citit câteva cărți despre acest subiect. Se pare că, de multe ori, când femeia ia inițiativa, bărbatul găsește asta de un erotism suprem. Nu vorbeai tu de schimbări? Iată una.

Lissa îi scoase încet cămașa, lăsând-o să lunece jos. Se amuză apoi frecându-și sfârcurile sânilor de pieptul lui, sărutându-l pe gât, delectându-se cu sunetul respirației lui precipitate.

Ce bine era să știe că poate provoca un asemenea efect! Nu voia să-l tulbure, ci, mai mult, să-l înnebunească de dorință! Îl iubea atât de mult! Cum se putuse naște atât de repede această dragoste? Poate că și el va sfârși prin a o iubi la fel de mult, dacă ea va ști să-i dăruie destulă plăcere.

— Andrew, supune-mă dorințelor tale perverse, murmură ea.

La aceste cuvinte, Andrew se simți străbătut de un fior.

— Cred c-am pierdut firul gândurilor, șopti el, trăgând-o cu mâinile înspre el. Poate că-i mai bine să vorbim mai târziu, poate că... Punctul în care nu mă cunoști atât de bine...

Andrew se întrerupse, trase aer în piept și o strânse mai tare pe Lissa. Șoldurile lor se recunoscără.

— În orice caz, mă cunoști foarte bine, în sensul biblic al termenului, reluă el răgușit. De ce n-am începe încă o dată?

Apoi tăcură. Mâinile, ochii și buzele lor deveniră simboluri ale unui limbaj inteligibil doar pentru ei doi. Trupurile lor inventau o nouă istorie, a lor.

Fiecare mângâiere era o frază, când lungă, când scurtă, pe alocuri amplă, uneori sacadată. Din priviri făceau metafore, iar din suspine și

gemete, punctuația acestui text straniu. Scriau o pasiune pe care numai moartea o mai putea opri. În cabina mișcătoare, în care soarele pătrundea anevoie printre fantele jaluzelelor, ei nu auziră țipătul strident al pescărușului spărgând liniștea mării. Erau absorbiți cu totul de creația lor, compunând cu grijă și violență unele din cele mai frumoase pagini ale dragostei lor, fermecați și atenți să nu se scape acele cuvinte care nu se spun decât o singură dată.

Somnul îi cuprinse, inevitabil, ca un curcubeu după furtună. Sunetul cald al inimii bărbatului o învălui. Andrew îi păruse atât de obosit dimineață, pe punte... Avea nevoie de odihnă.

— Dormi, dragostea mea, murmură ea. Dormi, voi fi lângă tine, să te apăr de lume și de singurătate. Voi fi...

*

— Lissa, trezește-te.

Tânăra nu dormea. Pur și simplu, se lăsase în voia mâinii care îi mângâia chipul și părul. Deschise ochii.

Andrew era așezat pe marginea patului, îmbrăcat. Lissa păru decepționată.

— Aș fi vrut să am grijă de tine, murmură ea.

— Cum? făcu Andrew mirat. Am impresia că nu te-ai trezit încă. Hai! Vom acosta la Santa Isabella și vreau să-ți vorbesc înainte de a ajunge.

Îi întinse un halat alb, care îi păru vag familiar Lissei. Sigur! Era cel pe care-l purtase în prima noapte pe *Graal!*

Lissa se ridică și zări razele de soare care pătrundeau prin hublou. Dormise destul de mult, pentru că, iată, era aproape trecută amiaza.

— Spuneai că vrei să-mi vorbești, surâse ea. Am impresia că am mai auzit asta, dar tot timpul apare câte ceva care ne împiedică să vorbim. Vameșii, apoi rana, apoi...

— Nu mai e timp de așteptat, îi răspunse Andrew pe un ton atât de ferm, încât Lissa tremură ușor. Îmi pare rău, dar nu mai e timp.

— Bine. Te ascult.

Andrew părea să ezite.

— La ce bun să mai tergiversăm? anunță el. Îndată ce se rezolvă primele probleme cu serviciul de imigrație, te trimit de urgență la

Briarcliff, la Myonne și Dennis.

— Dar, Andrew...

— Nu mă întrerupe. Îți va fi mult mai bine acolo.

— Andrew, ți-am spus că nu vreau să merg în Connecticut! N-ai înțeles asta?

— Ceea ce înțeleg e că refuzi cu încăpățânare tot ce e mai bun pentru tine. Sub pretextul independenței, erai gata să parcurgi întreaga lume cu mine, chiar ca amantă. Dar acum ești soția mea. N-ai nici un motiv să refuzi ceea ce sunt în măsură să-ți ofer.

— Să înțeleg că tu vei reîncepe să umbli pe mări după ce mă urci pe mine în avionul pentru Briarcliff? se indignă.

— Bineînțeles că nu! Voi fi acolo. Crezi că te pot lăsa singură, când știu că, la prima ocazie, te bagi în cine știe ce belea?

— M-ai mințit, Andrew! îl acuză ea, refuzând să lase să curgă lacrimile care-i umpluseră ochii. Nu esti decât un mincinos mizerabil! Un mincinos, ai înțeles?

— Știu, răspuse el. Crezi că nu știu? Dar e spre binele tău. Trebuie să fac asta.

— Cine-ți permite ție să hotărăști ce e bine și ce e rău pentru mine? Cine îți dă acest drept, Andrew?

— Nimeni. Mi l-am luat singur. Și, dacă ar fi să o iau de la început, aș face la fel. Cât timp este vorba de siguranța ta, nu ezit nici o clipă. Acum, fii rezonabilă, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să mă asculți!

— Să te ascult?! Să fiu rezonabilă?! strigă ea. De ce aș face-o?

Lui Andrew îi era milă de ea și Lissa simți că, dacă va continua această discuție, va izbucni în plâns. Trebuia s-o termine cât mai repede, așa că se hotărî să-i lase impresia că e de acord cu el.

— Prea bine, Andrew, făcu ea, silindu-se să zâmbească. Voi fi rezonabilă. Dar trebuie să reflectez, dă-mi puțin timp.

Andrew se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Ai face mai bine să te îmbraci, făcu el. Vom acosta dintr-un moment în altul. Ne întâlnim pe punte.

Ușa cabinei se închise în urma lui. Lissa suspină profund. Avea câteva minute pentru a se lăsa pradă tristeții. Dar nu trebuia să plângă.

Pentru nimic în lume nu voia să aibă ochii înroșiți când îl va reîntâlni. De altfel, începea să se simtă mai bine.

Din nefericire, privirea îi căzu asupra inelului pe care îl purta încă. Trandafirul și spada... Michael spusese că are puteri magice! Dar, vai, magia nu durase prea mult...

Zece

— Ține, am uitat să ți-l înapoiez, făcu Lissa, întinzându-i lui Michael inelul. A fost drăguț din partea ta că ni l-ai împrumutat.

Michael luă inelul, îl puse pe deget și își schimbă poziția, întinzându-și cât putu de mult picioarele goale, în ciuda spațiului strâmt din taxi.

— Pentru puțin, zâmbi el. Am învățat rolul maestrului de ceremonie, deși a mers mai ușor decât credeam. Totuși, sunt bucuros că s-a sfârșit. Începusem să-mi iau rolul în serios. Bine că nu trebuie s-o fac în fiecare zi, altfel aș sfârși prin a mă plictisi de moarte, ca și Andrew, în ultimul timp.

Lissa se mulțumi să privească prin fereastra taxiului fără a răspunde. Chiar așa? Da, și asta pentru că Andrew se simțea responsabil. Nu era dragoste ce simțea el: era responsabilitate!

Părăsiseră portul, luând-o pe o străduță mărginită de palmieri, care unea imensele plantații de trestie de zahăr și arbori de cafea. Acum, taxiul intra în hățișul pădurii tropicale.

— De fapt, unde mergem? reluă Lissa. Nici măcar n-am fost atentă la ce i-ai spus șoferului.

— La Nueva Playa, răspuse Michael. E un sat construit recent de cealaltă parte a insulei, în afara unui hotel de lux, se pot închiria și *bungalow*-uri pe marginea apei. Andrew mi-a cerut să te instalez acolo până când el se va duce să-l vadă pe amicul său Brenden. S-a gândit că ți-ar plăcea să te odihnești puțin și să-ți cumperi ceva de îmbrăcat. Sunt câteva *boutique*-uri la parterul hotelului. Andrew a dat un telefon pentru a-ți deschide un credit acolo. Poți să cumperi tot ce vrei.

— Foarte drăguț din partea lui, scrâșni Lissa.

Ar fi preferat ca generozitatea lui să fie afectivă și nu financiară. Totuși, știa că nu e just să gândească așa. Andrew i-a oferit tandrețe, veselie, pasiune. Totul, în afară de dragoste.

— N-am nevoie de mare lucru. Doar câteva schimburi.

Lissa nu intenționa să facă cheltuieli mari. Magazinele astea de lux erau foarte scumpe și, dacă vroia să-l ramburseze pe Andrew, trebuia să se arate mai prudentă. Căci vroia să-l părăsească și asta cât de repede.

— Inutil să te arăți economă, spuse Michael. Ești femeie măritată, iar comuniunea de bunuri nu e o expresie fără sens.

— Dacă vrei să spui că Andrew îmi datorează ceva din cauza caraghioslâcului ce a avut loc pe navă, e de-a dreptul ridicol. Câteva fraze și o bucată de hârtie pot schimba o stare de fapt?

— De unde să trag concluzia că cerul lunii voastre de miere nu-i chiar atât de senin pe cât pare? Am simțit eu că Andrew e iritat, dar credeam că e așa din cauza demersurilor administrative care îl așteaptă. Nu-i ocupația care îi place cel mai mult! Dar e altceva, nu-i așa?

— Da, răspunse Lissa, cu privirea în gol. Mi-e teamă că ți-ai făcut atâta rău degeaba, Michael. Mariajul ăsta era sortit eșecului înainte chiar de a fi făcut.

— Refuz să cred că am îmbrăcat o cămașă degeaba, reluă Michael. Și apoi, ți-am văzut chipul în momentul în care Andrew ți-a pus inelul pe deget: radiai ca un soare la apus în deșertul Sedikhan.

— Nu fi ridicol, Michael. L-ai auzit pe Andrew: nu e decât un mariaj formal, pentru a rezolva problemele mele legate de imigrare.

— O formalitate! Andrew nu a făcut niciodată o astfel de măgărie!

— Se pare că nu-l cunoști atât de bine pe cât crezi, răspunse ea tristă. Lui îi trebuie cineva pe care să-l protejeze, o văduvă sau un orfan. M-a luat în căsătorie pentru că era singurul mijloc de a veghea asupra mea! Ei bine, s-a înșelat. Ar fi trebuit să știe că blestemata asta de ceremonie nu va schimba nimic!

— Nu se poate! suspină Michael consternat. Ascultă, Lissa, ai dreptate: Andrew e un imbecil, dar nu datorită motivelor pe care le invoci tu. Ceea ce îi lipsește e puterea de a comunica. Și se pare că nu-l mai are decât pe acest bătrân unchi Michael, care să poată pune ordine în toată această încurcătură...

— Ești drăguț, Michael, surâse amar Lissa. Dar nu mai e nimic de făcut.

— Uită-te, și acum o să începi să plângi! Cu ce am greșit cerului de mă aflu cu o fetiță atât de capricioasă lângă mine?

— În primul rând, nu plâng! strigă Lissa, cu ochii plini de lacrimi. Și apoi, nu sunt deloc o fetiță capricioasă!

— Așa credeam și eu, dar mi-am schimbat părerea. Unde a dispărut ființa aceea fantastică ce m-a scos din hanul *Dragonul negru*? Cu adevărat, Andrew și cu tine faceți o pereche tristă, adăugă el suspinând.

— Dar ce-ai vrea să fac? Nu-l pot obliga să mă iubească și n-am ce face cu mila lui.

— Milă! Doamne, Lissa, tu chiar n-ai nimic în cap! Tu crezi că bărbații se însoară din milă? Nu am crezut niciodată că Andrew se va însura într-o zi. Nu vezi că a trebuit să fie ceva de-a dreptul colosal pentru a-l determina să-și pună juvățul de gât?

— Ți-am explicat de ce a făcut-o. Se simțea...

— Baliverne! îi reteză vorba Michael. Andrew e nebun după tine. N-am văzut niciodată un bărbat pierzându-și în asemenea hal capul după o femeie.

— Mă dorește, îl corectă Lissa. Asta nu va dura multă vreme. De altfel, bărbații nu se îndrăgostesc atât de ușor ca femeile.

— De unde ai scos prăpăstiile astea? Cine-ți permite să spui că suntem mai puțin sentimentali?

— Blake și Julio tot timpul au...

— Blake și Julio nu reprezintă toți bărbații. Andrew te iubește, bagă bine la scăfârlie!

— Nu mi-a spus-o niciodată. Mi-a promis totul, în afară de dragostea lui.

— Poate nu știe cum să ți-o spună. Ce știi eu? Dar eu l-am văzut în noaptea când a crezut că te-au ucis vameșii. Chipul lui exprima totul, în afară de milă. Pot să-ți garantez asta!

Putea ea crede așa ceva? Ar fi atât de frumos!

— Ești sigur? întrebă ea, cu voce tremurândă, ceea ce dispersă iritarea lui Michael.

— Absolut sigur, răspunse el, punându-și mâna pe cea a Lissei. Nu-mi pot imagina cum ai putut fi așa de oarbă. Sare în ochi! Ce bărbat intră în toate mizeriile ca să scape o femeie ca tine, care o caută cu lumânarea, dacă n-o iubește?

— Deci, mă iubește?

— Normal că te iubește! Mă doare capul de atâta repetat.
— Atunci, de ce mă îndepărtează?
— De ce nu-l întrebi pe el? E curios, mi-ai creat tot timpul senzația că ești o ființă care obține întotdeauna ceea ce vrea. Dacă vrei să meargă această căsătorie, n-ai decât o soluție: spune-ți că Andrew e un antrepozit de aruncat în aer sau un echipaj ce trebuie salvat. Asta ar trebui să te ajute.
— Asta și vreau să fac, răspunse Lissa. Mă vei ajuta?
— N-ai nevoie de mine, te-aș încurca. Și apoi, am de rezolvat câteva lucruri înainte de a mă întoarce în Sedikhan.
— Te-ai hotărât să te întorci? E periculos!
— Poate, dar am impresia că Andrew se va transforma într-un adevărat pisălog. Nu e mai rău decât să fii căpitan pe *Graal*. Îți amintești? Și eu, și Andrew căutam câte ceva... Eu am găsit!
— Tot ce sperai?
O umbră trecu peste chipul lui Michael.
— Poate nu totul, dar suficient. În orice caz, Andrew a găsit și el, iar tu i-ai deschis ochii.
Poate că Michael avea dreptate! Ascultându-l, totul părea atât de simplu...

*

Din vârful dunei albe, Lissa admira extraordinara rază verde pe care o proiecta soarele pe mare, înainte de a apune. Era ca o spadă care străpungea valurile, mișcându-și lama de smarald pe nisipul alb.

O spadă! Lissa și-o aminti pe cea gravată pe inelul lui Michael. Inelul magic! Da, el făcuse această vrajă prin care visul său devenea, în sfârșit, realitate.

— Ce naiba faci atât de departe de hotel? făcu brusc Andrew. O femeie singură pe plaja pustie e o tentație teribilă.

— Văd că ai găsit mesajul pe care ți l-am lăsat în *bungalow*.

Pentru câteva minute, se așternu tăcerea. Andrew admiră frumusețea Lisei, pe care rochia de mătase albă o făcea și mai fragilă, mai tulburătoare ca niciodată.

— Văd că ai făcut cumpărături, surâse el.

— Am cheltuit o groază de bani, răspuse ea, apropiindu-se de el. Și n-am de gând să ți-i dau înapoi. Michael mi-a spus că fac parte din bunul comun. Știi tu ce înseamnă asta? Înseamnă acord, partaj, unitate absolută. Am verificat în dicționar. Ideea asta îmi place.

— Nu m-am gândit niciodată să ți-i cer înapoi, răspuse Andrew. De altfel, ți-am mai explicat asta. În orice caz, sunt încântat că te văd bine dispusă. Pot trage concluzia că vei accepta fără probleme să mergi la Briarcliff?

— Fără probleme. Am mai răsfoit și Biblia în după-amiaza asta. Și mi-a plăcut ceea ce am găsit. „Acolo unde vei merge”, cită ea din memorie, „voi merge și eu. Acolo unde vei locui, voi locui și eu. Cei pe care îi vei iubi vor fi prietenii mei. Dumnezeuul tău va fi și al meu. Unde vei muri, voi muri și eu, și împreună ne vom odihni în pământ”.

Lissa îl privi drept în ochi și Andrew citi în privirea ei atâta sinceritate, încât inima începu să-i bată năvalnic.

— Am gândit fiecare din cuvintele pe care tocmai ți le-am spus, reluă femeia grav. Voi merge unde vrei tu și voi face tot ce-mi ceri, atâta timp cât vom rămâne uniți. Vino cu mine la Briarcliff și rămâi cu mine acolo! Ține-mă în preajma ta!

— Lissa...

Andrew făcu un pas înainte pentru a o lua în brațe, dar, în final, brațele îi căzură din nou de-a lungul corpului.

— Ți-am promis că voi veni, că voi veghea asupra ta.

— N-am nevoie de paznic, Andrew. Vreau un soț.

— Nu, tu nu știi cu adevărat ce vrei, Lissa. Minte ta e plină de povești ca Romeo și Julieta. Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le știi... Pe care le meriți și vreau să ți le dăruiesc... Am sperat tot timpul că mă vei vrea și după ce am făcut dragoste... Am sperat sincer, Lissa.

— Pentru tot restul vieții mele, nu va fi nici o clipă în care să nu te vreau, Andrew. Nu, nu spune nimic. Nu neg faptul că am visele mele secrete. Toată lumea are. Dar știu și ce e realitatea. După viața pe care am dus-o, o știu îndeajuns.

— Tocmai pentru că ai avut o viață dură, nu trebuie să abuzezi de tine, se încăpățână Andrew. Facem cum ți-am spus.

— Nu, răspuse ea cald, dar ferm. Toate astea sunt mult prea importante pentru mine pentru a face parte din nou din marile tale idei cavaleriești.

— Cavaleerești? se indignă Andrew.

— Îmi cer scuze, zâmbi Lissa. N-am vrut să te jignesc. Dar îți cunosc principiile. Am suferit destul de pe urma lui Blake, care avea și el aceleași principii. L-au dus din catastrofă în catastrofă. Andrew, tu ești cu capul în nori. Când l-am întrebat pe Michael de ce vrei să mă alungi, m-a sfătuit să te întreb direct pe tine. Dar e inutil, m-am gândit la asta. Tu ești mai amarnic decât toți *Lanceloții* la un loc. Chiar mai amarnic decât Ashley Wilkes... N-ai nimic de spus?

— Numai dacă încetezi a mă privi așa, făcu el, profund tulburat. Mă simt ciudat.

— Perfect. Este exact ceea ce vreau. Vreau să te dezbrac, Andrew. Să te eliberez de armura ta stupidă. Voi fi foarte tare. Nu numai pentru că am într-adevăr nevoie... Michael mi-a spus că aș fi forța însăși.

— Mare șmecher și Michael asta, în ultima vreme. Mă întreb numai care este atu-ul tău.

— Faptul că mă iubești, Andrew.

— Că te iubesc?

— Da. Michael crede asta. Și am ajuns la concluzia că are dreptate. Știi de ce sunt sigură?

— Nu, răspuse el ca hipnotizat.

— Pentru că n-aș putea să te iubesc atât de mult dacă nu m-ai iubi și tu, cât de puțin. Știu că mă iubești, Andrew.

— Dar nu mă cunoști decât de câteva zile. Am fost primul tău bărbat. Cum poți fi sigură că mă iubești? După șase luni ai putea să iubești pe altul.

— Ești prima mea dragoste, e adevărat, dar vei fi și ultima. Sunt lucruri care se întâmplă nu numai în romane, Andrew. E șansa noastră, începem prin a ne iubi și apoi avem o viață pentru a ne cunoaște. Spune-mi că mă iubești, Andrew, concluzionă ea, ridicându-se pe vârfurile picioarelor pentru a-i mângâia, tandră, obrazul.

— Nu, murmură el, n-ar fi cinstit.

— N-ar fi cinstit? repetă ea, copleșită.

— Da, și știu eu ce spun. Toată viața mea am avut unchi, mătușă și verișori care s-au servit de pretinsa lor dragoste ca de o momeală pentru a mă face să merg în direcția pe care o doreau ei. „Noi te iubim, Andrew, spune-i judecătorului că vrei să vii cu noi! Noi te iubim și chiar avem

nevoie de banii ăștia!” Niciodată nu te-aș supune unui astfel de șantaj, Lissa.

— Țasta-i unchiul George, nu-i așa? Ascultă, Andrew, tu nu ești unchiul George, iar eu nu sunt un băiețuș fără apărare. Sunt femeie și te iubesc!

Brusc, Lissa încruntă sprâncenele.

— Crezi că vreau și eu să te escrochez? reluă ea.

— Bineînțeles că nu! Știu că n-ai putea...

Andrew tăcu, descoperind surâsul satisfăcut al Lissei.

— Nu-i același lucru, făcu el.

— Uită-ți trecutul, cum îl uit și eu pe al meu, Andrew. Nu vreau să faci pentru mine ceea ce crezi tu că ar fi bine. Vreau să mă iubești. La naiba cu celelalte lucruri! Hai, spune!

— Lissa, nu sunt un tip așa grozav. Dovadă căsătoria noastră. N-am făcut-o pentru a facilita demersurile administrative, așa cum ți-am spus. Voiam să te împiedic să fugi de mine. Și gestul ăsta nu are nimic cavaleresc în el.

— Încântată să te descopăr, brusc, mai puțin nobil, replică ea, cu o licărire de amuzament în ochi. Nu poți coborî o clipă de pe pedestalul tău și să-mi spui că mă iubești?

— Nu mă mai tortura astfel, Lissa. Fac toate astea pentru binele tău!

— Binele meu! Binele meu! Ce încăpățânat poți fi atunci când vrei! Binele meu ești tu!

Lissa îngenunche în nisip trăgându-l și pe Andrew lângă ea.

— Încerci din nou să mă seduci?

— N-ar fi o idee rea, răspunse femeia, dar prefer s-o fac mai târziu. Nu, Andrew, vreau numai să fac un legământ. În timpul ceremoniei, m-ai luat prin surprindere. Acum e rândul meu.

— Lissa...

— Taci! Ai spus că ai găsit în mine cinste și generozitate. Sper să fie adevărat, pentru că și eu le-am găsit în tine. După cum am găsit umorul, tandrețea, curajul și înțelegerea. Vreau să-ți dăruiesc sufletul meu, până la sfârșitul zilelor mele. Vreau să te iubesc clipă de clipă, Andrew.

Briza călduță de seară răscolea ușor buclele blonde ale Lissei, care îl privea pe Andrew cu toată sinceritatea. El simți brusc cum se destramă ceva în el, pentru a nu se mai țese niciodată. Avu impresia că respiră liber pentru prima oară în viață.

— Te iubesc, Lissa, spuse el, lipind-o de inimă. Eu te iubesc, din tot sufletul.

Un sărut de o infinită tandrețe îi uni sub noaptea tropicală.

— Vei vedea, reluă Lissa, totul va fi simplu. Nu-ți cer să fii puternic și să mă aperi. Îți cer numai să fii alături de mine. Orice îmi vei dărui, voi accepta din toată inima, fără să fac comentarii. Dar și tu va trebui să accepți darurile mele. Viața noastră va fi, de acum înainte, un lung și fructuos schimb. Și va fi frumoasă, Andrew!

— Da, frumoasă, reluă el, cu vocea încărcată de emoție. Dar ești sigură de ceea ce simți, Lissa? N-ai vrea să procedăm cum am sugerat eu, câteva luni?

— Pentru a fi amândoi nefericiți? În nici un caz. Vreau luna mea de miere.

— Văd, surâse el, sărutând-o pe păr. Vreau să îți dărui atâta plăcere, dragostea mea! Vreau să îți dau totul, să fiu totul pentru tine: tată, frate, prieten și amant. Toată viața mea de până acum a fost ca micul tău manej. Mă învârteam pe caii de lemn într-o cursă infernală, încercând să desfac cercul de care eram suspendat. Astăzi am reușit.

Stelele luaseră locul soarelui și Lissa reuși să le vadă reflectându-se în ochii mari, aurii ai lui Andrew. Ea se cuibări la pieptul lui.

— Ce facem acum? murmură ea. Plecăm din nou cu *Graal* în căutarea Atlantidei?

— Altantida mea ești tu. Nu, vom merge la Briarcliff. Țin neapărat să te prezint lui Myonne și Dennys. Apoi, vom vedea.

— Michael mi-a spus să n-am încredere. După părerea lui, ești pe cale de a deveni cumplit de plictisitor. Adică de a cădea în rutină.

— Mă îndoiesc că așa ceva este posibil alături de o femeie care nu e altceva decât un reductibil amestec între Xantipa și regina din Saba!

O sărută cu gura deschisă și caldă, primind și dăruiind, plină de promisiuni și speranțe. Când, în cele din urmă, se desprinseră unul de celălalt și, înainte de un alt sărut, mai zăbovi o clipă adorându-i forma feței, neorânduiala părului, neregularitatea sprâncenelor. Și, în ochii lui, văzu dragoste și dorință.

El își înălțase capul și privea în ochii ei, căutând un semn de aprobare sau de împotrivire. Mâna lui era alarmant de aproape de centrul corpului ei, unde căldura devenise insuportabilă. Fiecare terminație nervoasă din trupul ei pulsa spre acel unic punct, care ardea de nevoia de a fi eliberat.

Îi șoptise numele? Îl implorase s-o atingă cu mâna binefăcătoare?
Simțise el rugămintea tăcută?

Habar n-aveau că sunt priviți. De pe vas, restul echipajului văzu cum Sylvia se aruncă asupra lui și amândoi, fericiți și înlănțuiți, se rostogolesc de-a lungul dunei, în noaptea tropicală.

— Își aparțin unul altuia...

— Da, așa se pare.

---- Sfârșit ----

Cuprins

[Prolog 3](#)

[Unu 6](#)

[Doi 17](#)

[Trei 28](#)

[Patru 43](#)

[Cinci 52](#)

[Șase 68](#)

[Șapte 75](#)

[Opt 82](#)

[Nouă 92](#)

[Zece 109](#)